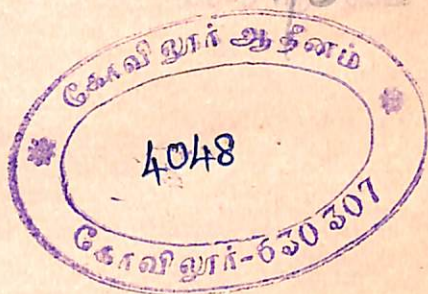


திருமுலர் தவமொழி



ராஜாஜி
சோமு



ACC. NO
4048

பாரதி பதிப்பகம்

தியாகராய நகரம், சென்னை-17

விலை ரூ. 3-50

பதிப்புரை

மதிப்பிற்குரிய தலைவர் ராஜாஜி அவர்களும் சோமு அவர்களும் கல்கி பத்திரிகையில் தொடர்ச்சியாக எழுதி வந்த திருமூலர் தவமொழியை வழக்கமாக பக்தி நூல்களைப் பதிப்பித்து வரும் நாங்கள் இந்தப் பக்தி நூலையும் தமிழ் மக்களுக்கு புத்தக வடிவில் குறைந்த விலையில் மகிழ்ச்சியுடன் தருகிறோம்.

1/5

முகவுரை

மனிதனுக்கு மூன்று உத்தம இலக்கணங்களைக் கூறுகின்றன, நம்முடைய பழைய நூல்கள் : பாவம் செய்யாமை, வாழ்வில் சீலம், இறைவுணர்வு. இந்த மூன்று பண்புகளையும் வளர்க்கவே நீதி நெறி நூல்களும் சமய நூல்களும் தோன்றின.

சமூக ஆசாரங்கள் கண்டிக்கிற தீச் செயல்கள் விருந்து அகல்வது மட்டும் போதாது. இன்சொல், ஜீவதயை, ஈகை, ஒப்புரவு முதலிய நற்பண்புகள் அனைத்தும் வேண்டும். தீய குணங்கள் இல்லாதிருத்தலும், நற்குணங்கள் நிரம்பி யிருத்தலுமாகிய இந்தப் பண்பை மனிதருள் ஊட்டி வளர்க்கவே நம்முடைய அறநூல்கள் எழுதப்பட்டன. ஆனால் வெறும் நீதிநெறி நூல்களைப் படிப்பதாலும் கேட்பதாலும் மேற்சொன்ன பண்புகள் வளர்வது சந்தேகம். பண்பின் வளர்ச்சி பூரணம் அடைவது இறை ஞானத்தினுல்தான் என்பதை உணர்ந்தார்கள் நம்முடைய முன்னோர்கள். இந்த உணர்வி விருந்து தோன்றிய நூல்களே நம்முடைய சமய நூல்கள்.

தமிழ் நாட்டில் சைவமும் வைணவமும் பல நூறு ஆண்டுகளாக வளர்ந்து பல அரிய நூல்களை நமக்கு வழங்கியிருக்கின்றன. வழிபடும் மூர்த்திகளில் வேறு பாடு இருப்பினும், இந்த நூல்களில் ஆராதிக்கப்படும்

பரம்பொருள் ஒன்றே யானதால், இவற்றின் ஆதாரக் கிரமங்களிலும், அனுஷ்டானங்களிலும் ஒருமைப்பாடு நிலவுகிறது. திருமூலரும், ஆழ்வார்களும், மற்ற ஞானிகளும் ஆக்கித்தந்த அரிய பாடல்கள் அனைத்திலும் இந்த ஒரே விதமான ஈசுவர பக்தி ஜீவநாதமாக ஒலிக்கிறது.

திருமூலருடைய திருமந்திரம் சைவ சமயத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் பத்தாவது திருமுறையாக வைக்கப்பட்டுப் பல ஆண்டுகளாகப் பக்தி சிரத்தையோடு ஓதப்பட்டுவருகிற நூலாகும். ஒழுகத்தை உபதேசிப்பதோடு, ஆன்ம நாட்டத்துக்கும் ஞானத்தோடு இணைந்த பக்தி வாழ்க்கைக்கும் வேண்டிய பயிற்சியைத் தருகிற நூல் இது. அதோடு திருமூலர் தாமே அனுபவித்து உணர்ந்த விஷயங்களே இந்த நூலின் பொருளாக அமைந்துள்ளன. ஆகையால்தான் திருமூலர் திருமந்திரத்தை 'அனுபவ ஞானத் திருநூல்' என்று பெரியோர்கள் சொன்னார்கள்.

பக்தி ஞான நூல்களை நம் மக்கள் சரியாகப் படித்துத் தெளிவு பெறுததே நம்முடைய துயரங்களுக் கெல்லாம் காரணம். சில ஆண்டுகளுக்குமுன் கல்கியில் தொடராக வெளிவந்த இந்தச் சிறிய நூலையாவது நம் சிறுவர்கள் படித்தால் அவர்களுடைய படிப்பு பூரணம் அடையும்.

திருமுலர் தவமொழி

1

முன்னுரை ஒன்று இருந்தால் நலம் என்கிறார் பத்திராதிபர்.

முனிவர் வாக்கால் விநாயகரைத் தொழுது வணங்குவதற்கு மேல் வேறு என்ன முன்னுரை? கடினமான காரியம். தடைகள் பல. விக்கினங்களைத் தீர்த்துக் கொடுப்பவன் அழகிய ஆனைமுகன்.

ஐந்து கரத்தனை

ஆனை முகத்தனை

இந்து இளம்பிறை

போலும் எயிற்றனை

நந்தி மகன்தனை

ஞானக் கொழுந்தினை

புந்தியில் வைத்து, அடி

போற்றுகின் றேனே!

‘திருமந்திர மாலை’ என்றும் ‘திருமுலர் திருமந்திரம்’ என்றும் வழங்கி வருகிற தவ நூலின் ‘காப்புச் செய்யுள்’ இது.

ஐந்து கைகளும், ஆனை முகமும், இளம்பிறைச் சந்திரன் போன்று வளைந்து ஒளியோடு திகழ்கின்ற வெண் கொம்பு ஒன்றும் உடையவரான விநாயகரை ‘நந்தி மகன்’ எனவும்

‘ஞானக் கொழுந்து’ எனவும் பக்தி பரவசத்தோடு பாடுகிறார் முனிவர்! விநாயகப் பெருமானுக்கு ஒற்றைக் கொம்பன் என்றும் ஒரு பெயர்.

‘இந்து’ என்றால் சந்திரன். இளம்பிறைச் சந்திரன் போன்று ஒளியும் அழகும் கொண்ட ஒற்றைக் கொம்பு என உபமானம் சொல்லுகிறார். எயிறு - தந்தம், கொம்பு.

‘நந்தி’ என்பது சிவபெருமானுக்கே உரிய பெயர். திருமூலர் பல இடங்களில் சிவபெருமானை ‘நந்தி’ என்ற பெயராலேயே பாடுகிறார்.

ஞானச் சுடராக ஒளி வீசுகிற பிள்ளைக் கடவுளை ஞானக் கொழுந்து என்று துதிக்கிறார். கொழுந்து என்பது பெருந்தீயினின்று பிறந்த சுடருக்கும் பசுமையான இலைக்கும் உரிய ஒரு சொல்.

புந்தி - புத்தி. என்னுடைய அறிவில் விநாயகரை வைத்து அவருடைய திருவடிகளைப் போற்றுகிறேன் என்று தொடங்குகிறார்.

கல்லிலும் செம்பிலும் தெய்வ உருவங்களைச் செய்து வழிபடுவது போலே, தம்முடைய உணர்வைக் கொண்டு ஐந்து கரங்களும் ஆனை முகமும் ஒற்றைக் கொம்புமுடைய அந்தத் திருவருவத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபடுகிறேன் என்கிறார்.

புந்தியில் வைத்து, அடி
போற்றுகின் றேனே!

மூர்த்தி வழிபாடு என்ற பூஜையை மானசமாகச் செய்கிற தவயோகி, அந்த மானச தெய்வத்துக்கு அங்கங்களும் வடிவத்தோற்றமும் கொடுத்து உள்ளத்தில் நிறுத்துகிறார்.

விநாயகருடைய ஐந்து கைகளும் ஐந்து தொழில்களைக் குறிக்கின்றன என்பது பெரியோர்கள் சித்தாந்தம்.

பாசத்தை வைத்துள்ள கை படைப்புத் தொழிலைச் செய்கிறது.

“அஞ்சேல்” என்று சொல்லி அபயகரம் நம்முடைய பயத்தைப் போக்குகிறது. அங்குசம் தாங்கிய கை ‘அழித்தல்’ என்ற தொழிலைச் செய்கிறது. மோதகம் ஏந்திய கையானது

‘கரப்பு’ என்ற தொழிலைச் செய்கிறது. கரப்பு என்றால் மறைத்தல்—உலக அனுபவங்களை நமக்குக் கொடுத்து மெய்ப்பொருளை நமது பார்வையிலிருந்து மறைத்து விடுவது! இதையே ‘திரோதான சக்தி’ என்று வடமொழியில் கூறுவார்கள். விநாயகருடைய வரதகரம் (வரம் தரும் கரம்) மக்களுக்கு வரம் நல்குகிற திருவருளைக் காட்டுகிறது! இப்படி ஐந்து செயல்கள் இணைந்த உருவமே ஆணைமுகக் கடவுள்.

சிவபெருமானுக்குரிய ஐந்து தொழில்களையும் விநாயகருக்கு ஏற்றிச் சொல்வது மரபு. அதாவது விநாயகப் பெருமானைச் சிவபெருமானாகவே எண்ணி வழிபடுவது முறை.

மற்றப் புலவர்களின் இலக்கிய நூல்கள் விநாயகர் வணக்கத்தோடு தொடங்குவது போலவே, திருமந்திரமும் தொடங்குகிறது. ‘காப்புச் செய்யுள்’ என்ற இந்தப் பாடல் திருமூலர் பாடியதா அல்லது பிற்காலப் புலவர் பாடியதா என்ற ஆராய்ச்சி ஒன்று இருந்து வருகிறது. அது நமக்கு அவசியமில்லை.

இந்த நூலைப் பயிலத் தொடங்கும் பக்தர்களுக்கு ஓர் அருமையான காப்பாகத் திகழும் இந்தத் தொடக்கச் செய்யுளை நாம் விட்டு விடலாகாது. புனிதம் நிரம்பிய இந்தக் காப்புப் பாடலை ஒதி வழிபட்டுத் திருமூலருடைய தவமொழியைச் சிந்திப்போமாக!

2

காப்புச் செய்யுளுக்குப் பிறகு கடவுள் வாழ்த்து.

சித்தருடைய வாக்கில் ஒரு தனித்தன்மை உண்டு. சில சமயம் ஏதோ வேடிக்கை பேசுவது போல் ஒலிக்கும். அந்த “வேடிக்கை”யினுள் ஆழமான தத்துவங்கள் பொதிந்து மிருக்கும். இப்படிப்பட்ட கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுளோடு திருமந்திரம் ஆரம்பிக்கிறது. குழந்தைகளுக்கு ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று எண்கவடிக் கணக்கு சொல்லுவது போலச் சொல்லி இறைவனுடைய இயல்புகளை விளக்குகிறார்.

ஒன்றவன் தானே :

இரண்டவன் இன்னருள் ;

நின்றனன் மூன்றினுள் ;

நான்கு உணர்ந்த தான் ; ஐந்து

வென்றனன் ; ஆறு

விரிந்தனன் ; ஏழும்பர்ச்

சென்றனன் ; தானிருந்

தான் உணர்ந்து எட்டே !

சிவ நிலையிலே மனத்தைச் செலுத்தி வழிபடுகிற அடியார்கள் ‘சிவாப்யாம் நமஹ’ (இரண்டு சிவர்களுக்கு வணக்கம்) என்று மொழிவார்கள். ‘ப்யாம்’ என்பது வட மொழி இலக்கணத்தில் இருமைப் பன்மை நான்காம் வேற்றுமை உருபு.

சூரியன் ஒளி மயமாய் இருந்து அவன் நம்முடைய கண்ணுக்குப் புலப்படுகிற நிலை ஒன்று ; தனது ஒளியைப் பிற பொருள்களின் மேல் வீசி அந்தப் பிரகாசத்தினால் மற்றப் பொருள்களை நமக்குப் புலப்படுத்துகிற நிலை இரண்டாவது ! இதுபோலவே இறைவன் தனது நிலையில் சிவமாகவும், தனது ஆற்றலை வழங்கிச் செயற்படும் நிலையில் சக்தியாகவும் விளங்குகிறான் ! இந்தத் தத்துவத்தையே அம்மையப்பனாகவும் உமையொருபாகனாகவும் உருவாக்கி வழிபடுகிறார்கள் பக்தர்கள் ! இதையே திருமூலர் ‘இரண்டு இன்னருள்’ என்கிறார். ‘ஏகோ தேவஹ’ என்றபடி ஒருவனாக நிற்கும் இறைவன், தானும் சக்தியுமாக இரண்டாகவும் விளங்குகிறான்.

படைப்பு, காப்பு, அழிப்பு என்ற முத்தொழில்களிலே மூன்று நிலைகளாகவும் துலங்குகிறான்.

“ஒன்றவன் தானே ;

இரண்டவன் இன்னருள் ;

நின்றனன் மூன்றினுள்—”

இனி இறைவனை உணர்ந்து அனுபவிக்கும் நான்கு தன்மைகளைச் சொல்லுகிறார்.

தானே முழு உலகமாகப் பரந்தும் அதற்கப்பாற்பட்டுத் தனித்தும் நிற்கிறான் : உலகம் முழுவதையும் தன்னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டும் இருக்கிறான் ! உலகுக்கெல்லாம் உயிராக உள்ளே உறைகிறான் ; உலகின் வடிவமே தனது வடிவமாகவும் விளங்குகிறான் ! இந்த நான்கும் நான்கு உணர்வுகள்.

இதையே ‘நான்குணர்ந்தான்’ என்றார். ‘உணர்ந்தான்’ என்றால் உணர நின்றான் என்று பொருள் !

தவத்தினாலும் மற்ற விரத நியமங்களினாலும் ஐந்து இந்திரியங்களையும் வெல்லுவது மனித முயற்சி. ஆனால் இறைவனே தன்னியல்பாகவே ஐந்தையும் வென்று நிற்கிறான். இதை ‘ஐந்து வென்றான்’ என்றார்.

இனி, யோகிகள் கண்டுள்ள ஓர் இரகசியத்தை எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

நம்முடைய நாட்டில் பல நூறு ஆண்டுகளாக வழங்கி வருகிற யோக சாஸ்திரங்களிலே ஆறு ஆதாரங்களைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. மனித உடம்பினுள் ஆறு முக்கிய ஸ்தானங்கள் இருக்கின்றன என்பதை ஆராய்ந்து உணர்ந்து, இவற்றை ஆறு ஆதார நிலைகள் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். மனித சரீரத்தின் இந்த ஆறு தலங்களிலும் ஆறு ஆற்றல்கள் தொழிற்படுகின்றன. இந்த ஆற்றல்களை முறையே விநாயகர், பிரமன், திருமால், ருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன் என உருவப்படுத்திச் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். ஆறு மூர்த்திகளும் மனித உடம்பின் ஆறு இடங்களில் அமர்ந்து தொழில் செய்கிறார்கள் என்பது யோக ரகசியம். திருமூலர் சொல்லுகிறார், இந்த ஆறு நிலைகளிலும் ஆறுவித ஆற்றல்களாகப் பரவி நிற்பது ஒரு தெய்வமே. அந்த ஒன்றுதானே ஆறாக விரிந்து நிற்கிறது—‘ஆறு விரிந்தான் !’

இந்த ஆறு ஆதார நிலைகளுக்கும் அப்பால் ஞானப் பெரு நிலை ஒன்று இந்த உடம்பின் உள்ளே இருக்கிறது ! அதை ‘ஆகாசம்’ என்றும் ‘சித்அம்பரம்’ என்றும் ‘ஞான மன்றம்’ என்றும் பல பெயர்களிலே அழைப்பார்கள். அந்த ஏழாவது

உம்பரில் (உம்பர் - ஆகாசம்) சென்று நிற்பதும் இறைவனே !
'ஏழும்பர்ச் சென்றனன்' என்று இதைப் பாடுகிறார். ஏழும்பர்-
ஏழ் உம்பர்.

இதற்கு மேலும் சொல்லுகிறார் இறைவனுடைய
தன்மையை :

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, வானம், சூரியன், சந்திரன்,
உயிர் என்ற எட்டுப் பொது நிலைகளாகவும் நிற்கிறான்
இறைவன் ! இந்த எட்டு வகையான பொது வடிவங்களாகவும்
இறைவன் உணரப்படுகிறான்—'எட்டுணர்ந்தான் !'

இந்த 'எட்டு'க்கு உரை சொல்லும்போது "அஷ்ட
மூர்த்தி சொருபமாக உணரப் பெற்று அவற்றுள் கலந்திருந்
தான்" என்கிறது பஞ்சாட்சர தீப உரை !

இவ்வாறு ஒன்று இரண்டு முதலாக எண்ணிக்கை
சொல்லித் தத்துவங்களை வகைப்படுத்துவது சித்தர்களின்
ஸாங்க்யம் !

3

தும்முடைய உபதேசத்தின் தொடக்கத்தில் கடவுளை
வாழ்த்தி வணங்குகிற திருமூலர், இனி இறைவனுடைய
குணங்களைச் சொல்லித் துதிக்கிறார்.

தீமினும் வெய்யன்

புனலினும் தண்ணியன்

என்கிறார். புனல்—தண்ணீர். பாபங்களையும் இன்னல்களையும்
எரிப்பதில் தீயை விட மிக வேகத்துடன் எரிப்பவன்
இறைவன் ! பக்தர்களுக்கு அன்பு அருள்வதிலோ தண்ணீரை
விடக் குளிர்ச்சியானவன் !

தீமினும் வெய்யன்

புனலினும் தண்ணியன்

ஆயினும் ஈசன்

அருள் அறிவார் இல்லை !

நம்முடைய பாவங்களை எரிப்பதில் தீயைவிட வெம்மை யாகவும், நமக்கு அன்புடன் அருள் வழங்குவதில் தண்ணீரை விடக் குளிர்ச்சியாகவும் இருந்துங் கூட அவனுடைய அருளின் அளவை உள்ளபடி அறிகிறவர்கள் இல்லையே என்று உருக்கத்தோடு வருந்திக் கூறுகிறார் முனிவர். அந்தத் துயரம் அடுத்த வரியிலே இறைவனின் குண அழகைச் சிந்தித்து ஈடு படுகிற பக்தியாக மாறுகிறது.

சேயினும் நல்லன் ;

அணியன் ; நல் அன்பர்க்குத்

தாயினும் நல்லன்—

[சேய்—குழந்தை ; அணியன்—மிகச் சமீபத்தில் அணுகி நிற்கிறவன்]

குழந்தையினுடைய உள்ளம் அன்பு மயமானது. கணக் குப் போட்டுப் பார்த்து லாபம் கருதி வழங்குகிற அன்பு இல்லை அது. எனவே ‘நல்ல’ என்ற அடைமொழியோடு சொல்லக் கூடிய அன்பு குழந்தையின் அன்பே. அந்த நல்லன் பைவிட நல்ல அன்பு இறைவன் நம்மிடம் செலுத்துகிற அன்பு ! ஏனென்றால் குழந்தையின் அன்பு வயது முதிர்ந்ததும் மாறுதல் அடையும் தன்மை கொண்டது. இறைவன் அப்படியில்லை. அவன்,

“சேயினும் நல்லன் !”

இனி, இறைவனிடத்தில் இத்தகைய குழந்தை அன்பைச் செலுத்துகிற பக்தர்களும் இருக்கிறார்கள் அல்லவா? அவர் களுக்கு இறைவன் எப்படிக் கருணை செய்கிறான்? தாயைப் போலும் தாயை விடவும் அன்பு செலுத்துகிறான்:

“தாயினும் நல்லன்”

குழந்தையினுடைய துயரைத் துடைக்கும் வழி குழந்தைக்குத் தெரியாது. எது வேண்டும், எது நல்லது என்று அறிந்துகொள்ள இயலாத குழந்தைக்கு அதன் இயல்பும், அதன் நலமும் அறிந்து அன்பைச் சொரிகிறான் தாய். அந்தத் தாயன்பைவிடச் சிறந்ததொரு அன்பு இறைவனுடைய அன்பு.

இத்தனை குணங்களையும் கூறிக் கொண்டே வருகிற முனிவர், அந்தக் குணங்களுக்கெல்லாம் நிலையமாகத் திகழும் பரமேசுவரனைக் கண் முன்னே கொண்டு நிறுத்தி வழிபடுகிறார். நீண்ட சடையோடு கூடிய சிவபெருமான் என்று பாடலை முடிக்கிறார்.

தியினும் வெய்யன்

புனலினும் தண்ணியன்

ஆயினும் ஈசன்

அருளறி வார் இல்லை ;

சேயினும் நல்லன்

அணியன் ; நல் லன்பர்க்குத்

தாயினும் நல்லன் ; பின்

தாழ்சடை யோனே !

4

இறைவனை எந்த மார்க்கத்தில் சென்று வழிபட்டால் அவனை அடையலாம் என்று பக்தர்களுக்குள்ளே சந்தேகம் உண்டாவதுண்டு. பூசனை முறைகளும், மூர்த்தி பேதங்களும், இவற்றை நாடும் வழிகளும் பலவாறாக நமது முன்னோர்கள் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். இந்தப் பல்விதமான வழிபாட்டு முறைகளிலே எதைக் கொண்டு இறைவனைப் பணிந்து கடைத் தேறலாம் என மயங்கும் மக்களுக்குத் திருமூலர் ஆணித்தரமாக அறிவுறுத்துகிறார்.

அப்பனை நந்தியை

ஆரா அமுதினை

ஒப்பிலி வள்ளலை

ஊழி முதல்வனை

[நந்தி—சிவபெருமானுக்கு மற்றொரு பெயர் ; ஆரா அமுது—பருகப் பருகத் தெவிட்டாத அமுதம், தானே தன்னியல்பாக நிற்காமல் சுரந்து வரும் அமுதம் ; ஒப்பிலி வள்ளல்—சமானமில்லாத ஒப்பற்ற கருணையோடு கூடிய

ஈசன் ; ஊழி முதல்வன்—உலக முடிவில் தனக்கு முடிவில்லாதவனும், உலகின் தொடக்கத்தில் ஆதிகாரணமாக அமைந்த முதல்வனுமான ஈசன்.]

எல்லா உயிர்களுக்கும் தந்தையாக விளங்குகிற அப்பன் அவன். நந்தி என்ற திருநாமத்தை உடையவனும் அவனே ! உலப்பில்லாத ஆனந்த அமுதம் ! அவனுடைய பெருங்கருணைக்கு ஈடு இணை கிடையாது. ஒப்பற்ற வள்ளல் அவன் ! ஊழிக் காலங்களுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட முழு முதற்கடவுள் அவன். அப்படிப்பட்ட இறைவனே—,

எப்பரி சாயினும்

ஏத்துமின் ; ஏத்தினால்

அப்பரிஈ ஈசன்

அருள்பெற லாமே !

எந்த விதத்திலாவது ஒரு விதம், எந்த முறையிலாவது ஒரு முறையில் துதியுங்கள் ! அப்படித் துதித்தால் வேறு விதமான துதிக்கு அவசியமில்லாமல் அவனுடைய அருளைப் பெறலாம் ! எந்த நிலையில் அவனை வைத்து வணங்கினாலும் அந்த நிலையில் நின்று அவன் அருள்வான். ‘சந்தேகமில்லை’ என்ற உறுதியைத் தருகிறது ஈற்றிலுள்ள ‘ஏ’காரம்.

வழிபடுவதற்குரிய உருவம் எது, மார்க்கம் எது என்றெல்லாம் தேடித் தேடி ஆராய்ந்து அந்த ஆராய்ச்சியிலேயே காலத்தைக் கழித்து விடுவது பேதைமை. நாம் எந்த வழியிலே மன ஒருமையோடு செல்லுகிறோமோ, அந்த வழியிலேயே நம்மை எதிர்கொண்டு அருள்புரிகிறான் ஈசன் என்ற உறுதியை நமக்குத் தருகிறார் திருமூலர்.

கண்ணைக் கொடுத்த கண்ணப்பர் எந்த ஆசிரியரிடம் சென்று உபதேசம் பெற்றார் ? அவர் அருள் பெறவில்லையா ? பெற்றார். அந்த வினாடியிலேயே பெற்றார் ! சிவகோசரியார் போலே ஆகம வழிகளில் சென்று அருள் பெற்ற பெரியோர்களும் உண்டு. எனவே மார்க்கங்களை எண்ணி மனங் கலங்க வேண்டாம் என்று பழைய உரைகாரர் இந்த இடத்தில் நினைவூட்டி விளக்கம் கூறுகிறார் ! கீதையில் கண்ணனும், பாசுரங்களில் ஆழ்வார்களும் கூறிய உண்மையும் இதுவே.

கூடவுளைச் சென்று அடையும் பாதைகளிலே எதைப் பிடித்து நடக்கலாம் என்று தயங்கி நிற்கிற பக்தர்களுக்கு, எல்லா வழிகளும் இறைவனையே அடைகின்றன என்று கீதாசாரியன் கீதையில் சொன்னபடியே தாமும் உறுதி கூறிய திருமூலர் இனிமேல் மொழி வகைகளைப் பற்றியும் பேசுகிறார்.

வேதத்தின் சிறப்பு எத்தனை மேம்பட்டது என்று அறுதியிட்டுச் சொல்லுகிறார் முனிவர்.

வேதத்தை விட்ட

அறம்இல்லை ; வேதத்தில்

ஓதத் தகும்அறம்

எல்லாம் உள !

[உள—உள்ளன என்பதை உணர்வீர்களாக ! இதற்கு மேலும் சந்தேகங்கள் வேண்டாம், உறுதியான வார்த்தை இது.]

இவ்வாறு உறுதிப் பாங்கோடு கூறுகிற முனிபுங்கவர், இந்த உறுதியோடுதானே அறிவாளிகள் வீடு பேறு அடைந்தார்கள் என்று சான்றும் காட்டுகிறார்.

தர்க்க

வாதத்தை விட்டு

மதிஞர் வளமுற்று

வேதத்தை ஓதியே

வீடுபெற் றுர்களை

[மதிஞர்—அறிஞர்கள்.]

இப்படிப் பேசிய முனிவர் ஆகமச் சிறப்புக்களைக் கூறி முடித்து விட்டுப் பாஷைகளை எடுத்துக் கொண்டு சொல்லுகிறார்.

பாஷைகள் எல்லாமே தெய்வத்தின் பேச்சு, இவற்றில் உயர்வு தாழ்வு சொல்லித் தர்க்கம் செய்வது மடமை என்று அழுத்தமாகக் கூறுகிறார் திருமூலர்.

திருமூலர் காலத்தில் நம்முடைய நாட்டில் பதினெட்டுப் பாஷைகள் வழங்கி வந்ததாகத் தெரிகிறது. இந்தப் பதினெட்டையும் கற்றுத் தேர்ந்த முனிவர் திருமூலர். இவை சம்பந்தமாக முனிவர் என்ன சொல்லுகிறார் என்பதைப் பார்ப்போம்.

பண்டிதர் ஆவார்

பதினெட்டுப் பாஷையும்

கண்டு அவர் கூறும்

கருத்துஅறிவார் என்க !

பண்டிதர் தங்கள்

பதினெட்டுப் பாஷையும்

அண்ட முதலான்

அரன்சொன்ன வாறே !

பண்டிதர்கள் என்றால் இந்தப் பதினெட்டுப் பாஷைகளையும் கற்று, அந்த மொழியாளர்களின் கருத்தை அறியக் கூடியவர்கள். இந்தப் பதினெட்டு மொழிகளுமே அரன் வகுத்து வழங்கிய மொழிகளேயாம்.

ஒரு மொழி பிறப்பதும், வளர்வதும், உல்லாசமாக மக்களின் நாவில் உலவுவதும் சிந்திக்கச் சிந்திக்க வியப்பைத் தருகிற விஷயமாகும் ! எத்தனையோ பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக உயிர்த் தத்துவமானது மக்களுடைய நாவிலே நடந்து நடந்து சென்று சொற்களையும், சொல் முடிவுகளையும் வண்ண வண்ணச் சாயல்களையும் படைக்கிறது. இந்த உயிர்த் தத்துவம் வேறு, இறைவன் வேறு அல்ல. அனாதி தத்துவமான இறைவனே இந்தச் செயலைச் செய்து வருகிறான் என்றால் அது உண்மைக்குள் உண்மையாகும். இதை மனத்திற் கொண்டு திருமூலருடைய பாடலை உணர்ந்தால் அடிப்படை உண்மை துலங்கும்.

‘ஓசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே’ என்றும், ‘சொல்லாவாய், பொருளாவாய்’ என்றும், இன்னும் பல விதத்திலும் இறைவனை ஞானிகள் வழிபடுகிற முறையில் நின்று பார்க்க வேண்டிய பாடல் இது. பதினெட்டுப் பாஷைகளையும் பழுதற ஒதி உணர்ந்த சித்தரின் மொழி இது.

திருமூலருடைய திருமந்திரமானது சாதாரணக் கவிதைகளைப் போல் இலக்கிய இன்பத்தை வழங்குவதற்காகச் செய்யப்பட்ட ஒரு காவிய நூல் அன்று. நம்முடைய பாரத நாட்டில் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஞானிகளின் அனுபவ உணர்வில் நிலவி வந்துள்ள தத்துவங்களை உபதேசிப்பதற்காக எழுந்த மறை நூல் அது! தவத்திலிருந்து பிறந்த சொற்களானபடியால் அவற்றின் ஒலியிலும் நடையிலும் இலக்கியப் பண்போடு ஒரு தனியான சக்தியும் இணைந்திருக்கிறது.

மனித உடம்புக்குள் நிற்கும் மெய்ப்பொருளை நேரிலே கண்டவர் திருமூலர். தாம் அடைந்த பேரின்பத்தை உலக மக்கள் எல்லாம் பெற்று உய்யவேண்டும் என்பது திருமூலருடைய இலட்சியம். இதற்கு வேண்டிய பல இரகசிய முறைகள் திருமந்திரப் பாடல்களிலே பொதிந்துள்ளன!

முனிவர் சொல்கிறார் :

நான்பெற்ற இன்பம்

பெறுகஇவ் வையகம்!

“நான் அடைந்து அனுபவித்த அந்தப் பேரின்பத்தை உலக மக்கள் பெறுவார்களாக!” என்று தொடங்குகிறார். இந்த வையக மக்களும் தம்மைப் போலவே அந்தப் பேரின்பத்தை அடையவேண்டும் என்பது முனிவருடைய ஆசைமட்டுமில்லை. அவருடைய ஆசீர்வாதமும் ஆகும்! “பெறுக!” என்ற சொல்லில் முனிவரின் ஆசையும் வாழ்த்தும் ஒலிக்கின்றன.

நான் பெற்ற இன்பம்

பெறுகஇவ் வையகம்!

வான்பற்றி நின்ற

மறைப்பொருள் சொல்லிடி—

[மறைப் பொருள் — வேதத்துக்குப் பொருளாகிய பரம் பொருள்.]

வானளாவி நின்று, அதையே தனது வெளித் தோற்ற
மாகக் காட்டுகிற எல்லையற்ற பரம்பொருளின் தன்மையை
நான் சொல்வதாயிருந்தால்,

வான்பற்றி நின்ற

மறைப்பொருள் சொல்லிடின,

ஊன்பற்றி நின்ற

உணர்வுறு மந்திரம் !

வாணைப் பொருந்தி நிற்கிறது பரம்பொருள். அதுவே
இந்த ஊனிலே பொருந்தி நிற்கிற இரகசியப் பொருளும் ஆம்!

இந்த உடம்பினுள் உணர்வாக நிற்கிற தத்துவமே வான
மெங்கும் பரவி நிற்கும் பரம்பொருள் ! அதைக் காட்டும்
மந்திரமும் அந்த உணர்வே.

ஊன்பற்றி நின்ற

உணர்வுறு மந்திரம்

தான்பற்றப் பற்றத்

தலைப்படும் தானே

அந்த உணர்வான மந்திரத்தைப் பற்றப் பற்ற, பிடிக்கப்
பிடிக்க, தரிசனப் பேரின்பம் தானாகவே வந்து தலைப்படும் —
ஆட்கொண்டு முன்னிற்கும் !

வானில் வியாபித்துள்ள பரம்பொருளே ஊனிலும்
மறைந்து நிற்கிறது ; உணர்விலே கலந்து உறைகிறது !
இந்த உணர்வு நிலையைப் பற்றிக்கொண்டு ஈடுபட ஈடுபடப்
பேரின்பமானது தானே வந்து சித்திக்கும். “ இந்தப் பேரின்
பத்தை நான் பெற்றேன். அதை உலகமும் பெற்றுக் கடைத்
தேற வேண்டும் ! ” என்கிறார் திருமூலர்.

நான்பெற்ற இன்பம்

பெறுகஇவ் வையகம்

வான்பற்றி நின்ற

மறைப்பொருள் சொல்லிடின

ஊன்பற்றி நின்ற
உணர்வுறு மந்திரம்
தான்பற்றப் பற்றத்
தலைப்படும் தானே!

‘பற்றப் பற்ற’ என்று இரண்டு முறை அடுக்கிச் சொல்வதன் நோக்கம், பயிற்சி செய்து அந்த உணர்விலே திளைக்க வேண்டும் என்பதைக் காட்டுவதற்கு! தலைப்படுதல் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள் கூறும் பழைய உரைகாரர் “மாமணிச் சோதியானாக உயிரில் வெளிப்பட்டு நின்றருளல்” என்கிறார்.

ததந்தரஸ்ய ஸர்வஸ்ய
தது ஸர்வஸ்யாஸ்ய பாஹ்யத:

என்பது உபநிஷதம்.

உடம்புக்கு வெளியே பரவி நிற்கும் பொருளே உடம்புக்கு உள்ளேயும் மறைந்து நிற்கிறது. இந்தப் பொருளைக் கண்டு அனுபவிப்பதற்கு உரிய வழி, இந்த உடம்பின் உணர்வைக் கொண்டு உள்ளும் புறமும் இரண்டற்ற பாவனையில் தியானிப்பதே! இதுவே தவயோகி கண்ட பேரின்பம். அந்தப் பேரின்பத்தை நாமும் கண்டு அனுபவிப்போமாக!

7

சைவ நாயன்மார்கள் அறுபத்து மூவரில் ஒருவர் திருமூலர். சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் ஒன்று திருமந்திரம்.

வேதாகம சாரத்தைத் தமிழில் எடுத்தோத வந்தவர் திருமூலர் என்று பெரியோர்கள் முனிவரைப் பக்தி பரவசத்தோடு வணங்கித் துதித்தனர். நம்பி ஆரூர் தமது திருத்தொண்டத் தொகையில்,

“நம்பிரான் திருமூலன்
அடியார்க்கும் அடியேன்”

என்று முனிவரை வணங்குகிறார்.

‘பிரான்’ என்று சொல்லிச் சைவ உலகம் துதி செய்கிற திருமூலதேவர் அணிமாதி சித்தி பெற்றவர். அவர் சைவ ஆசாரியர்கள் அனைவர்க்கும் ஆசாரியராக மதித்துப் போற்றப் படுகிறார்.

நம்பியாண்டார் நம்பிகள் திருமூலரைச் சிந்தித்து மெய்யும் உள்ளமும் உருகிப் போய்,

“... ..என் உச்சி
அடிமன்ன வைத்த பிரான்
மூலன் ஆகின்ற அங்கணனே!”

என்று திருமூலருடைய பாதத்தைத் தமது சிரத்திலே தரித்துக் கொண்டு பாடுகிறார்.

இப்படி யெல்லாம் சைவ சமயத் தலைவர்கள் அனைவரும் தலை வணங்கித் துதிக்கிற முனிவர், தம்முடைய திருமந்திர நூலை அவையடக்கத்தோடு தொடங்குகிறார்.

ஆரறி வார்எங்கள்
அண்ணல் பெருமையை ;
ஆரறிவார் இந்த
அகலமும் நீளமும் !

எம்பெருமானுடைய பெருமையை யார்தாம் சரியாக அறிவார்கள் ! இந்தப் பெருமையின் அகலத்தையும் நீளத்தையும் யாரே அளந்தறிந்தார்கள் ? யாரால் அளந்து அறிய முடியும் !

திருமாலும் பிரமனும் அடிமுடி தேடிக் காணாது நின்ற பெருஞ்சுடர் என்று சைவ புராணங்கள் கூறும். கண்காணிப்பு, படைப்பு இரண்டுக்கும் அப்பாற்பட்டு நிற்கிறது பரம் பொருள். மனம் வாக்கு இரண்டினாலும் அளவிட முடியாத பெருமை வாய்ந்த சுடர் அது !

பேரறி யாத

பெருஞ்சுடர் ஒன்று—

நாமம் கண்டு சொல்ல முடியாத பெரிய சுடர் அது !

பேரறி யாத

பெருஞ்சுடர் ஒன்று ; அதின்

வேரறி யாமை

விளம்புகின் றேனே !

[அதின் வேரறியாமை விளம்புகின்றேனே—அதனுடைய வேரை அறியாமல் விளம்புகின்றேனே.]

உலகில் யாருமே அறிய முடியாத சுடர் அது. அதன் வேர் எங்கிருக்கிறது என்பதை நான் அறியேன் ! அதை அறிய வில்லை என்ற மெய்யறிவை இப்பொழுது எடுத்துச் சொல்கிறேன். அறிவிக்கு அப்பாற் பட்டது என்று உணர்ந்திருக்கிறேனே, அந்த உணர்வையே இப்பொழுது பேசுகிறேன்—என்கிறார் திருமூலர்.

யாருமே அறியாத பெருமையும், அகல நீளமும் கொண்ட அண்ணலாகிய பெருஞ்சுடரின் ஆதிமூலத்தை நான் அறிந்து விட்டேன் என்று சொல்ல முடியுமா? இல்லை. அந்த அறியவொண்ணா நிலையைத்தான் விளக்கிச் சொல்லுகிறேன் என்று பணிவும் பக்தியும் நிரம்பிய நிலையிலே பாடுகிறார்.

தன்னால் அறிய முடியாத தன்மையுடையது என்று கூறி இறைவனின் எல்லையற்ற தன்மையையும், உயர்வையும் உணர்த்துகிறார்.

‘அறிவுக்கு அப்பாற் பட்டவன் இறைவன்’ என்று அனுபவமூலமாக அறிகிற அறிவுதான் பேரறிவு ஆகும். அறிவதற்கு முயன்று முயன்று, அறியாமை என்ற உணர்வுக்கு வந்து சேர்கிற யோக முயற்சியே, ஞானத்தில் எல்லாம் சிறந்த தவ ஞானம் ! இந்தப் பேருண்மையை வெளிப்படையாகச் சொல்லாமல் அவையடக்கமாகச் சொல்லி உணர்த்துகிறார்.

‘அறிதல்’ என்ற பிரக்ஞை மாறி, இறைவனுடைய பேரின் பத்திலே ஐந்து புலன்களும் ஒன்றி நின்று, எல்லாம் மறந்து நிற்கிற ‘அறியாமை’ நிலை என்பது, கிடைத்தற்கரிய ஆனந்தம்! அந்த ஆனந்த நிலையே தவங்களுக்கெல்லாம் இலட்சியம். ஆசாரியர்கள் சீடர்களுக்கு உபதேசம் செய்வ தெல்லாம் இந்த ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே!

இறைவனுடைய ஆனந்தத்தில் தோயத் தோய, அந்த ஆனந்தம் எல்லையற்றுப் பரந்து செல்வதை உணர முடியும். நீண்ட காலம் தவமிருந்து அந்தப் பேரானந்தத்திலே தோய்ந்து தோய்ந்து அழுந்தி, அதன் எல்லையற்ற தன்மையை உள்ளவாறு உணர்ந்து, அந்த உணர்வு நிலையிலே பேசுகிறார் திருமூலர், ‘வேரறியாமை விளம்புகிறேன்’ என்று.

ஆரறி வார் எங்கள்

அண்ணல் பெருமையை ;

ஆரறி வார் இந்த

அகலமும் நீளமும் !

பேரறி யாத

பெருஞ்சுடர் ஒன்றதின்

வேரறி யாமை

விளம்புகின் றேனே !

8

திருமூலருடைய வாக்கு தவத்திலிருந்து பிறந்த வாக் காகும். மூவாயிரம் ஆண்டுகள் அரச மரத்தின் அடியில் தவமிருந்து, ஆண்டுக்கு ஒரு பாடலாக மூவாயிரம் பாடல்களை மொழிந்தருளினார் என்று சைவ சமய வரலாறுகள் கூறும்.

பெரிய புராணத்தில் திருமூலருடைய வாழ்க்கையின் சரிதை சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. திருக்கயிலாய மலையில் சிவனருள் பெற்றுத் திகழ்ந்த தவயோகியரில் ஒருவர், தம் முடைய பழைய நண்பரான அகஸ்தியரைக் காண்பதற்காகப் பொதிகை மலையை நோக்கி புறப்பட்டார். வழியிலுள்ள பல தலங்களையும் சென்று வணக்கி விட்டுத் திருவாவடு

துறைக்கு வந்து சிவதரிசனம் செய்து, சாத்தனூர் என்னும் சிற்றூருக்கு வந்த போது, அங்கே ஒரு பெரிய புல் வெளியில் பசுக்கள் மந்தையாக நின்று புலம்புவதைக் கண்டார். பசுக்களுக்கு அருகிலே சென்று பார்த்தபோது, அவற்றை மேய்த்துக் கொண்டிருந்த ஆயன் இறந்து கிடப்பதையும், ஊமைப் பசுக்கள் அந்த உடலை மோந்து மோந்து கண்ணீர் வடிப்பதையும் கண்டார். முனிவருடைய உள்ளம் கருணையால் உருகியது. உடனே தம்முடைய உடலை ஒரு மரத்திலே மறைத்து வைத்து விட்டுப் ‘பரகாயப் பிரவேசம்’ என்ற சித்தியைப் பிரயோகித்து இடையன் உடலுக்குள் தம்முயிரைச் செலுத்தினார். ஆயன் உயிர் பெற்று எழுந்ததைக் கண்டதும் பசுக்கள் களிப்புடன் துள்ளிக் குதித்தன. மாலை நேரத்தில் அவற்றை வீடுகளுக்கு அழைத்துச் சென்றார், ஆயன் உடம்பிலே நின்ற தவயோகி !

பசுக்களை அவற்றின் இல்லங்களிலே சேர்த்தாகி விட்டது. இடையனுடைய உடலில் பிரவேசித்த சித்தர் அவனுடைய உலக வாழ்க்கையில் பிரவேசிக்க மனம் இல்லாமல் அவன் வீட்டுக்கு வெளியே நின்றார். அது கண்டு ஆயன் மனைவி குழப்பத்தோடு வந்து கணவனை அழைத்தாள். “பெண்ணே! உன்னோடு நமக்கு எவ்விதமான சம்பந்தமும் இல்லை” என்றார் முனிவர். மனைவி புலம்ப ஆரம்பித்தாள்.

ஊரிலுள்ள பொது மனிதர்கள் நியாயம் விசாரிக்க வந்து கூடினார்கள். முனிவர் ஒரு மடத்திலே போய் இருந்து கொண்டார்! யார் வந்து அழைத்தும் பயனில்லை. “உன்னுடைய கணவனுக்கு இன்று மாடு மேய்க்கப் போன இடத்திலே ஞானோதயம் ஏற்பட்டு விட்டது. இனிமேல் அவன் உன்னோடு வரமாட்டான். அவனை நீ மறந்துவிடு. யாருக்கும் கிடைக்காத ஞானம் அவனுக்குக் கிடைத்து விட்டது!” என்று பெரியவர்கள் இடையன் மனைவிக்குச் சொல்லிச் சமாதானப் படுத்தினார்கள்.

இதன் பிறகு ஞானி காட்டுக்குத் திரும்பி வந்து தமது பழைய உடலைத் தேடினார். காணவில்லை! திருமறைப் பொருளைத் தெள்ளிய தமிழில் எடுத்துச் சொல்வற்காகவே

இறைவன் அந்தப் பழைய உடலை இவ்வாறு மறைத்தருளினான். இதை ஞான உணர்வால் தெரிந்துக் கொண்ட முனிவர் இடையனாகவே நடந்து சென்று திருவாவடுதுறைக்கு வந்தார். தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஒரு படர் அரச மரத்தை அங்கே கண்டார். அதன் அடியில் அமர்ந்து சிவ யோகத்திலே கண் இமைகளை மூடினர். ஓராண்டு கழித்துக் கண்களைத் திறந்து ஒரு பாடலை அருளினார். மீண்டும் இமை களை மூடித் தவமிருந்தார். மறுபடியும் பன்னிரண்டு மாதங்கள் கழித்து நிஷடை கலைந்து, அடுத்த பாடலை மொழிந்தார். இப்படி ஆண்டுக்கு ஒரு பாடலாக அருளிச் செய்த நூலே 'திருமந்திர மாலை'யாகும் என்பது பரம்பரை வரலாறு. இடையன் பெயர் மூலன். அதனால் முனிவரும் திருமூலர் என்ற நாமம் அடைந்தார்.

திருமூலரைப் பற்றிய புராண வரலாற்றிலும், ஐதீகங் களிலும் நாம் உணரவேண்டிய உண்மை என்னவென்றால், மோனத்திலிருந்து எழுந்து வந்த தவமொழிகளே திருமந்திரப் பாடல்கள். பேரின்பத்தைக் கண்ட முனிவர் அந்த இன்பத்தை வையகமும் பெற வேண்டும் என்ற கருணையில் தோய்த்து, ஞானத்தை வழங்குகிறார்.

‘முன்னுரை’யாக அமைந்த ‘பாயிரம்’ என்ற பகுதி யிலுள்ள சில பாடல்களை இது வரையில் பார்த்தோம். இனி, உபதேசம் என்ற அத்தியாயம் தொடங்குகிறது.

*

*

*

தாம் அடைந்த இன்பத்தைப் பிறரும் அடையவேண்டும் என்பதற்கான இரகசிய உபாயங்களை உணர்த்துகிறார். இந்த உபாயங்கள் ஒன்பது பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒன்பது தந்திரங்கள் என்று பெயர் சூட்டப்பட்டுள்ளன. இந்த ஒன்பது தந்திரங்களும் ஒன்பது ஆகமங்களின் சாரம் என்று பெரியோர்கள் கூறுகிறார்கள். வடமொழியில் ஆகமத்தைத் தந்திரம் என்றும், ஆகமத் தோற்றத்தைத் ‘தந்திர அவதாரம்’ என்றும் அழைப்பது மரபு.

முதலாவது தந்திரத்தின் முதற்பிரிவு ‘உபதேசம்’.
‘உபதேசம்’ என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு உடனிருந்து
உணர்த்துதல் என்று பொருள். அவரவருடைய பக்குவ
நிலைக்குத் தக்கவாறு இறைவன் நம்முடனிருந்து நமக்கு ஞான
நிலையை உணர்த்துகிறான் என்பதே இந்தப் பகுதியின் செம்
பொருள்.

*

*

*

உயிர்த் தத்துவமானது விண்ணிலிருந்து இறங்கி வரு
கிறது. அது படைக்கப் படாமல் அனாதியாக நின்ற தத்துவம்.
இறைவனைப் போலவே ஆரம்பமும் முடிவும் இல்லாத
பொருள் அது! இந்த ஆன்ம தத்துவமானது அதனதன்
வினைக்கு ஏற்ப உடல் தாங்கி உலகிலே பிறக்கிறது. கீதையில்
கண்ணன் வாக்கிலும் இதைக் காணலாம்.

விண்ணின்று இழிந்து

வினைக்கு ஈடாய் மெய்கொண்டு

[விண்ணின்று—ஆகாச வெளியிலிருந்து முதலில் இறங்கி.
இழிந்து—இறங்கிவந்து. வினைக்கு ஈடாய்—அந்தந்தப் பிறவிக்குரிய
வினைகளுக்குத் தக்கவாறு. மெய் கொண்டு—சரீரத்தை
எடுத்துக் கொண்டு.]

உயிரை விண்ணிலிருந்து இறங்கச் செய்து, அதனதன்
வினைகளுக்குத் தக்கவாறு உடல் தாங்க வைத்து இயக்குவது
உயிருக்கு உயிராக நின்று தொழில் செய்கிற பரம்பொருள்!

விண்ணின்று இழிந்து

வினைக்கிடாய் மெய்கொண்டு

தண்ணின்ற தானைத்

தலைக்காவல் முன்வைத்து

[தண்ணின்ற—தன்மை நிரம்பி நின்ற, எப்பொழுதும்
குளிர்ச்சியாகிய கருணையோடு கூடிய. தானை—திருவடியை.
தலைக்காவல் முன் வைத்து—தலைக் காவலாக முன் வைத்து.
அதாவது அந்தந்த உடம்புக்கு உரிய உயிர் எது என்று தேர்ந்து

பங்கீடு செய்து, அதற்குக் கருணைக் காவலாகத் தன் திருப்
பாதத்தை வைத்துக் கொடுத்து.]

இறைவனுடைய கருணை நிரம்பிய திருவடியே, உயிருக்கு
முன்னாக நடந்து, உடம்பிலே உயிரைக் கூட்டிக் காவல்
அமைக்கிறது. அப்படிக் காவல் அமைத்து முன் நிற்பதும்
போதாதென்று, உள்ளத்தினுள்ளேயே நின்று துணை புரிகிறான்
இறைவன்.

உண்ணின்று உருக்கி

[உண்ணின்று—உள் நின்று : உயிருக்கு உயிராக உள்ளே
நின்று, உருக்கி—கனியச் செய்து.]

உண்ணின்று உருக்கி ஓர்

ஒப்பில்லா ஆனந்தக்

கண்ணின்று காட்டி—

உருக்கம் அதிகமாக அதிகமாக ஓர் ஒப்பில்லாத ஆனந்தம்
கண்ணிலே பெருகி வருகிறது. இறைவன் ஆனந்தமாகிய
கண்ணிலே பேரின்பமாகிய தரிசன நிலையிலே நின்று
உயிருக்குக் காட்சி தருகிறான். காட்சி தந்து,

கண்ணின்று காட்டிக்

களிம்பு அறுத்தானே

[கண்ணின்று—கண்ணிலே நின்று. காட்டி—தரிசனம்
தந்து. களிம்பு—உயிரை ஒட்டிக் கொண்டு நிற்கிற அழுக்கு ;
செம்பில் உள்ள களிம்பு போல் உயிரைப் பற்றி நிற்கும்
ஆணவம் முதலிய அழுக்கு. களிம்பு அறுத்தானே—களிம்பை
நீக்கினான்.]

களிம்பை அறுக்கும்போதே உயிருக்கு ஓர் ஒப்பில்லாத
ஆனந்தத்தையும் கூடவே தருகிறான் !

உணர்விலே இறைவனுடைய காட்சி தெரியத் தெரிய
ஆன்மாவைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிற களிம்பாகிய அழுக்
குகள் நீங்குகின்றன என்ற ஆனந்த அனுபவத்தைப் பாடுகிறார்
முனிவர்.

விண்ணின்று இழிந்து
 வினைக்கிடாய் மெய்கொண்டு
 தண்ணின்ற தானைத்
 தலைக்காவல் முன்வைத்து
 உண்ணின்று உருக்கி ஓர்
 ஒப்பில்லா ஆனந்தக்
 கண்ணின்று காட்டிக்
 களிம்பறுத் தானே!

9

மனித வர்க்கத்தை மூன்று வகையாகப் பிரித்துச் சொல்லுகிறார்கள் நம்முடைய முன்னோர்கள்.

முவகைப்பட்ட மனிதர்களுக்கு மூன்று விதமாக வந்து அருள் தருகிறான் இறைவன்! அந்தந்தப் பக்குவத்துக்கு ஏற்ற வாறு ஞானத்தை வழங்குகிறது இறைவன் திருவருள்.

சாதாரண நிலையிலுள்ள சாமானிய மக்களைச் 'சகலர்' என்பார்கள். ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மூன்று அழுக்குகள் தோய்ந்த நிலை அது. இந்தச் 'சகல நிலை'யிலே யுள்ள பக்தர்களுக்கு இறைவன் மனித வடிவிலே குருவாக வந்து தோன்றி ஞானத்தை உபதேசம் செய்கிறான். அதாவது சாதாரண மக்களின் மாசுகளைப் போக்குவதற்காக அவ தரிக்கிற ஆசாரியர்கள் எல்லாம் இறைவனுடைய சொரூபமே.

இரண்டாவது பக்குவ நிலையிலே சற்று மேம்பட்டு நிற்கும் மக்கள் மாயை என்ற அழுக்கு நீங்கப்பெற்று, ஆணவம் கன்மம் என்ற இரண்டு மாசுகளால் மட்டுமே தடைப் படுகிறார்கள். இவர்கள் ஒரு படி மேலே நிற்பவர்கள். இவர்களுக்கு இறைவன் ஒரு மூர்த்தியாக, வழிபடும் உருவமாக நின்று அந்த வழிபாட்டினாலேயே ஞானம் தோன்றச் செய்து அவர்களைக் கடைத் தேற்றுகிறான்.

மூன்றாவதும் இன்னும் மேம்பட்டதுமான நிலையிலே இருப்பவர்கள், கன்மம் மாயை என்ற இரண்டு மாசுகளும்

கனையப் பெற்று, ஆணவம் என்ற ஓர் அழுக்கு மட்டுமே எஞ்சி நிற்பவர்கள். மாயை தெளிந்து, கன்மத்தில் சிக்காமல் நிற்கும் பக்குவம் அடைந்தவர்களுக்கு இறைவன் அருவமாக உள்ளத் தினுள்ளே ஞான மயமாக நின்று, ஆணவக் களிம்பையும் நீக்கித் திருவருள் புரிகிறான்.

மூன்று நிலைகளிலுமே இறைவனுடைய கருணையின் துணை கொண்டே ‘களிம்பு’ நீங்குகிறது. இதைப் பாடுகிறார் முனிவர்.

களிம்பறுத் தான் எங்கள் கண்ணுதல் நந்தி

[களிம்பு அறுத்தான்—அழுக்கைக் களைந்தான். கண்ணுதல்—கண்ணுதல். நெற்றியில் கண்ணையுடையவன். நுதல்—நெற்றி. எங்கள் கண்ணுதல் நந்தி—எங்கள் நெற்றிக் கண்ணனாகிய நந்தியேனும் சிவபெருமான். ‘கண்ணுதல் நந்தி’ என்பது இரு பெயர் ஒட்டு. கண்ணுதலும் நந்தியுமாகிய சிவபெருமான் என்று பொருள்.]

செம்பிலுள்ள களிம்பு போல உயிரின் அறிவை மறைத் திருக்கும் அழுக்கை எங்கள் நந்தியாகிய நெற்றிக் கண் ஈசன் நீக்கியருளினான். எங்ஙனம் நீக்கினான்?

களிம்பறுத் தான் அருட் கண்விழிப் பித்து

[அருட்கண்—ஞானக் கண்ணை. இவ்விடம் அருள் என்றால் ஈசன் அருளால் தோன்றிய ஞானம். விழிப்பித்து—திறக்கச் செய்து]

அகக்கண்ணை விழிக்கச் செய்து உயிரின் இருளை நீக்கினான்.

களிம்பறு காது கதிரொளி காட்டி

[களிம்பு அணுகாத—அழுக்கு வந்து பற்றிக் கொள்ள முடியாதபடி, கதிரொளி காட்டி—சூரிய ஒளி போன்றதான ஞானச் சுடரை ஏற்றிக் காட்டி.]

நீங்கிய இருட்டு மீண்டும் வராதபடி ஞான வழியைத் திறக்கச் செய்து, நந்தா விளக்கு அதாவது அணையாமல் எரிகிற சுடரை ஏற்றிக் காட்டினான் இறைவன் ! அந்த ஒளி நிலைப்பெற்றுவிட்டது. எப்படி?

பளிங்கில் பவளம்

பதித்தான் பதியே

[பதி—இறைவன். பதியாகிய இறைவன், பளிங்காகிய ஆன்மாவிலே செவ்வொளியை நிலைபெறச் செய்து, பவளத்தைப் பளிங்கிலே பதிப்பது போலப் பதித்து வைத்து விட்டான்.]

உயிர் பளிங்கு போன்றது. அது ஒரு கண்ணாடி. இந்தக் கண்ணாடியில் அழுக்கு படிந்திருந்தது. அந்த அழுக்கைத் துடைத்து, இனி அந்தக் கண்ணாடியில் ஞான ஒளி பிரதிபலிக்கும்படி ஞான விளக்கை ஏற்றிவைத்து, இந்த உடம்பாகிய வீட்டிலே அஞ்ஞான இருள் வராதபடி வாடா விளக்கு எரியும் வண்ணம் அருள் செய்தான் இறைவன் !

எண்ணெய்த் திரியினாலான சுடர் தீர்ந்துவிடக் கூடியது. இறைவனே பவளம் போல் வாடாத செவ்வொளியை உயிர்க் கண்ணாடியிலே பதித்து வைத்துவிட்டான். இது அவன் அருள் என்று பாடுகிறார் திருமூலர்.

களிம்பறுத் தான் எங்கள்

கண்ணுதல் நந்தி ;

களிம்பறுத் தான், அருட்

கண்விழிப் பித்து,

களிம்பறு காது

கதிரொளி காட்டிப்

பளிங்கில் பவளம்

பதித்தான் பதியே !

சாதாரண நிலையிலேயுள்ள மக்களுக்கு ஒரு குருவின் வடிவாக ஈசன் எழுந்தருளி வந்து பிரம்மோபதேசம் செய்கிறான்.

ஆணவ, கன்ம நிலையிலே நிற்போருக்கு மூர்த்தியவதாரத்தில் தரிசனம் தந்து வழிபாட்டின் பயனாக ஞானத்தைத் தருகிறான். ஞான உணர்வு நிலையிலே நிற்கும் பக்குவ ஆன்மாக்களுக்கு ஈசன் உள்ளத்தினுள்ளே அருவமாக இருந்து நந்தா விளக்காக ஞான தீபத்தை ஏற்றி வைக்கிறான்.

இந்த மூன்று நிலைகளும் ஆன்மாவின் பக்குவப் படிகள். முன்னேறிய போதும் நிலைகுலையக்கூடும். அப்போது மறு படியும் தாழ்ந்த நிலைக்குத் தக்கவாறு இறைவன் அருள்வான். மேல் நிலை அடைந்த பின்னரும் அந்நிலையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இறைவன் அருளைப் பெற வழிபட வேண்டும்.

10

இந்த உலகையும், இதன் இயல்புகளையும், உயிர் வர்க்கங் களையும், கடவுட் தத்துவத்தையும் நுட்பமாக ஆராய்ந்த சைவ சமய ஞானிகள் நித்தியப் பொருள்கள் மூன்று என்று கண்டு சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதாவது சாக்ஸவதமாக இருக்கும் பொருள்கள் மூன்று. ஆரம்பமும் முடிவுமில்லாத பொருள்கள் இந்த மூன்றுமே என்று கண்டார்கள். இவை பதி, பசு, பாசம். இந்த மூன்றையும் பற்றிச் சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங் களில் 'மூப்பொருள் உண்மை' என்று மிகவும் விரிவாக வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. திருமூலரும் தம்முடைய உபதேசத் தின் ஆரம்பமாக இந்த மூன்றையும் பற்றிக் கூறுகிறார்.

பதி என்பது இறைவன். பசு என்பது ஜீவன்களாகக் காணப்படும் உயிர்த் தத்துவம். பாசம் என்பது ஆன்மாக் களைக் கட்டி நிற்கும் தளை. இந்த மூன்றும் நித்தியமானவை. அதாவது உயிரும் தளையும் ஈசுவரனைப் போலவே அனாதி தத்து வங்கள்.

இறைவனும் ஆன்மாவும் அனாதியாகக் கூடவே இருந்தும், உயிரானது இறைவனைக் காணமுடியாமல் இருப்பதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், மூன்றாவது தத்துவமான பாசத் தினால் கட்டப்பட்டு அறியாமையில் அழுந்திக் கிடப்பதுதான்! இந்த அறியாமை நீங்கி உயிர்களுக்கு இறையுணர்வு எப்படி

ஏற்படுகிறது, எங்ஙனம் ஏற்படக் கூடும் என்பதை முனிவர் பாடுகிறார்.

பதிபசு பாசம்

எனப்பகர் மூன்றில்

பதியினைப் போல், பசு

பாசம் அனாதி

[எனப்பகர்—என்று வகைப்படுத்திச் சொல்லப்படுகிற, அனாதி—ஆதியற்றது, எப்பொழுது ஆரம்பித்தது என்று சொல்ல முடியாதது.]

பதி, பசு, பாசம் என்று கூறப்படுகிற மூன்றில் பதியாகிய இறைவனைப் போலவே, உயிரும் அதைப் பிணைக்கின்ற பாசமாகிய தனையும் அனாதியான பொருள்கள்.

இறைவனைப் போலவே, இந்த உயிரும் அனாதியானது என்பது ஆகம சாஸ்திரம். பாசம் என்பது ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மூவகை மலங்கள். இந்த மும்மலப் பாசத்திலே கட்டுண்டு நிற்கிறது உயிர்ப் பசு.

ஆணவம் என்பது 'நான்' என்கிற உணர்ச்சி. எல்லாம் ஒன்று என்ற உண்மையை உணர வொட்டாமல் தன்னைப் பிரித்துத் தான் வேறு என்று எண்ணும்படி ஆன்மாவைத் தூண்டும் அஞ்ஞானம்.

கன்மம் என்பது நல்வினை தீவினை என்கிற வேறுபாட்டை உண்டாக்கி உயிரை ஆட்டுகிற தத்துவம்.

மாயை என்பது பதார்த்தங்களைத் துய்க்கும்படி ஓர் இச்சையை உண்டு பண்ணக் கூடிய அழுக்கு. தெய்வ இச்சையி லிருந்து மாற்றிப் பொருளிச்சையிலே மயங்கச் செய்யும் தத்துவம்.

பாசம் என்பது இந்த மூவகை மலங்களே.

பதியினைச் சென்றுஅனா

கா, பசு பாசம்

[அணுகுதல் - சென்று சேர்தல், அணுகா - சென்று சேர மாட்டா.]

உயிரும் அதைப் பற்றியுள்ள பாசமும் இறைவனைச் சேர மாட்டா ! இதையே முனிவர் “பசு பாசம் பதியினைச் சென்று அணுகா” என்கிறார்.

உயிரானது பிறப்பு இறப்புக்களில் அகப்பட்டு இறைவனை அணுக முடியாமல் பாசத்தில் அழுந்திக் கிடக்கிறது. இந்தப் பாசம் நீங்கி, அறியாமை அகன்று, உயிரானது உய்ய வேண்டும் என்றால், அதற்கு இறைவனே வந்து ஆட்கொள்ள வேண்டும்.

பதி அணுகில்பசு

பாசம் நிலாவே

[நிலாவே - நில்லாவே. பதி அணுகில் - அப்படிக்கருணை கொண்டு இறைவனே வந்தருளினால். பசு பாசம் நிலாவே - உயிருக்கும் பாசத்துக்கும் உள்ள பூட்டு நில்லாமல் கழன்று விடும். பாசப் பூட்டு கழன்று பசுவானது பதியைச் சார்ந்து விடும்.]

அறிவு மயமாக நிற்கின்ற பதியாகிய இறைவன் கருணையால் நிரம்பியவன். ஆன்மாக்கள் மும்மலத்துள் அழுந்திக் கிடக்கின்றனவே என்று திருவருள் கொண்டு, ஞானம் வழங்கிக் கடைத் தேற்றுகிறான் ! இத்தகைய அருள் இல்லாது போனால், ஆன்மாவுக்குப் பாசத்திலிருந்து விடுதலை கிடையாது. ஞானம் சித்திக்காது.

ஆன்மாக்களின் பக்குவநிலைக்கு ஏற்ப இறைவனே இரங்கி வந்து ஞானம் அருளினாலன்றி, உயிருக்கு இருளிலிருந்து உய்யும் வழி இல்லை.

பதியானவன் கருணையோடு பசுவை அணுகும்போது, அதைப் பிணித்துள்ள தனை தானாகவே நீங்கி விடும் ; பசுவும் மயங்கி நிற்காமல், மயக்கம் நீங்கி இறைவனை உணரும்.

பதிபசு பாசம்

எனப்பகர் மூன்றில்

பதியினைப் போல், பசு

பாசம் அனாதி;

பதியினைச் சென்றனு

கா, பசு பாசம்;

பதியனு கில், பசு

பாசம் நிலாவே!

11

திருமூலர் கலைகளை யெல்லாம் கற்றுத் தேர்ந்தவர். வைத்தியம், இரசாயனம், பௌதிகம், வான சாஸ்திரம் முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும் வல்லவர் அவர். சாதாரண மனித அறிவின் எல்லைக்குள்ளும், அதற்கு அப்பாலும் விரிந்து பரந்து நிற்கிற தத்துவங்களை யெல்லாம் மெய்யுணர்வினால் கண்டு பேசுகிற ரிஷி என்பதைத் திருமந்திர நூலில் பல இடங்களிலும் வியக்கத்தக்க விதத்தில் காண்கிறோம்.

அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட தத்துவங்களை விளக்குவதற் காக, அறிவுக்குப் புலனாகிற உண்மைகளை உதாரணம் காட்டுவார்.

சூரிய காந்தக் கல் என்று ஒரு வகையான 'லென்ஸ்' (Lens). அதன் கீழே பஞ்சை வைத்துச் சூரியனுடைய கதிரை அந்தக் கண்ணாடியின் வழியாகச் செலுத்தினோமானால், பஞ்சில் தீப்பற்றிக் கொள்ளும்.

சூரியகாந்தக் கல்லுக்குச் சூரியனின் கதிர்களைக் கூப்பிச் செலுத்தக் கூடிய இயல்பு இருக்கிறது. பஞ்சு தீப்பிடிக்கும் இயல்பு கொண்டது. எனினும், சூரியகாந்தக் கல்லையும் பஞ்சையும் ஒன்று சேர்த்து நம்முடைய மடியினுள் வைத்துக் கொண்டிருந்தால் தீப்பிடிக்கிறதா? இல்லை! சூரியனுக்கு எதிரே கல்லைக் காண்பிக்க வேண்டும். அப்போதுதான் சூரியனிடமிருந்து ஒளிக் கற்றையை வாங்கி அதைக் குவித்துப் பஞ்சிலே பாய்ச்சுகிறது கல்!

இந்த இயற்கை உண்மையை எடுத்துக் கொண்டு பெரிய ஆன்ம தத்துவத்தை விளக்குகிறார் முனிவர்.

சூரிய காந்தமும்

சூழ்பஞ்சம் போலவே,

சூரிய காந்தம்

சூழ்பஞ்சைச் சுட்டிடா.

இந்த ஆன்மாவோடு மும்மலமாகிய அழுக்குப் பிணைந்து கிடப்பது, சூரியகாந்தக் கல்லோடு பஞ்சைச் சுற்றி வைத்திருப்பது போலே! ஆன்மாவாகிய சூரிய காந்தக் கண்ணாடிக்கு இந்தப் பாசமாகிய பஞ்சைத் தன்னியல்பாகச் சுட்டெரித்து விட முடியாது!

சூரியன் சந்நிதி

யில்சுடு மாறுபோல்

ஆரியன் தோற்றமுன்

அற்ற மலங்களே!

இறைவனே குருவாகி வந்து தன்னுடைய ஞான ஒளியை இந்த ஆன்மக் கண்ணாடிக்குள்ளே செலுத்தினாலன்றி, ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற பாச மலங்கள் எரிய மாட்டா!

சூரிய காந்தக் கல்லும் பஞ்சம் ஒன்றாகப் பொதிந்து வைத்தது போல், இந்த உடம்புக்குள் ஆன்மாவைச் சுற்றி மும்மல அழுக்குகள் சூழ்ந்து நிற்கின்றன. இந்த மாசுகள் அகலுவதற்காக அந்தச் சூரிய காந்தக் கல்லை என்ன செய்ய வேண்டும்? ஞான குருவாகிய இறைவனை நோக்கி நிறுத்த வேண்டும். அப்படி நிறுத்தினால் பஞ்சு எரிவது போல் மாசுகள் எரிந்து விடும்.

சூரிய காந்தம்

சூழ்பஞ்சைச் சுட்டிடா

ஆன்மா தானாகவே தன்னைச் சூழ்ந்த மாசுகளைக் களைந்து கொள்ள இயலாது.

சூரியன் சந்நிதி

யிற்சுடு மாறுபோல்

ஆரியன் தோற்றமுன்

அற்ற மலங்களே

[சூரியன் சந்நிதியில் - சூரியனுக்கு முன்பாக. சுடு மாறு போல் - சுடுவது போல். ஆரியன் - இறைவனுடைய ஞான குரு சொரூபம். தோற்றமுன் - தோற்றத்தின் முன்; அவனுடைய ஞான நோக்கு பாய்ந்தவுடன், அந்தத் தரிசன ஒளியிலே. 'அற்ற' என்பது பன்மை வினைமுற்று - தீர்ந்து விடுகின்றன, சந்தேகமில்லை, அறவே தீர்ந்தே விட்டன. மலங்களே - ஆன்மாவைப் பிணித்துள்ள பாச அழுக்குகள். ஏ - உறுதிக்காக வந்த தேற்றேகாரம்.]

இறைவனாகிய குருவின் சந்நிதியில் ஆன்மா தன்னை நிறுத்திக் கொண்டால், அந்த ஞானக் கதிரொளியின் வேகத்தினால் மாசுகள் எரிந்து போய் விடுகின்றன; பூதக் கண்ணாடி வழியாக வருகிற சூரிய கிரணம் பஞ்சை எரிப்பது போல.

ஆன்மாக்களின் நிலைக்கு ஏற்ப இறைவனே குருவாக வந்து ஞானம் வழங்குகிறான் என்பது சித்தாந்தம். குருவைச் சூரியனுக்கும், குருவருளைச் சூரியனுடைய கதிருக்கும், ஆன்மாவைச் சூரிய காந்தக் கல்லுக்கும், மும்மல அழுக்கைப் பஞ்சுக்கும் உவமை கூட்டி இந்த உண்மையை விளக்குகிறது இத்திருமந்திரப் பாட்டு.

சூரிய காந்தமும்

சூழ்பஞ்சும் போலவே,

சூரிய காந்தம்

சூழ்பஞ்சைச் சுட்டிடா;

சூரியன் சந்நிதி

யிற்சுடு மாறுபோல்,

ஆரியன் தோற்றமுன்

அற்ற மலங்களே !

12

இறைவனே குருவாக வந்து ஞானத்தை ஊட்டுகிறான் என்பது நம்முடைய சமயக் கொள்கைகளின் அடிப்படை யாகும். ஆசாரியனைத் தெய்வமாகவே கண்டு வழிபடுவது ஒன்றே, பூட்டைத் திறப்பதற்குரிய திறவுகோல். இந்த மூல உண்மையை நமக்கு அறிவுறுத்துகிறார் திருமூலர்.

குருவின் உருவத்தில் வந்து நமக்குத் திருவருள் புரிகின்ற இறைவனின் அந்தத் திருமேனியைத் தரிசிப்பதே ஞானத் துக்கு வேண்டிய பயிற்சி. குருநாதனின் திருநாமத்தைச் செப்புவது, குருபெருமானின் திருமொழிகளைச் செவியில் கேட்பது, அவனுடைய திரு உருவத்தை எப்போதும் தியா னித்தல் ஆகிய எல்லாமே மெய்ஞ்ஞானம் பெறுவதற்குரிய வழிகளாம். இதைப் பாடுகிறார் திருமூலர்.

இந்தப் பாட்டில் “தெளிவு” என்று சொல்லப்படுவது “ஞானம்”. அந்த ஞானத்தைப் பெறுவதற்கான முறைகளுக் கும் அதுவே ஆகுபெயர்.

தெளிவு குருவின்
திருமேனி காண்டல்,
தெளிவு குருவின்
திருநாமம் செப்பல்,
தெளிவு குருவின்
திருவார்த்தை கேட்டல்,
தெளிவு குருஉரு
சிந்தித்தல் தானே !

[தெளிவு—ஞானம் ; ஞானத்தைப் பெறும் முறைகளுக் கும் அதுவே ஆகுபெயர். முடிவில் முறையும் பயனும் ஒன்றா கும். முறையே பயனாக முற்றும்]

காண்பது அவனுடைய திருமேனியை ; மந்திரம் அவனு டைய திருநாமம் ; கேட்பது அவனுடைய திருவார்த்தை ; சிந்திப்பது அவன் திருவுருவத்தை. இவையெல்லாம்தான்

ஞானத்தை அடையும் முறையாகும். அதுவே பூரணமடைந்த பொழுது ஞானமும் ஆகும்.

*

*

*

குருபக்தியும் ஞானமும் ஏற்பட்டு விட்டால் அதன் பின் உண்டாகிற நலன்கள் என்ன?

தானே புலன்ஐந்தும் தன்வசம் ஆயிடும்

[தானே—புற உதவியின்றித் தானாகவே]

“காண்பதும், செப்புவதும், கேட்பதும், சிந்திப்பதும் இறைவனாகிய குருவையே பற்றி நிற்குமானால், அதாவது ஆசாரியனை இறைவனாகவே பாவித்துப் பற்றி நின்றால், மூர்க் கப் புலன்கள் ஐந்தும் தாமாகவே உன்வசம் அடங்கி விடும்” என்று உறுதி கூறுகிறார் முனிவர்.

தானே புலன்ஐந்தும்

தன்வசம் போயிடும்

ஆன்மாவின் வசப்பட்ட ஐந்து புலன்களும், இனிமேல் ஆன்மப் பேராக்கிலேயே நடந்து செல்லும். ‘பாகன் வழி நடத்த, அவன் ஆணையிலேயே கட்டுப்பட்டு நடந்து செல்லும் யானையைப் போல்’ என்று ஒரு பழைய உரைகாரர் உதாரணம் காட்டி விளக்குகிறார். உபநிஷத்தில் புலன்களைக் குதிரைகளாகச் சொல்லி அவற்றை நல்ல சாரதி தன் வசமாக்கிச் செலுத்துவதாக உபமானம் கூறப்படுகிறது. அதுவே இங்கேயும்.

தானே புலன்ஐந்தும் தன்வசம் போயிடும்

[போயிடும்—வழியில் நடந்து செல்லும். தன் வசம்—ஞானம் அடைந்தவனுடைய வசம், அவனுக்குக் கட்டுப்பட்டு அவனது ஆணைக்கு உட்பட்டு]

தானே புலன்ஐந்தும்

தன்னில் மடைமாறும்

[மடைமாறும்—செல்லும் வழி பெயரும்.]

உலக இச்சைகளில் செல்கிற புலன்கள் மடைமாறி
மெய்ப்பொருளை நாடிச் செல்லும்.

இத்தனை பெரிய சாதனை எப்படிச் சித்திக்கும்? ஆன்மா
தன்னைச் சார்ந்து நின்ற மற்றப் பற்றுக்களை யெல்லாம் களைந்
தெறிந்து விட்டுத் தன்னந் தனியே சென்றால், எம்பிரானைச்
சந்திக்கும்.

தானே தனித்துளம்

பிரான்தனைச் சந்தித்தே

[தனித்து—பற்றுக்களின் தளைகளை நீக்கிக்கொண்டு]

மனம், மொழி, மெய் இம்மூன்றும் இறைவனாகிய ஞான
குருவினிடத்திலேயே ஒன்றி நின்று விட்டதால், ஆன்மாவுக்கு
என்ன நேர்ந்தது என்பதைப் பாடுகிறார் திருமூலர். மற்றப்
பற்றுக்களை யெல்லாம் நீக்கித் தன்னந் தனியாகி இறைவனைச்
சந்தித்தது ஆன்மா! இந்தச் சந்திப்பினால் புலன்கள் ஐந்தும்
வெளியே சென்று திரிவதை விட்டொழிந்தன. ஆன்மா ஆணை
யில் நின்று இயங்கின. விஷய சுகங்களிலே சென்ற இச்சை
யானது தனது பாதையை மாற்றிக் கொண்டது. அத்தனை
வேகமும் சேர்ந்து இப்பொழுது இன்னொரு வாய்க்காலிலே
பாய்கிறது.

இந்த உடம்புக்குள் நிற்கிற ஆன்மாவானது குருவின்
உபதேச வழியாக, இறைவனை இந்த உடம்புக்குள்ளேயே
“சந்திப்பது” தான் தவயோகம். அந்தத் தவயோகம்
குருவின் திருவருளினாலேதான் சித்திக்கும். அதை இந்தப்
பாட்டில் உபதேசிக்கிறார் திருமூலர்.

தானே புலனைந்தும்

தன்வசம் ஆயிடும்

தானே புலனைந்தும்

தன்வசம் போயிடும்

தானே புலனைந்தும்

தன்னில் மடைமாறும்

தானே தனித்தெம்

பிரான்தனைச் சந்தித்தே!

‘விஷயாவிநிவர்த்தந்தே’ என்கிற கீதை வாக்கியமும் இதையே உபதேசிக்கிறது. ஒருவன் உபவாசம் இருந்தால் உணவினின்று அகன்று நிற்கிறான். உணவில் அவன் காணும் ருசி அகலவில்லை! அந்த விஷய ருசியும் அகன்று விடும், பரம் பொருளைக் கண்டவுடன்! இந்த உறுதி மொழியையே திருமூலரும் தருகிறார்,

தானே தனித்தெம்

பிரான்தனைச் சந்தித்தே

என்று .

ஞானிகள் காணும் பேருண்மை ஒன்றேயானபடியினால், எல்லா சாஸ்திரங்களிலும், எல்லா மொழிகளிலும் அந்த உண்மை வியக்கத்தக்க முறையில் ஒன்று போலவே சொல்லப் பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். “பரம் த்ருஷ்ட்வா” என்கிற கீதாசாரியனின் சொற்றொடரும் திருமூலரின் “பிரான்தனைச் சந்தித்தே” என்கிற சொற்றொடரும் ஒன்று போலவே அமைந்திருப்பதைக் கண்டு வியப்பும் ஆனந்தமும் அடைகிறோம்!

13

உலக சுகங்களை நாடிச் செல்லும் மனத்தை அப்படிச் செல்லாமல் இழுத்துப் பிடித்துத் தெய்வத்தை நோக்கிச் செலுத்தினால் எத்தகைய நலன்கள் விளையும் என்பதை எடுத்தோதும் திருமூலர், உடம்பின் நிலையற்ற தன்மையை எடுத்துக்காட்டிக் காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக் கொண்டு நெல்லைச் சேகரித்துக் கொள்வது போல, இந்த மானிட உடம்பு இருக்கும் பொழுதே ஆன்ம நலத்தைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். இதற்காக முதலில் உடம்பு நிலையற்று மறைந்துபோகும் தன்மையுடையது என்பதை நம் இதயத்தில் நன்றாகப் பதியும்படி பாடுகிறார்.

ஹரேலாம் கூடி

ஒலிக்க அமுதிட்டு

[ஒலிக்க அமுதிட்டு—சுதறி அமுது.]

உடலில் இருந்த உயிர் பிரிந்து சென்றதும் என்ன நேர்கிறது? ஊரார்கள் எல்லாரும் வந்து கூடுகிறார்கள் கதறி யழுகிறார்கள்.

ஊரெலாம் கூடி
ஒலிக்க அழுதிட்டு,
பேரினை நீக்கிப்
பிணம்என்று பேரிட்டு—

உயிர் இருக்கும் வரைதான் ஒருவனைப் பெயர் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார்கள். உயிர் நீங்கியபிறகு அவனுக்குப் பிணம் என்ற அஃறிணைப் பெயர்தான் !

பேரினை நீக்கிப்
பிணம்என்று பேரிட்டு,
சூரையங் காட்டிடைக்
கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு—

[சூரையங்காடு—சூரை முதலியன படர்ந்துள்ள சுடு காடு.]

சுடுகாட்டுக்கு எடுத்துச் சென்று உடலைச் சுடுகிறார்கள். அப்படிச் சுட்டெரித்து விட்டு அதற்கு மேல் என்ன செய்கிறார்கள்?

நீரினில் மூழ்கி
நினைப்புஒழிந் தார்களே

[நீரினில் மூழ்கி—தண்ணீரில் முங்கிக் குளித்து. நினைப்பு ஒழிந்தார்களே—இறந்தவனுடைய நினைப்பையே ஒழித்து விடு திரும்புகிறார்கள்.]

உறவினர்கள் தண்ணீரில் மூழ்கி அந்தத் தண்ணீரைக் கொண்டு இறந்தவனைப் பற்றிய நினைவையே கழுவி விடுகிறார்கள் என்று மனத்தில் உண்மை பதியும்படி பாடுகிறார்.

‘அழுதிட்டு’, ‘பிணமென்று பேரிட்டு’, ‘சுட்டிட்டு’, என்ற அடுக்குகள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக வந்து ‘ஒழிந்தார்களே’ என்று உருக்கத்தோடு பாட்டு முடிகிறது !

ஊரெலாம் கூடி

ஒலிக்க அழுதிட்டுப்

பேரினை நீக்கிப்

பிணமென்று பேரிட்டுச்

சூரையங் காட்டிடைக்

கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு

நீரினில் மூழ்கி

நினைப்பொழிந் தார்களே

உடலின் சோகக் கதையை மேலும் சித்திரிக்கிறார்
திருமூலர்.

சமைக்கச் சொன்னார், மனைவியை. சமையல் ஆயிற்று.
சாதத்தைச் சாப்பிட்டார். அழகியான மனைவியோடு சற்று
உறவாடினார். இடது பக்கம் மெதுவாக வலிக்கிறதே என்றார்.
கீழே படுத்தார். அவ்வளவுதான். எழுந்திருக்கவில்லை.

அடப்பண்ணி வைத்தார்

அடிசிலை உண்டார்

[அடுதல்—சமைத்தல், அடப்பண்ணி வைத்தார்—சமைக்
கும்படி சொன்னார். அடிசிலை—சமைத்த உணவை]

அடப்பண்ணி வைத்தார்

அடிசிலை உண்டார்

மடக்கொடி யாரொடு

மந்தணம் கொண்டார்

['மடக்கொடி' என்பது மனைவியைக் குறிக்கும் செய்யுள்
முறைப் பிரயோகம். மடக்கொடியாரொடு—மனைவியோடு.
மந்தணம்—தனிமை; அந்தப்புரத்தைக் குறிக்கும் ஆகுபெயர்.
மந்தணம் கொண்டார்—தனித்து உறவாடினார்.]

இடப்பக்க மேஇறை

நொந்ததே என்றார்.

[இடப்பக்கமே—இடது பக்கத்திலே. இறை—சற்று,
கொஞ்சம். நொந்ததே—வலிக்கிறதே.]

இடப்பக்க மேஇறை

நொந்ததே என்றார்

கிடக்கப் படுத்தார்

கிடந்துஒழிந் தாரே

[கிடக்கப் படுத்தார்—நீட்டிப் படுத்தார். கிடந்து ஒழிந்தாரே—படுத்தவர் மறுபடியும் எழுந்திருக்காமல் இறந்தொழிந்தார்.]

மனித வாழ்வின் நிலையாமையை உணர்த்தும் பாட்டு நாடக வேகத்துடன் மனத்தைக் கவரும் பாணியில் அமைந்திருக்கிறது. சொற்கள் நீண்டு போவதை அடக்க, ஒவ்வொரு வினை எச்சத்துக்கும் வினை முற்றின் உருவத்தைத் தந்து பாடியிருப்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். இதுவே பாட்டுக்கு நாடக வேகம் தருகிற இலக்கிய முறை.

வாழ்க்கையின் நிலையாமையை மறந்து விஷய சுகங்களிலே ஈடுபட்டுக் காலத்தை வீணாக்குகிற பேதை மக்களுக்குக் கண்ணைத் திறந்து காட்டுகிறார் தவயோகி.

அடப்பண்ணி வைத்தார்,

அடிகிலை உண்டார்,

மடக்கொடி யாரொடு

மந்தணம் கொண்டார்,

இடப்பக்க மேஇறை

நொந்ததே என்றார்,

கிடக்கப் படுத்தார்,

கிடந்தொழிந் தாரே!

14

மனிதனுடைய ஆடம்பர வாழ்க்கை எப்படி முடிகிறது என்பதை உள்ளத்தில் தைக்கும்படி பாடுகிறார் திருமூலர்.

வாழ்வு நிலையற்றது. எனவே இப்பொழுது, இக்கணமே, இறைவனிடத்தில் உள்ளத்தைச் செலுத்துங்கள் என்பதை

உணர்த்துவதற்காக “யாக்கை நிலையாமை” யைப் பலவிதத் திலும் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

மனித சமூகத்தில் சிறப்புக்கள் பெற்ற மகனை ‘நம்பி’ என்று சொல்வது மரபு. முனிவர் அப்படிப்பட்ட ஒரு நம்பியின் வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சொல்லுகிறார்.

மன்றத்தே நம்பி

மாடம் எடுத்தது.

[மன்றம்-பல தெருக்கள் கூடுகிற சிறந்த இடம். அப்படிப்பட்ட உயர்வான ஓர் இடத்தைச் சம்பாதித்து; நம்பி-இந்தத் தலைமகன். மாடம் எடுத்தது—மாளிகை கட்டி நிறுத்தினான். தொழிலைக் கருதி ‘எடுத்தது’ என்று அஃறிணையில் முடிகிறது வினைமுற்று.]

மன்றத்தே நம்பி

மாடம் எடுத்தது ;

மன்றத்தே நம்பி

சிவிகைபெற்று ஏறினான்—

[மன்றத்தே—பலர் அறியும்படியாகவே, பொது இடங்களில் எல்லாம். சிவிகை பெற்று ஏறினான்—பல்லக்கில் ஏறிச் சென்றான்.]

மன்றத்தே நம்பி

சிவிகைபெற் றேறினான் ;

மன்றத்தே நம்பி

முக்கோடி வழங்கினான் ;

மேலும் நம்முடைய நம்பியானவன் செல்வம் மிகுந்து, பொது மக்களுக்கு ஆடம்பரத்தோடு மூன்று கோடிப் பொன் நன்கொடை வழங்கினான்.

இப்படி யெல்லாம் ஊரார் அறியும்படி செயல்கள் புரிந்த நம்பி,

சென்றத்தா என்னத்

திரிந்திலன் தானே !

[சென்றத்தா என்ன—சென்று அத்தா என்ன. சென்று—போ யொழிந்து. அத்தா என்ன—‘அப்பா அப்பா’ என்று மற்றவர்கள் கூவிக் கதறி அழைத்தும். திரிந்திலன்தானே—திரும்பி வரவில்லையே. போனவன் போனவன்தான், இறந்தொழிந்தான்.]

மன்றத்தே நம்பி

மாடம் எடுத்தது ;

மன்றத்தே நம்பி

சிவிகை பெற் றேறினான் ;

மன்றத்தே நம்பி

முக்கோடி வழங்கினான் ;

சென்றத்தா என்னத்

திரிந்திலன் தானே !

இதுவும் நாடகப் பாணியில் அமைந்த பாட்டு.

இந்த உடம்புக்குள் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள் இருந்து செயல் புரிகின்றன என்று நம்முடைய நாட்டு ஞானிகள் சொல்லி யிருக்கிறார்கள். இந்தத் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களும் உடம்பில் உயிர் இருக்கும் வரைதான் வேலை செய்யும். உயிர் நீங்கியதும் இந்தத் தத்துவங்களும் வேலை செய்யாமல் நின்றுவிடும். அதாவது தொண்ணூற்றாறும் சரியாக வேலை செய்வதே உயிரின் இயக்கம். இதைப் பாடுகிறார் முனிவர்.

முப்பதும் முப்பதும்

முப்பத்து அறுவரும்

செப்ப மதிஞடைக்

கோயிலுள் வாழ்பவர்

[செப்ப மதிஞடைக் கோயில்—அழகான மதிற் சுவர் கட்டிய ஓர் அரச மாளிகை. இந்த அரண்மனையுள்ளே தொண்ணூற்றாறு ஏவலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். முப்பது, முப்பது, முப்பத்தாறு என்பது தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள்.]

யோகமுறைப்படி இந்தத் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களும் 30, 30, 36 என்று மூன்று நிலைகளாக நின்று இந்த உடம்புக்குள்ளே கருவிகளை இயக்குகின்றன. பேசுதல், கேட்டல், உணவை உட்கொள்ளுதல், ஜீரணம் செய்தல், முதலிய பல தொழில்கள் இந்த உடம்புக்குள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றையே தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள் என்றனர் நம்முடைய பெரியோர்கள்.

தத்துவங்களைப் பணியாளர்களாக வைத்து உயர்திணையில் பாடுகிறார் முனிவர்.

செப்ப மதிஞடைக்

கோயில் சிதைந்தபின்

ஒப்ப அனைவரும்

ஒட்டெடுத்தார்களே

[சிதைந்தபின்—உயிர் நீங்கி இந்த உடல் விழுந்ததும். ஒப்ப அனைவரும்—அந்தத் தொண்ணூற்றாறு பேரும் சேர்ந்து ஒன்றாகவே. ஒட்டெடுத்தார்களே—ஒட்டம் எடுத்தார்கள். ஒரே ஒட்டமாக ஒடிவிட்டார்கள், அரசன் ஒழிந்ததும் ஏவலாளர்கள் ஒடி விடுவதுபோல. ஒட்டு—ஒட்டம்.]

முப்பதும் முப்பதும்

முப்பத் தறுவரும்

செப்ப மதிஞடைக்

கோயிலுள் வாழ்பவர் ;

செப்ப மதிஞடைக்

கோயில் சிதைந்தபின்,

ஒப்ப அனைவரும்

ஒட்டெடுத்தார்களே !

உடலில் உயிர் இருக்கும் வரை தொண்ணூற்றாறு பேர் இதனுள் பரிபாலனம் செய்கிறார்கள். உடல் சிதைந்ததும் அத்தனை பேரும் ஒடி விடுவார்கள். எனவே இந்த உடம்பு திடமாக இருக்கும்போது இதனுள் மெய்ப் பொருளைக் கண்டு உய்ய வேண்டும் என்பதே முனிவருடைய அறவுரை.

இந்த மனித உடம்பு நிலையற்றது, இது அழிந்து விட்டால் இதனுள்ளே நிற்கும் தத்துவங்கள் எல்லாம் சிதைந்து விடுகின்றன. ஆகையால், உயிர் இருக்கும்போது மெய்ப்பொருளை அறிவதற்காக இந்தத் தத்துவங்களைப் பயன்படுத்தி உய்ய வேண்டும் என்று உபதேசித்தார் திருமூலர். இனி, இளமைப் பருவத்தின் நிலையாமையைத் தனியாக எடுத்து அறிவுறுத்துகிறார். அந்தப் பருவத்தில்தான் மோகத்தின் வேகம் அதிகம்.

வாலிபப் பருவம் சீக்கிரமே முடிவடையும் என்பதை மறந்து, உடம்பின் வலிமையைக் கொண்டு உலக இச்சைகளிலே ஈடுபட்டு மக்கள் கெட்டுப் போகிறார்களே என்று நொந்தவராய், முனிவர் வாலிபப் பருவம் நிலையற்றது என்பதையும், இந்த உடம்பில் வலு இருக்கும்போதே அதைக் கொண்டு மெய்ப்பொருளை அடையும் வழியிலே பயிற்சி செய்ய வேண்டும் என்பதையும் உணர்த்துகிறார்.

கிழக்கே உதிக்கிற சூரியன் விழிவிழி என்று ஓடி மேற்கே விழுந்து மறைகிறான். இளமையான கன்று மூப்படைந்து மாடாகிச் சில நாட்களில் இறந்து விடுகிறது. இதை யெல்லாம் பார்த்தும் உலக மக்கள் தெளிவடைகிறார்கள் இல்லையே. நல்வழியிலே செல்லக் காலம் தாழ்த்துகிறார்களே என்று வருந்துகிறார் முனிவர்.

கிழக்கு எழுந்து ஓடிய
ஞாயிறு மேற்கே
விழக்கண்டும் தேரூர்
விழியிலா மாந்தர்

[கிழக்கு எழுந்து - கிழக்கே உதித்து, ஞாயிறு - சூரியன். தேரூர் - தெளிவு பெற மாட்டார். விழியிலா மாந்தர் - குருடாகப் போய்விட்ட மக்கள். அதாவது உண்மையைக் காணக்கூடிய அகக்கண் இல்லாத மக்கள்.]

குழக்கன்று மூத்து, எரு
தாய்ச்சில நாளில்
விழக்கண்டும் தேரூர்
வியன்உல கோரே

[குழக்கன்று - இளம் கன்று. அது வளர்ந்து மூத்து மாடாகிறது. பிறகு இறந்து விடுகிறது. வியன் உலகோர் - இந்தப் பரந்த உலகிலுள்ள மக்கள்.]

கிழக்கெழுந்து ஓடிய
ஞாயிறு மேற்கே
விழக்கண்டும் தேரூர்
விழியிலா மாந்தர் ;
குழக்கன்று மூத்து, எரு
தாய்ச்சில நாளில்
விழக்கண்டும் தேரூர்
வியனுல கோரே !

உதிக்கும் சூரியன் மறைகிறான், இளங்கன்று எருதாகி உழைத்து உழைத்து முடிவில் இறந்துபோய் விடுகிறது. இறையெல்லாம் பார்த்துங்கூட, தாங்கள் என்றும் இளமையோடு இருக்கப் போவதாக எண்ணி மயங்குகிறார்கள் மக்கள் ! இந்த மயக்கத்தில் வாழ்நாள் வீணாகிறது. மெய்ப்பொருளைக் காணாமல் மடிகிறார்களே என்று மக்களின் பேதைமைக்காக வருந்துகிறார் திருமூலர்.

ஆண்டு பலவும்
கழிந்தன ; அப்பனைப்
பூண்டுகொண்டு ஆரும்
புகுந்தறிவார் இல்லை !

பல ஆண்டுகள் கழிந்தோடி விட்டன. இளமைப் பருவம் முதுமைப் பருவமாகி விட்டது. அப்படி ஆகியுங்கூட, யாரும் என் அப்பனாகிய இறைவனை இந்த உடம்புக்குள்ளே புகுந்து காணும் அறிவைப் பெறுகிறார்கள் இல்லையே !

அப்பனைப்

பூண்டுகொண்டு ஆரும்

புகுந்தறிவார் இல்லை

[அப்பனை - எல்லாருக்கும் தந்தையாகிய இறைவனை. பூண்டு கொண்டு - நன்றாகப் பற்றிக் கொண்டு. ஆரும் - யாருமே. புகுந்தறிவார் இல்லை - ஆழ்ந்து ஞானம் பெற்றறிந்தவர்கள் இல்லை; அதாவது மனிதர்களுடைய வாழ்நாள் பயனற்றுக் கழிகிறது.]

நீண்டன காலங்கள்

நீண்டு கொடுக்கினும்

நீண்டு எல்லையற்று நிற்கிற காலக் கணக்கு, இன்னும் இவர்களுக்காக இறைவன் மேலும் கொடுத்தாலும்,

தூண்டு விளக்கின்

சுடர்அறி யாரே

தூண்ட வேண்டிய விளக்குச் சுடர் இருப்பதை அறியாமல், தூண்டாமல் விட்டு வீணாக்குகிறார்களே !

இறைவனே கருணை கொண்டு உபதேசித்து அருளினாலன்றி, மக்களுக்கு மெய்ஞ்ஞானம் கிட்டுவதில்லை. பிறந்து, வளர்ந்து, மூத்து, ஆண்டுகள் பல கழிந்தும் ஞானமற்ற நிலையிலேதான் மடிகிறார்கள். இந்த உடம்புக்குள்ளே ஞான ஒளி வீசுகின்ற சுடரை எப்படித் தூண்ட வேண்டும் என்று அறியாமல், கடமையை மறந்து மக்களுடைய காலம் வீணாகிறது என்று நொந்து பாடுகிறார் தவயோகி.

ஆண்டு பலவும்

கழிந்தன ; அப்பனைப்

பூண்டுகொண்டு ஆரும்

புகுந்தறிவார் இல்லை !

நீண்டன காலங்கள்

நீண்டு கொடுக்கினும்

தூண்டு விளக்கின்

சுடர்அறி யாரே !

உடம்பின் நிலையாமையைத் தெளிவோடு விளக்கிய முனிவர் உடம்புக்கும் உயிருக்கும் உள்ள உறவினுடைய தன்மையை இனி விளக்குகிறார்.

ஐவர்க்கு ஒருசெய்
விளைந்து கிடந்தது

[செய்—வயல், நன்செய் புன்செய் என்று சொல்லப் படுவது. ஐவர்க்கு—ஐந்து பேருக்கு. ஐந்து புலன்களை ஐந்து குடியானவர்களாக வைத்துப் பாடுகிறார். ஒரு செய்—ஒரு வயல். விளைந்து கிடந்தது—விளைப் பயனானது வயலில் விளையும் பயிரைப் போல் விளைந்து கிடந்தது. வயல் என்பது உடலை எடுத்த ஜன்மம் : சேஷத்திரம்.]

ஐவர்க்கு ஒருசெய்
விளைந்து கிடந்தது
ஐவரும் அச்செய்யைக்
காத்து வருவார்கள் ;

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்கிற ஐந்து பேருக்கும் பொதுவாக உடம்பு என்னும் வயலில் பயிர் விளைந்து கிடந்தது. அதை இந்த ஐவரும் காத்து வருகிறார்கள்.

ஐவர்க்கு நாயகன்
ஓலை வருதலால்
ஐவரும் அச்செய்யைக்
காவல் விட்டாரே !

இந்த ஐந்து பேருக்கும் தலைவனிடமிருந்து உத்தரவு வரும் ; அதாவது மரண காலம் ! அப்போது ஐவரும் தாங்கள் காத்து வந்த வயலை விட்டு ஓட வேண்டியதாகும் !

உடம்புக்குள் உயிர் நிற்பது நிலையான சம்பந்தமில்லை. ஓலை வரும் வரைதான் இந்த ஐம்புலக் காவல்—பட்டா !

ஐவர்க்கு ஒருசெய்
விளைந்து கிடந்தது,
ஐவரும் அச்செய்யைக்
காத்து வருவார்கள் ;
ஐவர்க்கு நாயகன்
ஓலை வருதலால்
ஐவரும் அச்செய்யைக்
காவல்விட் டாரே !

இவ்வளவு நிலையற்ற முறையிலே உடம்பில் உயிரின்
தொடர்பு அமைந்திருக்கிறது ! ஆகையால் இந்தக் கொஞ்ச
காலத்துக்குள் செய்ய வேண்டிய நல்லறங்களைச் செய்து
கடைத்தேறவேண்டும் என்கிறார் திருமூலர்.

அவ்வியம் பேசி
அறம்கெட நில்லன்மின்

[அவ்வியம்—வஞ்சனை. அறம்கெட—தருமத்தைப் புறக்
கணித்து. நில்லன்மின்—நிற்காதீர்கள். அதாவது தருமத்
துக்கு விரோதமாக வாழ்க்கை நடத்தாதீர்கள்.]

அவ்வியம் பேசி
அறம்கெட நில்லன்மின்
வெவ்விய னாகிப்
பிறர்பொருள் வவ்வன்மின்

[வெவ்வியனாகி—தீய எண்ணத்துக்கு இடம் கொடுத்தவர்
களாகி. பிறர் பொருள்—பிறருடைய உடைமைகளை.
வவ்வன்மின்—அபகரிக்காதீர்கள்.]

செவ்விய னாகிச்
சிறந்து—

[செவ்வியனாகி—நல்வழிப்பட்டு. சிறந்து—வாழ்க்கைச்
சிறப்புக்கள் அடைந்து.]

—உண்ணும் போதொரு
தவ்விக்கொடு உண்மின்
தலைப்பட்ட போதே

[உண்ணும்போது — நீங்கள் சாப்பிடும் போது. ஒரு தவ்விக்கொடு—ஒரு அகப்பையாவது கொடுத்து. உண்மின்—சாப்பிடுங்கள். தலைப்பட்ட போதே—உண்ணுவதற்கு உட்காரும் போதே. ஒரு கவளமாவது பிறருக்குக் கொடுத்துவிட்டு உண்ணுங்கள்.]

ஈகை என்ற குணத்தை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு ஒரு வழி, சாப்பிடும் போது முதலில் ஒரு கவளமாவது பிறருக்குக் கொடுத்துவிட்டுச் சாப்பிட வேண்டும். ஏழை எளியவருக்கோ, அல்லது அதற்காகக் காத்திருக்கும் காகத்துக்கோ, அல்லது வேறு ஜீவனுக்கோ இட்டுவிட்டுப் பிறகு தான் சாப்பிடுவது என்னும் அனுஷ்டானத்தை உபதேசிக்கிறார் முனிவர். ஈகை என்ற மனப்பான்மை வளர்வதற்கும் பிறர் பொருளை மனம் நாடாமல் இருப்பதற்கும் இது ஒரு முறை. மற்ற நற்குணங்களுக்கெல்லாம் அடிப்படை ஈகையில் கலந்து நிற்கும் கருணையேயாகும். இந்தக் கருணையே உள்ளத்தைக் கனியச் செய்கிறது. மனிதப் பண்பைப் பூரணமாக்குகிறது.

அவ்வியம் பேசி
அறம்கெட நில்லன்மின்
வெவ்விய னாகிப்
பிறர்பொருள் வவ்வன்மின்
செவ்விய னாகிச்
சிறந்துண்ணும் போதொரு
தவ்விக்கொடுண்மின்
தலைப்பட்ட போதே!

நீ அனுபவிப்பதற்கு முன்னதாகவே பிற உயிர்களை நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து ஓரளவாவது கொடுத்து விட்டுப் பிறகு உன் பொருளை அனுபவிப்பாயாக என்பதை அழுத்தமாகக் குறிக்க 'ஏ' காரத்தோடு முடிகிறது பாட்டு!

தீய செயல்களிலே ஐந்து குற்றங்களை மிகத் தீயன என நம்முடைய முன்னோர்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கின்றனர் கொலை, களவு, கள்ளுண்ணல், காமம், பொய் ஆகிய இவைகளைப் 'பஞ்சமா பாதங்கள்' என்று வகுத்துப் பெயரிட்டார்கள்.

“ கொலையே களவுகள்,
காமம், பொய் கூறல்
மலைவான பாதகமாம் ”

என்பது முனிவர் வாக்கு.

நரகத்தில் தள்ளக் கூடிய இந்தக் கொடிய தீச்செயல்களைச் செய்யாதீர்கள் என்று நமது சாஸ்திரங்களும் அற நூல்களும் பன்னிப் பன்னி எச்சரிக்கின்றன. அப்படியிருந்தும் மக்கள் பாதகங்களைச் செய்து அழிகிறார்களே என்று வருந்துகிறார் திருமூலர்.

காம வெறியிலே அறிவிழந்து, பிறர் மனைவியிடம் இச்சைப்பட்டு நாசம் அடைகிற பாவிகளைப் பற்றிப் பாடுகிறார் முனிவர்.

ஆத்த மனையாள்
அகத்தில் இருக்கவே

[ஆத்த மனையாள்—ஆப்த மனையாள், அல்லது யாத்த மனையாள். ஆப்த மனையாள்—இதம் தரும் மனையாள். யாத்த மனையாள்—வரித்து இணைத்துக் கொண்ட மனையாள். அகத்தில் இருக்கவே—தனது ஆன்ம உடைமையாகத் தன் வீட்டிலேயே இருக்கும்போது.]

காத்த மனையானைக்
காமுறும் கானையர்

[காத்த மனையானை—பிறருடைய காவலிலே இருந்து பிறரால் காக்கப்படுகிற பிறர் மனைவியை. அதாவது இன்னொருவர் திருமணம் செய்து அந்த இல்லறக் காவலிலே

வாழ்கிற மனையானே ; அந்தக் காவலைத் தாண்டி, காமுறும் கானையர்—இளமை வெறியால் ஆட்டப்பட்டு ஆசைப்படுகிறவர்கள்.]

காய்ச்ச பலாவின்

கனிஉண்ண மாட்டாமல்

[காய்ச்ச பலா—நன்றாக உண்டாகி வளர்ந்து பழம் தருகிற பலாமரம். பலாவின் கனி—அந்த மரம் தருகிற பலாப் பழத்தை. உண்ணமாட்டாமல்—உண்ணுவதற்குக் கொடுத்து வைக்காமல், அதாவது அனுபவிப்பதற்குப் புத்தி செல்லாமல்.]

ஈச்சம் பழத்துக்கு

இடர்உற்ற வானே

புதரும் முள்ளும் அடர்ந்த சூழலில் நிற்கும் ஈச்சம் பழத்துக்கு ஆசைப்பட்டுச் சென்று இடர்ப்படுகிறது போலத்தான் ! இடர் உற்றவானே—இடர்ப்படுகிற, துன்பப்படுகிற காரியந்தான் அது ! அவ்வளவு மதியீனமாகும்.

நல்ல பலாவான வீட்டுத்து தோட்டத்தில் பழம் காய்த்து நிற்கிறது. அதை உண்டு திருப்தி அடையாமல் முள் அடர்ந்து நிற்கும் ஈச்ச மரத்திலே உள்ள ஈச்சம் பழத்துக்கு ஆசைப்பட்டு அதை பறிப்பதற்காகச் சென்று அவதிப்படுகிறது போலத்தான், பிறர் மனைவியை நாடும் முட்டாளின் தன்மை. தனக்கே வகுத்திருக்கும் பழத்தைவிட்டு வேறு பழத்தை இச்சிப்பது குற்றம். அந்தப் பழத்தில் பலாவின் சுகமில்லை, அற்ப இன்பமே என்பதைப் பலாவுக்கு எதிராக ஈச்சம் பழத்தை வைத்து எடுத்துக் காட்டுகிறார் முனிவர். பிறர் மனைவியை விழைதலில் உள்ள அபாயங்களையும் கஷ்டங்களையும் “இடர்” என்ற சொல்லில் பொதிந்து காட்டுகிறார்.

ஆத்த மனையாள்

அகத்தில் இருக்கவே

காத்த மனையானே

காமுறும் கானையர்

காய்ச்ச பலாவின்

கனியுண்ண மாட்டாமல்

ஈச்சம் பழத்துக்கு

இடருற்ற வாறே!

மேலும் சொல்லுகிறார் முனிவர்.

திருத்தி வளர்த்ததோர்

தேமாங் கனியை

[திருத்தி வளர்த்தது—ஒட்டுமாஞ் செடியை வளர்ப்பது போல் தனக்குப் பிடித்த முறையிலே பண்படுத்தி வளர்த்த தான. ஓர் தேமாங்கனியை—ஒப்பற்ற மாமரத்தின் தித்திப் பான பழத்தை.]

திருத்தி வளர்த்ததோர்

தேமாங் கனியை

அருத்தமென்று எண்ணி

அறையில் புதைத்து

[அருத்தம் என்று எண்ணி—பாதுகாத்து அப்படியே வைத்திருக்க வேண்டிய பொருள் போல் நினைத்து, அதாவது மனையாளின் ஆன்ம தத்துவத்தை மறந்து உயிரற்ற பொரு ளாகப் பாவித்து, அது எப்போதும் தனது உடைமையாக இருக்கும் என்று எண்ணி. அறையில் புதைத்து—வீட்டு அறையிலே பூட்டி வைத்து விட்டு. லோபிகள் பணத்தைப் பூட்டி வைப்பது போல் நல்வழியில் அனுபவிக்காமல் அறையில் பூட்டி வைத்துவிட்டு.]

பொருத்தம் இலாத

புளிமாங் கொம்பேறி

[பொருத்தம் இலாத—தனக்கு நன்மை தராத, புளிமாங் கொம்பு ஏறி—உடம்புக்கும் மனத்துக்கும் கேடு தருகிற புளிமா மரத்தின் கொம்பில் ஏறி.]

கருத்தறி யாதவர்

காலற்ற வாறே

[கருத்தறியாதவர்—அறிவை இழந்து மயங்கிப் போன
காமிகள். காலற்றவாறே—கீழே விழுந்து கால் ஒடிந்தது
போலவேதான் ஆகும்.]

திருத்தி வளர்த்ததோர்
தேமாங் கனியை
அருத்தமென் றெண்ணி
அறையில் புதைத்துப்
பொருத்தம் இலாத
புளிமாங்கொம் பேறிக்
கருத்தறி யாதவர்
காலற்ற வாரே

இதம் சொல்லும் அன்னையைப்போல் அறத்தை எடுத்துச்
சொல்லி உபதேசம் அருளுகிறார் முனிவர். அவர் சொல்லுகிற
உவமைகளில் காவியப் பண்பும், அறநோக்கும், கருணை
உள்ளமும் கலந்து நிற்கின்றன. பாவக் குழியிலே வீழாமல்
மக்கள் நடந்து செல்வதற்கு வழிகாட்டுகிறார் அருள் முனிவர்.

18

மக்கள் நல்வழியினின்று தவறாமல் செல்வதற்காகப் பல
அறவுரைகளை அமுதத் தமிழிலே குழைத்து ஊட்டுகிறார் திரு
மூலர். இந்த அறவுரைகள் மூன்று வகைப்படும்.

பாவம் செய்யாதீர்கள் என்று சொல்வது மனித தருமத்
துக்கு அடிப்படையான உபதேசம். பாவங்களைச் செய்யாமல்
இருப்பதோடு, புண்ணியச் செயல்களைப் புரியுங்கள் என்பது
இரண்டாவது. இந்த இரண்டும் கலந்ததே வாழ்க்கையின்
ஒழுக்க நெறி. இனி, இந்த இரண்டோடு மூன்றாவது உப
தேசம் என்னவென்றால், இறைவனுடைய பேரின்பத்தை
இந்த உடம்போடு இருக்கும்போதே பெற்று அனுபவிக்க
வேண்டும் என்பது !

திருமூலருடைய உபதேசத்தின் இந்த மூன்று பாகுபாடு
களும் திருமந்திர நூல் முழுதும் பரந்து விளங்கக் காண்
கிறோம்.

வாழ்வில் மக்கள் விலக்க வேண்டிய தீச் செயல்களை எடுத்துக் கூறும் முனிவர், புண்ணியச் செயல்கள் சிலவற்றை வரிசைப்படுத்திச் சொல்லி, இவற்றை நாள்தோறும் செய்து வாருங்கள் என்று உபதேசிக்கிறார்.

உள்ளத்தில் கருணையை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள், இதுவே மனிதப் பண்பாகும் என்று சொல்லி, ஈகையின் சிறப்பை விளக்குகிறார்.

ஆர்க்கும் இடுமின்

அவர்இவர் என்னன்மின் ;

பசித்தவர் யாராயிருந்தாலும் உணவு இட்டு உதவுங்கள். வேற்றுமை பாராட்டாதீர்கள். என்னன்மின்—என்று சொல்லாதீர்கள். அதாவது பாவிக்காதீர்கள்.

ஆர்க்கும் இடுமின்

அவர்இவர் என்னன்மின் ;

பார்த்திருந்து உண்மின் ;

[பார்த்திருந்து உண்மின்—யாராவது பசித்தவர்கள் வருகிறார்களா என்று பார்த்துவிட்டுப் பிறகு சாப்பிட உட்காருங்கள்.]

இனி, போஜன நியமத்தை எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

பழம்பொருள் போற்றன்மின்

[பழம்பொருள்—சமைத்து உண்டபின் மீந்துபோனதை மறுநாளைக்கு என்று வைப்பது. போற்றன்மின்—உண்ணாதீர்கள்.]

வேட்கை உடையீர்

விரைந்து ஒல்லை உண்ணன்மின்

[வேட்கை உடையீர்—பசி அதிகமாக உண்டாகியதனால் அந்நிலையில். விரைந்து ஒல்லை உண்ணன்மின்—ஆத்திரத்துடன், நிதானமின்றி, விழுங்காதீர்கள்.]

காக்கை கரைந்துண்ணும்

காலம் அறிமினே

[சூர்க்கை கரைந்துண்ணும் காலம்—காக்கை உணவைக் கண்டபோது பிற காக்கைகளையும் அழைத்தே சாப்பிடுகிற இயற்கைக் குணத்திலிருந்து. அறிமினே—வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை அறிந்து கொள்ளுங்கள்.]

தானங்களில் எல்லாம் சிறந்தது, பசித்தவருக்கு உணவு வளித்தல். உணவு, உண்ண வேண்டிய ஆரோக்கிய முறையைச் சொல்ல வந்த முனிவர், பசித்தவருக்குக் கொடுத்து விட்டு அதன் பிறகே சாப்பிடுங்கள் என்பதையும் சேர்த்து ஏன் சொன்னார்? நிதானமாக மென்று சாப்பிட வேண்டியது எப்படிப் போஜன விதியோ, அதுபோல எளியவருக்குக் கொடுத்து விட்டு அதன் பிறகே சாப்பிடவேண்டும் என்பதும் உணவுக் கிரமத்தில் ஒன்று என்று பாடுகிறார். மென்று சாப்பிடுவது வைத்திய முறையிலே உடம்பின் ஆரோக்கியத்துக்கு உகந்த முறை. அது போலவே எளியவருக்கு உணவு அளிப்பதும் ஆரோக்கிய வாழ்வுக்கு இன்றியமையாமல் வேண்டப்படுகிறது!

ஆர்க்கும் இடுமின்

அவர்இவர் என்னன்மின்

பார்த்திருந் துண்மின்

பழம்பொருள் போற்றன்மின்

வேட்கை உடையீர்

விரைந்தொல்லை உண்ணன்மின்

காக்கை கரைந்துண்ணும்

காலம் அறிமினே!

இனி தினசரி வாழ்க்கையில் மறவாமல் செய்ய வேண்டிய சில கடமைகளை எடுத்துச் சொல்லுகிறார் முனிவர்.

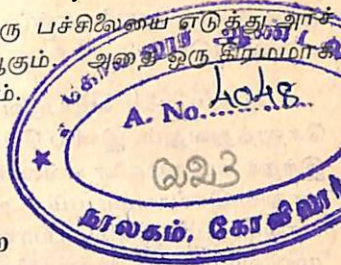
யாவர்க்கும் ஆம் இறை

வற்கு ஒரு பச்சிலை

[இறைவற்கு—இறைவனுக்கு. இலிங்கம் அல்லது மூர்த்தி. யாவர்க்கும்—ஏழை தனவந்தன் எல்லாருக்குமே பொதுவாக. ஆம்—ஆகும், அதாவது செய்யக்கூடிய எளிய காரியம் ஆகும்.]

தினந்தோறும் பூஜையில் ஒரு பச்சிலையை எடுத்து அர்ச்சனை செய்வது எளிய காரியமே ஆகும். அதை ஒரு கிராமமாக வைத்துக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

யாவர்க்கும் ஆம் இறை
வற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்கும் ஆம், பசு
வக்கு ஒரு வாய் உறை



[ஒரு வாய் உறை—ஒரு வாய் ஏதேனும் உணவு.]

பசு என்பது எந்த ஊமைப் பிராணியையும் குறிக்கும். பசுவுக்கு ஒரு வாய் உணவு கொடுப்பது யாவர்க்கும் ஆகக் கூடிய எளிய செயல். இது ஜீவகாருண்யத்தை வளர்க்கிற தினசரி ஒழுக்கமுறை. இதைச் செய்யுங்கள்.

யாவர்க்கும் ஆம். உண்ணும்
போது ஒரு கைப்பிடி

தாம் உண்ணும்போது ஒரு பிடி பலியாக எடுத்து வைப்பது பழைய ஆசாரம். உணவில் ஒரு கவளம் பிற ஜீவனுக்கு என்று வைத்து விடுவது புராதன வழக்கம். இது எல்லா ராலும் ஆகக் கூடிய அறச் செயல்தான். இதைத் தவறாமல் செய்ய வேண்டும் என்கிறார் முனிவர்.

பிற ஜீவன்களுக்கு உணவு தருவதன் கடமையையும் எளிமையையும் சொல்லும்போது, முனிவருடைய உள்ளம் இதைப் போலவே எளிய வேறு சில மனித தர்மங்களைப் பற்றிச் செல்கிறது. இனிமையாகப் பேசுவது எவ்வளவோ எளிதாக இருந்தும், அதில் எவ்வித நஷ்டமும் இல்லை என்பது தெரிந்தும், ஏன் மக்கள் அதை மறந்து கடுஞ்சொல் பேசுகிறார்கள் என்று வருந்தி அதையும் சேர்த்துப் பாடுகிறார்.

யாவர்க்கும் ஆம் பிறர்க்கு
இன்னுரை தானே!

பிறரிடம் கடுஞ்சொல் பேசாமல் எதைச் சொல்லும் போதும் இனிய வார்த்தைகளைப் பேசுவது எல்லாராலும்

ஆகக் கூடிய செயல்தான். அதைப் பழக்கத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டும்.

ஆண்டவனை வழிபடுவதும், பிற உயிர்களிடத்தில் கருணை செலுத்துவதும், இனிய பேச்சும், வாழ்க்கைப் பண்பாடாகும். இந்தக் கடமைகளை எவ்வளவு ஏழையாக இருந்தாலும் எல்லா ராலும் செய்ய முடியும். அதைச் செய்ய வேண்டும் என்பதை யாவர்க்கும் புரியும்படியான தமிழில் எடுத்துச் சொல்லுகிறார் முனிவர் இந்தத் திருமந்திரப் பாட்டில்.

யாவர்க்கும் ஆம்இறை
வற்கொரு பச்சிலை;
யாவர்க்கும் ஆம் பசு
வுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்கும் ஆம் உண்ணும்
போதொரு கைப்பிடி
யாவர்க்கும் ஆம் பிறர்க்
கின்னுரை தானே !

இந்தப் பாட்டில் சொல்லியுள்ளவற்றை ஒருவன் செய்தானால், அவன் பாரத நாட்டின் பண்பாட்டில் பூரணம் அடைந்தவன் ஆவான்.

19

தருமத்தையும் தருமம் செய்யும் முறைகளையும் எடுத்தோதிய திருமூலர், அன்பின் சிறப்பை விளக்குகிறார்.

அன்பும் சிவமும்
இரண்டென் பர்அறிவிலார்

அன்பு என்றும் சிவம் என்றும் வெவ்வேறுகப் பிரித்துச் சொல்வதைத் தவறு என்கிறார். இரண்டும் ஒன்றே என்கிறார்.

அன்பே சிவமாவது
ஆரும் அறிகிலார்

அன்புதான் கனிந்து கனிந்து பூரணம் பெற்றுச் சிவமாகிறது என்பதை மக்கள் அறிவதில்லையே என்று வருந்துகிறார். அறிகிலார் — அறிய மாட்டாமல் அலைகிறார்களே என்பது முனிவரது துயரம்.

அன்பே சிவமாவது

ஆரும் அறிந்தபின்

அன்பும் சிவமும் வெவ்வேறு என்று எண்ணாமல், அன்பு என்ற பண்புதான் சிவமாக முதிர்கிறது என்பதை அறிந்து விட்டால், பிறகு—

அன்பே சிவமாய்

அமர்ந்திருந் தாரே

அன்பிலே சிவத்தைக் கண்டு அந்தப் பேரின்பத்திலே பதிந்து நிற்பார்கள். அன்புதான் சிவமாகிறது என்பதை அறிந்து விட்டால் அந்த அன்பு வெள்ளத்திலேயே இதயம் திளைத்து, சிவானந்தப் பேறு பெறுவார்கள்.

‘அமர்ந்திருப்பார்’ என்று சொல்லாமல் ‘அமர்ந்திருந் தாரே’ என்று முனிவர் சொல்வதன் பொருளைக் கவனிக்க வேண்டும். அந்த இன்பத்திலே அமர்ந்து விடுவார்கள். சந்தேகமில்லை என்பதை உறுதியோடு உணர்த்துவதற்காக எதிர்காலத்தை இறந்த காலமாகப் பாடுகிறார்.

அன்பும் சிவமும்

இரண்டென் பரறிவிலார்

அன்பே சிவமாவ

தாரும் அறிகிலார்

அன்பே சிவமாவ

தாரும் அறிந்தபின்

அன்பே சிவமாய்

அமர்ந்திருந் தாரே !

‘அன்பு’ என்றும் ‘சிவம்’ என்றும் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே நிஷ்டை கூடிவிட்டது முனிவருக்கு ! மோனத்தவத்தில் ஆழ்ந்து விட்டார். சிவ தரிசனம் பெற்றுப் பாடுகிறார் :—

பொன்னைக் கடந்திலங்

கும் புலித் தோலினன்

[பொன்னை—தங்கத்தை. கடந்து இலங்கும்—மிஞ்சும் படியான பிரகாசத்தோடு ஒளி வீசுகிற. புலித்தோலினன்—புலித்தோலை ஆடையாக உடைய பெருமான். தோலினன்—தோலை உடுத்தியவன்.]

பொன்னைக் கடந்திலங்

கும்புலித் தோலினன்

மின்னிக் கிடந்து

மிளிரும் இளம்பிறை

[மிளிரும் — பளபளக்கிற. இளம் பிறை — பிறைச் சந்திரன்.]

மின்னல் தோன்றியதும் மறையக் கூடியது. ஆனால் சிவ பெருமானுடைய சடையிலே மின்னற் கீற்று ஒன்று, என்றும் மறையாமல் நிற்கிறது. மிளிர்ந்துகொண்டே நிற்கிறது.

மின்னிக் கிடந்து

மிளிரும் இளம்பிறை

[மின்னிக் கிடந்து மிளிரும்—மின்னிக் கொண்டே மறையாமல் நின்று ஒளி வீசுகிற.]

மின்னிக் கிடந்து

மிளிரும் இளம்பிறை

துன்னிக் கிடந்த

சுடுபொடி யாடிக்கு

[துன்னிக் கிடந்த—மேனியிலே பூசிக் கிடக்கிற. சுடு பொடி—திருநீறு, ஆடி—ஆடல் புரிகிற நடராஜன். சுடுபொடி ஆடிக்கு—திருநீறு தரித்த நடராஜனிடம். துன்னிக் கிடந்த சுடுபொடி ஆடிக்கு—மேனி முழுதும் திருநீறு பூசி ஆடல் புரிகிற நடராஜனிடம்.]

துன்னிக் கிடந்த

சுடுபொடி ஆடிக்கும்

பின்னிக் கிடந்தது என்

பேரன்பு தானே !

அந்த நடராஜனோடு என்னுடைய அன்பு பிரியாமல்
பிணைந்து நிற்கின்றதே—இது முனிவருடைய ஆனந்தம் !

பொன்னைக் கடந்திலங்

கும்புலித் தோலினன்

மின்னிக் கிடந்து

மிளிரும் இளம்பிறை

துன்னிக் கிடந்த

சுடுபொடி யாடிக்குப்

பின்னிக் கிடந்ததென்

பேரன்பு தானே !

பெருமானின் தரிசனத்தைக் கண்ட முனிவர், நமக்குப்
புலித்தோலையும், சடையில் மின்னும் பிறையையும், மேனித்
திருநீற்றையும் சொல்லி நிறுத்துகிறார். கைதேர்ந்த ஒவியன்
இரண்டு மூன்று கோடுகளில் ஒரு வடிவத்தைச் சித்திரித்து
நம்முன் நிறுத்துவது போல், சொல்லுக்கு அடங்காத
பொருளை முனிவர் தோலும் பிறையும் சுடுபொடியும் சொல்லி
நம் கண்முன் நிறுத்துகிறார் : பாட்டைப் பக்தியுடன் ஒதினால்
அதுவே நாம் செய்யும் தவமாகும்.

20

இறைவனுடைய அருளைப் பெற வேண்டும் என்பதற்கு
காக மக்கள் விரதங்கள் காத்து, நோன்பு இருக்கிறார்கள்.
உடம்பை வருத்தி யோகப் பயிற்சி செய்கிறார்கள். துறவு
பூண்டு சரீரத்தைத் துன்புறுத்தி இந்திரியங்களை ஒடுக்கப்
பார்க்கிறார்கள். இவர்களை நோக்கிப் பாடுகிறார் திருமூலர்,
அன்பு ஒன்றினால்தான் என் அப்பனை அடைய முடியும் என்று.

என்பே விறகாய்

இறைச்சி அறுத்திட்டு

[என்பு - எலும்பு. இறைச்சி - தசை.]

எலும்பையே விறகாக அடுப்பில் போட்டு, உடம்பின் தசைகளையே கறிகாயைப் போல் வறுக்கும் சட்டியில் இட்டு,

பொன்போல் கனலில்

பொரிய வறுப்பினும்

தங்க நிறம் அடையும் வண்ணம் நன்றாகப் பொரியும்படி வறுத்தாலும்,

என்பே விறகாய்

இறைச்சி அறுத்திட்டுப்

பொன்போல் கனலில்

பொரிய வறுப்பினும்

அதாவது கடுமையான தவங்களாலும் விரதங்களாலும் இந்த உடம்பை எவ்வளவு தூரம் வருத்தியபோதிலும்,

அன்பொடு உருகி

அகம்குழை வார்க்குஅன்றி

[அன்பொடு உருகி - அன்பினால் உருகி. அகம் குழை வார்க்கு அன்றி - உள்ளம் இளகி, நெகிழ்கிறவர்களுக்கு அல்லாமல், மற்றவர்களுக்கு.]

என்பொன் மணியை

எய்தஒண் னாதே

[என் பொன்மணியை—தங்கமணியாகிய என் அப்பனை. எய்த ஒண்ணாது - அடைய முடியாது. 'என்' என்பது, திருமூலருடைய உள்ளம் அன்பினால் உருகிக் குழைவதைக் காட்டுகிறது.]

அன்பினால் உருகி உள்ளம் குழைந்தால் அல்லாமல், என் அப்பனை அடைய முடியாது! இதயம் உருகாமல் உடலை வருத்தி எத்தனை தவங்கள் இருந்தும் பயனில்லை. அன்பு ஒன்று தான் அவனை அடையும் மார்க்கம்.

என்பே விறகா

யிறைச்சி அறுத்திட்டுப்

பொன்போற் கனலில்
பொரிய வறுப்பினும்
அன்பொ டுருகி
அகங்குழை வார்க்கன்றி
என்பொன் மணியை
எய்தவொண் னாதே.

உடலை வீணாக வருத்துவதை விட்டு, அன்பைச் செலுத்தி அதனால் தன்னுள்ளத்திலும் இன்பம் அடைந்து, இறைவனையும் திருப்தி செய்வதே முறை என்கிறார் முனிவர்.

அன்போடு மனம் குழைந்து இறைவனை வழிபடும் பக்தர்களுக்கு அவனுடைய அருள் எப்படிக்கிடைக்கிறது என்பதை இனிப் பாடுகிறார்.

ஈசன் அறியும்
இராப்பக லும்தன்னைப்
பாசத்துள் வைத்துப்
பரிவுசெய் வார்களை

[ஈசன் அறியும் - இறைவனுக்குத் தெரியும். இராப்பகலும் - இரவும் பகலும். அதாவது இடைவிடாமல், வேறு பொருள்களில் இச்சை செலுத்தாமல். தன்னைப் பாசத்துள் வைத்து - அன்போடு இறைவனை ஆராதித்து, அதாவது தன்னையும் இறைவனையும் நன்றாகப் பிணைத்துக் கொண்டு. பரிவு செய்வார்களை - பக்தி செலுத்துகிறவர்களை.]

‘ஈசன் அறியும்’ என்று சொல்லும்போது, யார் அன்பு செலுத்துகிறார்கள், எவ்வளவு செலுத்துகிறார்கள் என்பதெல்லாம் ஈசனுக்குத் தெரியும், உலகத்தாருக்குத் தெரிய வேண்டியதில்லை என்பது முனிவர் கருத்து.

தன்னைப் பக்தியோடு வழிபடுகிற பக்தர்களை இறைவனுக்குத் தெரியும். அதனால் நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன?

தேசுற்று அறிந்து
செயலற்று இருந்திடில்

[தேசுற்று அறிந்து - தெளிவடைந்து, அந்த ஞானத்தோடு. செயலற்று இருந்திடில் - எல்லாம் ஈசன் செயலே, நமது செயல் ஒன்றுமில்லை என்று ஆணவம் ஒழிந்த நிலையிலே இருந்தால்.]

ஈசன்வந்து எம்மிடை

ஈண்டிநின் றுனே

[ஈசன் வந்து - இறைவன் அவனாகவே விரைந்து வந்து. எம்மிடை - எம்மிடத்தில். ஈண்டி நின்றான் - ஆலிங்கனம் செய்வான்போல் மிக நெருங்கி நின்று கொள்வான். 'நின்றானே' என்பதிலுள்ள இறந்தகால வினையும், 'ஏ' காரமும் உறுதியையும் அதிலுள்ள ஆனந்தத்தையும் காட்டுகின்றன.]

நமக்குத் தொழில் அன்பு செய்தல் ஒன்றுதான், வேறு செயல் இல்லை என்று சரண் புகுந்து இறைவனுக்குப் பக்தி செலுத்தினோமானால், திருவருள் தானாகவே வந்து அணைத்துக் கொள்ளும்.

ஈசன் அறியும்

இராப்பக லுந்தன்னைப்

பாசத்துள் வைத்துப்

பரிவுசெய் வார்களை ;

தேசுற் றறிந்து

செயலற் றிருந்திடில்

ஈசன்வந் தெம்மிடை

ஈண்டிநின் றுனே !

21

கல்விக்குள் பெரிய கல்வி கடவுளைப் பற்றிய கல்வியே ஆகும். அதுவே அருட்கல்வி என்பது. இந்தக் கல்வியை உடம்பில் ஆற்றல் இருக்கும்போதே கற்றுத் தேறுங்கள் என்கிறார் திருமுலர்.

நிற்கின்ற போதே

நிலையுடை யான்கழல்

கற்கின்ற செய்மின்

[நிற்கின்ற போதே—உடம்பில் உயிர் நிற்கிற காலத் திலேயே. நிலையுடையான்—அழிவற்றவனான இறைவன். நிலையுடையான் கழல்—நிலையுடையவனின் திருப்பாதங்களை. கற்கின்ற செய்மின்—அறிந்துகொள்ளும் முறைகளைப் பயிற்சி செய்யுங்கள். கற்கின்ற—கற்றுக் கொள்ளுகிற முறைகள்.]

இந்த மானிட உடம்பில் உயிர் நிற்கும் போதே, தெய்வத் திருப்பாதங்களை உணர்த்துகிற கல்வியைப் பயிலுங்கள். அப்படிச் செய்தால்,

கழிந்தறும் பாவங்கள்.

[பாவங்கள் கழிந்தறும்—பாவங்கள் தொலைந்து மிச்சமின்றி நீங்கி விடும்.]

**சொற்குன்றல் இன்றித்
தொழுமின்**

[சொற்குன்றல் இன்றி—சொற் சோர்வு இல்லாமல். தொழுமின்—போற்றித் துதியுங்கள்.]

இவ்வளவு போதும் என்று வரையறை வைத்துக் கொள்ளாமல், தாராளமாக அவனைப் போற்றுங்கள் என்கிறார். அதாவது எத்தனை போற்றினாலும் போதாது என்கிறார். அப்படித் தொழுதால்,

**தொழுதபின்
மற்றொன்று இலாத
மணிவிளக்கு ஆமே.**

[மற்றொன்றிலாத—ஒப்பற்ற. இந்த விளக்குக்கு ஒப்பாக மற்றொரு விளக்கைச் சொல்ல இயலாத. மணிவிளக்கு ஆமே—சுயம்பிரகாசமான ரத்தின ஜோதியாகும். ‘ஆமே’ என்பதற்குத் தோன்றுமே என்று பொருள். அதாவது, மூடிக் கிடந்த ஞானம் பிரகாசிக்கும்.]

ஞானம் என்பது அகக்கண்ணில் நிற்கும் இறைவனுடைய பிரகாசமே யாகும். இறைவன் அருள் கிட்டுமே யானால் அகக்கண் ஒப்பற்ற தீபமாகச் சுடர்ந்து எரியும். இந்த விளக்கு அணையா விளக்கு.

நிற்கின்ற போதே
 நிலையுடை யான்கழல்
 கற்கின்ற செய்மின் ;
 கழிந்தறும் பாவங்கள் ;
 சொற்குன்றல் இன்றித்
 தொழுமின் ; தொழுதபின்
 மற்றொன் நிலாத
 மணிவிளக் காமே !

ஞானிகளின் உள்ளத்தில், இறைவன் கோயில் கொண்
 டிருக்கிறான். அவன் அருளைப் பெற்றவுடன் ஞானம் பிரகாச
 மாகும். ஞானம் என்பது அவன் அருளின் பரிணாமமே.

கடல்உடை யான் ; மலை
 யான் ;

[கடல்—கடலையடுத்த திவ்விய ஸ்தலங்கள். மலை—மலைத்
 திருப்பதிகள். உடையான்—அந்த ஸ்தலங்களெல்லாம்
 அங்கே நின்று காட்சிதரும் தெய்வத்துக்கு உடைமையாகும்.
 அதனால் 'உடையான்' என்றார்.]

இறைவன் அர்ச்சாவதாரமாகப் பல வடிவங்களிலே பல
 தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கிறான். கடலும் மலையும் தலங்
 களாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கிறான்.

கடல்உடை யான், மலை
 யான், ஐந்து பூதத்து
 உடல்நடை யான் ;

நிலம், தீ, தண்ணீர், காற்று, வானம் ஆகிய ஐம்பூதங்களை
 யும் உடலாகக் கொண்டு உறைகிறான். இப்படிப்பட்ட ஈசன்
 பல ஊழிக் காலமாக இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்டு
 சிவபெருமானாகப் பக்தர்களுக்குக் காட்சி தந்திருக்கிறான்.

கடலுடை யான், மலை
 யான், ஐந்து பூதத்து
 உடலுடை யான், பல
 ஊழிதோ றாழி

அடல்விடை ஏறும்

அமரர்கள் நாதன்

[பல ஊழிதோறுழி—பல ஊழி ஊழிக்காலமாக. அடல் விடை—வலிமை பொருந்திய காணையாகிய இடப வாகனத்தில். ஏறும்—ஏறி வீற்றிருக்கும். அமரர்கள் நாதன்—தேவ தேவன், மகாதேவன்.]

பல ஊழிக் காலமாக இடப வாகனத்தில் ஏறிவரும் சிவ பெருமானே அவன். அந்தத் தேவ தேவன்,

இடம்உடை யார்நெஞ்சத்

தில்இருந் தானே

கடலிலும், மலையிலும், ஐம்பூதங்களிலும், இடப வாகனத்திலும் இருக்கிற இறைவன், சிறிய இடமாகிய மனித நெஞ்சத்திலும் இருக்கிறான். எந்த மனிதர்களுடைய நெஞ்சத்தில்?

இடம்உடை யார்நெஞ்சத்

தில்இருந் தானே

[இடம் உடையார்—ஈசனுக்கு உள்ளத்தில் இடம் தருகிறவர்கள்.]

அவன் வந்து உட்காருவதற்கு எவருடைய நெஞ்சில் இடம் இருக்கிறதோ அங்கே அவன் வந்து அமர்ந்து கொண்டான், சந்தேகமில்லை என்று ஆனந்தக் களிப்பில் துள்ளிப் பாடுகிறார் முனிவர் !

கடலிலும், மலையிலும், பஞ்ச பூதங்களிலும், இடப வாகனத்திலும் அவனுக்கு வசதியான இடம் இருக்கிறது: அப்படிப்பட்ட இறைவன் மனித நெஞ்சத்தில் இடம் தேடுகிறான். எந்த நெஞ்சிலாவது இடம் இருந்தால் உடனே அங்கு வந்து இருந்து கொள்கிறான் ! நாம் தடை செய்யாமல் இருப்பதே, அவனுக்கு நாம் செய்ய வேண்டியது ! இது அவனுடைய அருட் தன்மை என்கிறார் திருமூலர்.

கடலுடை யான்மலை

யானேந்து பூதத்

துடலுடை யான்பல
ஊழிதோ றூழி
அடல்விடை யேறும்
அமரர்கள் நாதன்
இடமுடை யார்நெஞ்சத்
தில்லிருந் தானே !

“ வெள்ளத்தின் உள்ளானும்
வேங்கடத்து மேயானும்
உள்ளத்தின் உள்ளான் ”

எனவும்,

“ உள்ளுவார் உள்ளத்து
உளன்கண்டாய் ”

எனவும் வைஷ்ணவ முதலாழ்வார்கள் பாடியதும்
இதுவே !

22

எது உண்மைக் கல்வி, எது உண்மையறிவு என்பதை
மேலும் விளக்குகிறார் திருமூலர்.

தத்துவ ஞானத்தைக் ‘ கணக்கு ’ என்ற சொல்லால் குறிப்
பது சித்தர்கள் மரபு. ‘ கணக் ’கை அறிதல் என்றால் தத்து
வங்களை ஆராய்ந்து தெரிந்துகொள்ளுதல் என்று பொருள்.
வடமொழியில் ‘ ஸாங்க்யம் ’ என்பார்கள்.

முனிவர் பாடுகிறார் :

கணக்கு அறிந் தார்க்கு அன்றிக்
காணஒண் னாது

[கணக்கு—தத்துவங்களின் இயல்பு]

உலகின் தன்மைகளையும் இந்த உடலின் தன்மைகளையும்
அறிந்தவர்களே தத்துவத்தைக் கண்டவர்கள். இவர்களுக்குத்
தான் நித்தியமான உண்மைப் பொருளைக் காண முடியும்.

கணக்குஅறிந் தார்க்குஅன்றிக்

கைகூடாக் காட்சி

[காட்சி—தரிசன ஞானம்.]

தத்துவங்களைப் பகுத்து அறிந்தவர்களுக்குத்தான் தரிசனம், ஞானம் கைகூடும். கணக்கை அறிந்து, உண்மையைக் கண்டு, அதனை அணுகுவதற்காக நிற்கிற கல்வியைப் பெற்றவர்களே ‘கற்றவர்கள்’ என்று அழைக்கத் தகுதியுடையவர்கள்.

கணக்குஅறிந்து, உண்மையைக்

கண்டு, அண்ட நிற்கும்

கணக்குஅறிந் தார்கல்வி

கற்றறிந் தாரே

[அண்ட—அணுகுவதற்கு, அண்ட நிற்கும் கணக்கு—உண்மையை அடைவதற்கு என்று அமைந்துள்ள கல்வி. அதை அறிந்தவர்களே, கற்றறிந்தார்—கல்வி பெற்றவர்கள்.]

தத்துவங்களின் இயல்பை அறிந்து, மெய்ப்பொருளை அடைவதற்கு உரிய கணக்கைக் கற்றவர்களே மெய்க்கல்வி பெற்றவர்கள் என்கிறார் முனிவர்.

கணக்கறிந் தார்க்கன்றிக்

காணஒண் னாது

கணக்கறிந் தார்க்கன்றிக்

கைகூடாக் காட்சி

காணக்கறிந் துண்மையைக்

கண்டுஅண்ட நிற்கும்

கணக்கறிந் தார்கல்வி

கற்றறிந் தாரே !

இத்தகைய மெய்ப்பொருள் அறிவு இல்லாதவர்களோடு உறவு கொள்வதே தகாது என்று கண்டிக்கிறார் திருமூலர். ஒரு தந்தை மகனுக்கு எடுத்துச் சொல்வதுபோல் எடுத்துக் கூறுகிறார்.

கல்லாத மூடரைக்
காணவும் ஆகாது
கல்லாத மூடர்சொல்
கேட்கக் கடனன்று

[மூடர் சொல்—மூடர்களுடைய பேச்சை, கேட்கக்
கடனன்று—கேட்பது முறைமை இல்லை.]

கல்லாத மூடர்க்குக்
கல்லாதார் நல்லராம்

[கல்லாத மூடர்க்கு—கல்லாத மூடரைக் காட்டிலும்,
கல்லாதார்—ஒன்றுமே படியாத மக்கள். நல்லராம்—மேலான
வர்களாம்.]

படித்தும் மெய்யறிவை அடையாதவர்கள் மூடர்களே
ஆவார்கள். இத்தகைய மூடரைக் காட்டிலும், கல்லாதார்
அதாவது படிப்பே இல்லாதவர்கள், மேலானவர்கள்
ஆவார்கள்.

கல்லாத மூடர்க்குக்
கல்லாதார் நல்லராம்

மெய்யறிவாகிய கருத்தை அறியாதவர்கள்தான் 'கல்லாத
மூடர்'. ஆகவே.

கல்லாத மூடர்
கருத்தறி யாரே!

[கருத்து—மெய்ப்பொருளின் நிலை.]

மெய் அறிவு என்பதும், மெய் உணர்வு என்பதும் இறை
வனைப் பற்றிய கல்வியே. இந்தக் கல்வி கற்காத மூடர்களின்
உறவே கேடு விளைப்பதாகும். அவர்களுடைய உறவைக்
காட்டிலும் ஒரு படிப்பும் இல்லாத மக்களின் உறவே மேலா
கும். இத்தகைய மூடர்களின் தொடர்பு வேண்டாம் மகனே
என்பார், படிப்படியாகத் தமது நல்லுரையைப் பேரன்போடு
எடுத்தோதுகிறார்.

கல்லாத மூடரைக்
காணவும் ஆகாது
கல்லாத மூடர்சொல்
கேட்கக் கடனன்று,
கல்லாத மூடர்க்குக்
கல்லாதார் நல்லராம்
கல்லாத மூடர்
கருத்தறி யாரே !

23

சித்தர்கள் எந்தச் சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்? அவர்கள் சைவரா, வைஷ்ணவரா? த்வைதிகளா, அத்வைதிகளா, விசிஷ்டாத்வைதிகளா, சைவ சித்தாந்திகளா?—என்றெல்லாம் சிலர் கேட்பார்கள். இந்தச் சந்தேகங்களுக்குத் தாயுமானவர் ஒரு தெளிவான விளக்கம் தந்து முடித்து விட்டார்.

திருமூலருடைய மரபிலே வந்த மௌனகுரு என்ற சித்தரின் சீடரே தாயுமானவர். தமது குருவைப் பற்றி.

“மூலன் மரபில் வரு மௌன குருவே”

என்றே பாடுகிறார். அந்தத் தாயுமானவர் செய்துள்ள இனிமையான துதிப்பாடல்களிலே ஒரு பகுதி “சித்தர் கணம்” என்பது. இந்தப் பாடல்களில் தாயுமானவர் சித்தர்களை நமஸ்கரிக்கிறார்.

வேதாந்த சித்தாந்த

சமரச நன்னிலைபெற்ற

வித்தகச் சித்தர் கணமே !

என்று, சமய பேதங்களை அகற்றிய முற்றறிவுடன் துதிக்கிறார். இந்தச் சமரசமே மெய்ஞ்ஞானம் என்பதைக் காட்டுகிற தொடர்மொழியே “சமரச நன்னிலை” என்பது.

வேதாந்தம் சித்தாந்தம் என்று பெயர்கள் சூட்டிப்பிரிந்து நின்ற சமயவாதிகளுக்கு ஒற்றுமையைக் காட்டி ஜீவன் முக்தி பெற்ற முனிவர்களே சித்தர்கள் என்கிறார் தாயுமானவர்.

நம்முடைய திருமூலர் இந்தச் சித்தர்களிலெல்லாம் தலை சிறந்த சித்தராகப் போற்றி வணங்கப்படுகிறார். இவருடைய திருமந்திரப் பாடல்களில் இந்த வேதாந்த சிந்தாந்த சமரச நந்நிலையையே காண்கிறோம்.

புராணக் கதைகளை எடுத்துக் கொண்டு அவற்றின் உட்கருத்தை விளக்குகிற பல இடங்கள் திருமந்திரத்தில் உள்ளன. சமயங்களின் எல்லைக் கோடுகளைத் தாண்டி நின்று பேசுகிற பூரண ஞானியின் பேச்சாகவே இருக்கும் இந்த விளக்கங்கள் எல்லாம்! அப்படிப்பட்ட ஒரு விளக்கம் திரிபுரம் எரித்த வரலாறு பற்றியது.

மூன்று அசுரர்கள் தங்களுடைய வரத்தின் பலத்தால் மூன்று நகரங்களை நிர்மாணித்து, அங்கிருந்து கொண்டு தேவர்களைத் துன்புறுத்தினார்கள். சிவபெருமான் இந்த மூன்று நகரங்களையும் அழித்து, மூன்று அசுரர்களையும் வதம்செய்து, தேவர்களைக் காப்பாற்றி அருளிஞன் என்பது புராணம்.

திருமூலர் பாடுகிறார் :

அப்பணி செஞ்சடை

ஆதி புராதனன்

முப்புரம் செற்றனன்

என்பர்கள் மூடர்கள்

[அப்பணி—அப்பு அணி; அப்பு அணிந்த, அதாவது கங்கையைச் சூடிய. செஞ்சடை—சிவந்த சடையை உடைய. ஆதி புராதனன்—எல்லாவற்றிற்கும் பழைமையான முதற்காரணமாகிய இறைவன். முப்புரம் செற்றனன்—திரிபுரங்களை அழித்தனன்.]

முப்புரம் ஆவது

மும்மல காரியம்,

முப்புரம் என்பது உயிரைப் பிணித்துள்ள ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மூவகை மலங்கள்.

அப்புரம் எய்தமை

யார்அறி வாரோ

[அப்புரம்—அத்தகைய புரத்தை. எய்தமை—அழித் ததை.]

அந்த மும்மலச் செயலை இறைவன் அம்பு எய்து அழிப் பதை யாரும் உணர்கிறதில்லை! யார் அறிவாரே—யாரே அறிவார்கள். அதாவது யாரும் உணர்வதில்லை.

ஏதோ மூன்று நகரங்களில் மூன்று அசுரர்கள் இருந்து கேடு விளைத்தார்கள் என்றும், அவர்களைச் சிவபெருமான் மேருவையே வில்லாக வளைத்து அழித்தான் என்றும் கதை சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் முப்புரம் என்பது நம்முடைய உயிரைப் பிணித்துக் கேடு விளைக்கிற மூன்று அழுக்குகள். இந்தமூன்று அழுக்குகளையும், பக்தி செலுத்துகிற அன்பர்களுக் காக இரங்கி வந்து இறைவன் அழித்து ஆட்கொள்ளுகிறான். இதை மக்கள் அறியவில்லை என்று குற்றம் சாட்டுவதுபோல் உபதேசிக்கிறார்.

அப்பணி செஞ்சடை

ஆதி புராதனன்

முப்புரம் செற்றனன்

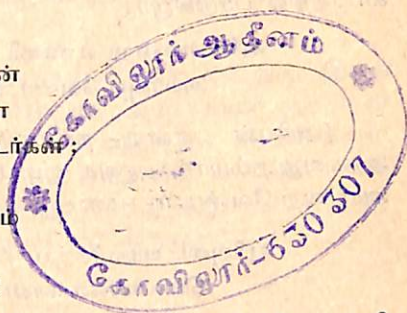
என்பர்கள் மூடர்கள்:

முப்புர மாவது

மும்மல காரியம்

அப்புரம் எய்தமை

யாரறி வாரே!



இறைவனுடைய திருவருளை நாடினால் அந்தத் திருவருளி னால் மூன்று மலங்களும் நீங்கிப் பேரின்பத்தை அடைவோம். ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற இந்த மூன்று கோட்டை களையும் தகர்த்தெறிந்து, ஆன்மா விடுதலை பெற்று இறை இன்பத்தை நுகர வேண்டும். இறைவனே கருணையோடு வந்து அருள் தந்தால் தான் இது சாத்தியமாகும். அத் தகைய தெய்வத் திருவருள் நமக்கு எளிதில் கிடைக்குமா என்று சந்தேகப்படுகிற மக்களுக்கு உறுதி கூறுகிறார் முனிவர்.

திரிகின்ற முப்புரம்

செற்ற பிரானை

அரியன்என்று எண்ணி

அயர்வுற வேண்டா

[திரிகின்ற—இந்த மூன்று அசுரக் கோட்டைகள் ஒரு நிலையில் இல்லை. ஓர் உருவத்தில் இல்லை. பல்வேறு உருவங்கள் எடுத்து, பல்வேறு நிலைகளில் ஆன்மாவைச் சிறை செய்து நிற்பவை. அதனால் “திரிகின்ற முப்புரம்” என்றார்.]

திரிகின்ற முப்புரம்

செற்ற பிரானை

[செற்ற பிரானை—அழித்த இறைவனை.]

‘என் அருளை நாடுங்கள், கோட்டையை நான் தகர்த்து விட்டு, ஆன்மாவுக்கு விடுதலை தருவேன்’ என்று உறுதி வாக்குத் தந்துவிட்டபடியால், ‘செற்ற’ என்று இறந்த காலத்தில் பாடுகிறார்.

அரியன்என்று எண்ணி

அயர்வுற வேண்டா

[அரியன் என்று—நம்மால் அடைவதற்கு அரியன். அதாவது நம்மால் அணுக முடியாத நிலையிலுள்ளவன் என்று, அயர்வுற வேண்டா—மனத் தளர்ச்சி அடைய வேண்டாம்.]

புரிவுடை யாளர்க்குப்

பொய்யலன் ஈசன்

[புரிவு—மெய்யன்பு. புரிவுடையாளர்க்கு—மெய்யான அன்பு கொண்டுள்ள பக்தர்களுக்கு. பொய்யலன் ஈசன்—ஈசன் பொய்க்காது அருள் செய்பவன்.]

பரிவொடு நின்று

பரிசுஅறி வானே

[பரிவொடு நின்று—கருணையோடு அருள்வதற்கு என்றே காத்திருந்து. பரிசு அறிவானே—அவரவர் தன்மையை அறிந்து அருள் செய்வான். பரிசு அறிவான்—தன்மைக்குத் தக்கபடி அருளத் தெரிந்தவனாகிய இறைவன்.]

திரிகின்ற மும்புரம்
செற்ற பிராணை
அரியன்என் நெண்ணி
அயர்வுற வேண்டா
புரிவுடை யாளர்க்குப்
பொய்யலன் ஈசன்
பரிவொடு நின்று
பரிசறிவானே !

24

உலகங்களையும் உயிர்களையும் படைப்பது, காப்பது, அழிப்பது ஆகிய மூன்று தொழில்களை முறையே மூன்று மூர்த்திகள் செய்கின்றனர் என்பது நமது சாஸ்திரம். உலகங்கள் ஏழு என்றும் ஒரு கணக்கு கூறப்படுகிறது, நம்முடைய பழைய நூல்களில்.

ஏழு உலகங்களைப் படைப்பவன் பிரமன் என்றும், இவற்றைக் காப்பவன் திருமால் என்றும், அழிப்பவன் ருத்திரன் என்றும் தெய்வ சக்தியை மூன்றாக வகுத்துக் கூறுவார்கள். இந்த உருவகத்தினால் தெய்வங்கள் பல என்று எண்ணி, அவற்றிற்குள் பேதம் கற்பிப்பது பாரத நாட்டு வழக்கமாக இருக்கிறது. இதைத் தெளிவுபடுத்துகிறார் திருமூலர்.

ஒருவனு மேலலகு
ஏழும் படைத்தான்
ஒருவனு மேலலகு
ஏழும் அளந்தான்

[அளந்தான்—தன் அடியால் உலகத்தை அளந்த திருமாலும் அந்த ஒருவனே.]

ஒருவனு மேலலகு
ஏழும் கடந்தான்

[கடந்தான்—இந்த ஏழு உலகங்களையும் கடந்து நிற்கும் ஈசுவரனும் அந்த ஒருவனே.]

ஒருவனு மேஉட

லோடுயிர் தானே

[உடலோடு உயிர்தானே—உடலும் அவனே, உயிரும் அவனே.]

உடலும் உயிருமாக நிற்கிறது அந்த இறைவன் தான்.

ஒருவனு மேஉல

கேழும் படைத்தான்

ஒருவனு மேஉல

கேழும் அளந்தான்

ஒருவனு மேஉல

கேழும் கடந்தான்

ஒருவனு மேஉட

லோடுயிர் தானே

பழைய உரைகாரர்கள், 'அளந்தான்' என்பதைக் காப்புத் தொழிலாகவும், 'கடந்தான்' என்பதை அழித்தற் தொழிலாகவும் வைத்துப் பொருள் கூறியிருக்கிறார்கள்.

மூன்று தொழில்களுக்கு உரிய மூன்று மூர்த்திகளும் அவனே. ஒரு தெய்வ சக்திதான் இந்த உலகங்களை யெல்லாம் திரும்பத் திரும்பப் படைத்து, காத்து, அழிக்கவும் செய்கிறது. அதே சக்திதான் உடலோடு உயிரைக் கூட்டுகிறது, காப்பாற்றுகிறது, பிறகு நீக்குகிறது. இந்தத் தெய்வ சக்தியை ஆர்வம் பொங்கிப் பாடுகிறார் முனிவர்.

உடலாய் உயிராய்

உலகம் தாக்கி

கடலாய்க் கார்முகில்

நீர்பொழி வானாய்

[கார்முகில்—நீர் கொண்டு கருத்த மேகம். நீர் பொழி வானாய்—அந்தக் கார் மேகங்கள் சூழ்ந்து நின்று, மழையைப் பொழிகிற வானமாய்.]

உடலாகவும், உயிராகவும், உலகமாகவும், கடலாகவும்
மேகம் சூழ்ந்து மழை பொழிகிற வானமாகவும் நிற்கின்ற
அந்தத் தெய்வம்,

இடையாய் உலப்பிலி

எங்குந்தான் ஆகி

[இடையாய் - காட்சி தருகிற தோற்றமாக இருப்பதோடு
அல்லாமல், இவற்றின் உள்ளேயும், இடை வெளியில் உள்ள
ஆகாசமாகவும். உலப்பு—தேய்வு. உலப்பிலி—தேய்வு இல்
லாத பொருளான. எங்குந்தான் ஆகி—நீக்கமின்றி எங்கு
மாகி.]

அடையார் பெருவிழி

அண்ணல்நின் ருனே

[அடை—அன்பு, அடையார் - அன்பு ஆர்ந்த, நிரம்பிய.
அடையார் பெருவிழி—அன்பு நிரம்பிய பெரிய கண்களை
உடைய. நம்மை அன்பினால் இழுக்கும் விசாலமான கண்களை
உடைய. அண்ணல் நின்ருனே—எம் பெருமான் நின்ருன்.]

உடலாய் உயிராய்

உலகம தாகிக்

கடலாய்க் கார்முகில்

நீர்பொழி வானாய்

இடையாய் உலப்பிலி

எங்குந்தா னாகி

அடையார் பெருவிழி

அண்ணல்நின் ருனே !

25

உடம்பினுள் நின்று இயக்குகிற ஆன்மாவோடு இறை
வனும் உடனிருக்கிறான். அப்படி எப்போதும் உடன் நிற்கிற
இறைவனுடைய சொரூபத்தை ஆன்மா அறிவதில்லை.
இதைப் பாடுகிறார் திருமூலர்.

உள்ளத்து ஒருவனை

உள்ளுறு சோதியை

[உள்ளம் - ஆன்மா. ஒருவனை - ஒப்பற்ற தலைவனை. உள்ளத்து ஒருவனை - ஆன்மாவுக்குள் நிற்கிற ஒப்பற்ற தலைவனை. உள்ளுறு சோதியை - ஒளிமயமாக உள்ளே நிற்கிற அந்தப் பரஞ்சுடரை.]

உள்ளம்விட்டு ஓரடி

நீங்கா ஒருவனை

[ஓரடி நீங்கா - ஓர் அடிகூட விலகிப் போகாத இறைவனை. அதாவது சற்றும் நீங்காதவனை.]

உள்ளமும் தானும்

உடனே இருக்கிறும்

ஆன்மாவும் அவனும் கூடவே இருந்தபோதிலும்,

உள்ளம் அவனை

உருஅறி யாதே

ஆன்மா இறைவனுடைய உருவத்தைத் தரிசனம் பெறுவ தில்லை. அறியாமல் நிற்கிறது.

உள்ளத்து ஒருவனை

உள்ளுறு சோதியை

உள்ளம்விட்டு ஓரடி

நீங்கா ஒருவனை

உள்ளமும் தானும்

உடனே இருக்கிறும்

உள்ளம் அவனை

உருவறி யாதே !

*

*

*

இந்த மாயையின் தன்மையை இன்னும் விரிவாக விளக்குகிறார் முனிவர். ஆன்மாவாக நிற்பதும் அந்தப் பரம் பொருளே என்று மேலும் விளக்கிக் காட்டுகிறார். அதற்கு அழகான ஓர் அனுபவ உபமானமும் சொல்லுகிறார்.

மண்ணொன்று தான்பல

நற்கலம் ஆயிடும்

[தவம் - பரஞ்சுடர்]

மண் ஒன்று என்றாலும் அது ஆகும் உருவங்கள் பல.

உண்ணின்ற யோனிகள்

எல்லாம் இறைவனே

[யோனிகள்—பிறவிகள். ஆகுபெயர்.]

பல உருவங்கள் எடுத்துள்ள உயிர்கள் எல்லாம் அவனே. ஒரு மண் பல கலங்கள் ஆவதுபோல் ஒரு பரம்பொருள் பல யோனிகள் ஆகின்றது. ஆதாவது பல பிறவிகளாகவும் தோற்றம் தருவது ஒரே பொருள்தான்.

கண்ணென்று தான்பல

காணும் ; தனைக்காண

[கண்ணென்று - நம் உடம்பில் பார்வைக்கு உரிய பொறியாகிய கண்ணானது. பலகாணும் - பிற பொருள்கள் பலவற்றையும் பார்க்கும். தனைக் காண—தன்னைத்தான் பார்க்க இயலாது.]

அண்ணலும் அவ்வண்ணம்

ஆகிநின் றுனே

[அண்ணலும் - இறைவனும். அவ்வண்ணம் ஆகி நின்றனே—அந்தக் கண்ணைப் போல் நமக்குள் நிற்கும் உயிராகிப் பிற பொருள்களைப் பார்க்குமே யன்றி, இறைவனாகிய தன்னைக் காணாமல் நிற்கிறது.]

மனித சொரூபம் எடுத்துக் கொண்ட பரம்பொருள் பிற பொருள்களை உணருமேயன்றித் தன் உண்மைச் சொரூபத்தை உணராது. மாயையினால் உண்டாகும் இந்தக் குறைவை, காட்சிக்குக் கருவியாகிய கண்ணை உபமானமாக வைத்து முனிவர் விளக்குகிறார்.

மண்ணென்று தான்பல

நற்கலம் ஆயிடும்

உண்ணின்ற யோனிகள்

எல்லாம் இறைவனே

கண்ணென்று தான்பல
காணும் தனைக்காணு
அண்ணலும் அவ்வண்ணம்
ஆகிநின் றுனே !

இந்த அற்புதமான பாட்டில் உள்ள இரண்டு சிறந்த உவமைகளோடு, 'மண்' 'கண்' என்ற இரண்டு சொற்களிலுமுள்ள எதுகையை வைத்து, மிக அழகான முறையில் முனிவர் செய்யுளுக்கு உருவம் தந்திருக்கிறார். மெய்ப் பொருள் விளக்கத்தோடு அதன் கவிதை யழகையும் உணர்ந்து அனுபவிக்க வேண்டும்.

26

இறைவனுடைய சர்வ வியாபகத் தன்மையையும் அவனுடைய படைப்புத் தொழிலையும் பாடிப் பரவுகிறார் திருமூலர். எங்கும் நிற்கும் பரம்பொருள் இந்த மனித உடலைப் படைத்து அதனுள் உயிரைச் செலுத்திப் பாதுகாவலும் செய்கிறது. தோற்பையிலே காற்றை அடைத்துப் பிறகு அதைத் திறந்து விடுவது போல் இறைவன் உயிரின் தோற்றமும் மறைவுமாகிய திருவிளையாடலைச் செய்கிறான் ! இதைப் பாடுகிறார் முனிவர்.

எட்டுத் திசையும்
அடிக்கின்ற காற்று அவன்

எட்டுத் திசைகளிலும் அதாவது எந்தத் திக்கிலேயும் வீசி அடிக்கிற காற்று, இறைவனே ! அவனுடைய சொருபந்தான் காற்று.

வட்டத் திரை, அனல்
மாநிலம் ஆகாசம்

அவனே இந்த உலகை வளைத்துச் சூழ்ந்து நிற்கிற வட்டமான கடல். திரை என்றால் திரைகடல். அனல் அதாவது நெருப்பும், மாநிலமாகிய இந்தப் பூமியும், ஆகாசமும் ஆகிய ஐந்தும் இறைவனே.

ஒட்டி உயிர்நிலை

என்னும்இக் காயப்பை

கட்டி அவிழ்க்கின்ற

கண்ணுதல் காணுமே !

[உயிர் நிலை என்னும் இக் காயப்பை—உயிருக்கு நிலையமாக விளங்குகிற இந்த உடம்பாகிய தோற்பை. ஒட்டி—அந்தத் தோற்பையை ஒன்று சேர்த்து. கட்டி—உயிரை அதற்குள்ளே செலுத்திக் கட்டி ஒரு ஜீவனாக்கி. அவிழ்க்கின்ற—பிறகு அதை அவிழ்த்து விடுகின்ற. கண்ணுதல்—நெற்றிக் கண்ணை உடைய சிவபெருமானே. காணுமே—உணர்ந்து கொள்வீராக !]

எட்டுத் திசையும்

அடிக்கின்ற காற்றவன்

வட்டத் திரைஅனல்

மாநிலம் ஆகாசம்

ஒட்டி உயிர்நிலை

என்னும்இக் காயப்பை

கட்டி அவிழ்க்கின்ற

கண்ணுதல் காணுமே !

உலகத்தின் தோற்றமும் இந்த உடம்பின் தோற்றமும், இந்த உடம்புக்குள்ளே உயிர் நிற்பதும், பிறகு பிரிவதும், எல்லாமே ஈசன் திருவிளையாடல் என்பதைப் பாடி, மேலும் சொல்லுகிறார்.

குசவன் திரிகையில்

ஏற்றிய மண்ணைக்

குசவன் மனத்துற்றது

எல்லாம் வனைவன்

[திரிகை—சக்கரம்.]

குசவன் மண்ணைப் பிசைந்து சக்கரத்திலே ஏற்றி வைத்துச் சுற்றுகிறான். எந்த வடிவத்தில் எத்தன்மையில் பாண்டங்கள் செய்ய எண்ணுகிறானோ, அந்தப் படியெல்லாம் குச

வன் வடிவு தந்து ஆக்குகிறான் அல்லவா? இறைவனுடைய
படைப்பும் அங்ஙனமே!

குசவனைப் போல்எங்கள்

கோன்நந்தி வேண்டில்

[வேண்டில்—சங்கற்பித்தபடி.]

பாண்டங்களைப் பல உருவங்களிலே பல தன்மைகளிலே
ஒரே மண்ணைக் கொண்டு செய்கிற குயவனைப் போல, எம்
பெருமானாகிய நந்தி வேண்டில், அதாவது அவனுடைய சங்
கற்பத்தின்படி.

அசைவில் உலகம்

அதுஇது ஆமே

[அசைவில்—அசைவில்லாத அதாவது தனக்கென்று
சுயமான சக்தியோ உயிரோ இல்லாத உலகம்; ஜடப்
பொருள். கோன் நந்தி வேண்டில்—இறைவனுடைய சங்கற்
பத்தினால். அது இது ஆமே—நாம் காணும் பல்வகை உயிர்
களாகத் தோற்றம் கொண்டு நிற்கிறது. அதாவது பற்பல
வான தோற்றங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய சங்கற்பம்.]

இறைவன் வேண்டில் என்றால், இறைவன் திருவுள்ளத்
திலே கோரிய மாத்திரத்தில் என்று பொருள்.

குசவன் திரிகையில்

ஏற்றிய மண்ணைக்

குசவன் மனத்துற்ற

தெல்லாம் வனைவன்

குசவனைப் போல்எங்கள்

கோன்நந்தி வேண்டில்

அசைவில் உலகம்

அதுஇது வாமே!

27

கூடவுளுடைய சிருஷ்டியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது
அந்தச் சிருஷ்டிக்குக் காரணமாக அமைந்தது, இறைவனின்

திருவுள்ளத்தில் தானாகத் தோன்றிய உகப்பு என்று பாடுகிறார் திருமூலர்.

உகந்துநின் றேபடைத்
தான்உல கேழும்
உகந்துநின் றேபடைத்
தான்பல ஊழி

ஊழி ஊழியாக, ஒரு கற்பம் முடிந்ததும் மறுபடியும் படைத்துத் திரும்பத் திரும்ப இந்த உலகங்களைத் தோற்று வித்தான் இறைவன், தன்னுடைய உள்ளத்து உகப்பினால் !

உகந்துநின் றேபடைத்
தான்ஐந்து பூதம்
உகந்துநின் றேஉயிர்
ஊன்படைத் தானே !

பஞ்ச பூதங்களையும், உயிரையும், உயிருக்கு நிலையமாக உடம்பையும் படைத்தான். எல்லாம் அவனுடைய உகப்பில் பிறந்தவை.

உகந்துநின் றேபடைத்
தான்உல கேழும்
உகந்துநின் றேபடைத்
தான்பல ஊழி
உகந்துநின் றேபடைத்
தான்ஐந்து பூதம்
உகந்துநின் றேஉயிர்
ஊன்படைத் தானே

இந்தப் பாட்டைத் திருமூலர் பாடியதன் கருத்து என்ன வென்றால், ஆண்டவனுடைய உகப்பில் தோன்றிய இந்தப் படைப்பு அழிப்பு ஆகிய திருவிளையாடலை நாமும் உகந்தே ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். அதைப் பற்றி வருந்தலாகாது என்பது.

இப்படித் திரும்பத் திரும்ப உகந்து சிருஷ்டித்துக் காத்து அழிக்கும் தெய்வத்தின் திருவுருவம் யாரும் கண்டறிய முடியாத அன்மையாக என்பதை இனிப் பாடுகிறார் திருமூலர்.

ஆரும் அறியாதவ்
அண்டத் திருவுரு

பிரபஞ்சமே தனது வடிவாகக் கொண்டு நிற்கும் அந்தத்
தெய்வத் திருவுருவத்தை யாரும் அறிவதில்லை. அந்த உருவத்
தைப் பற்றி மேலும் சொல்லுகிறார்.

பார்முத லாகப்
பயிலும் கடத்திலே

[பார்—பூமி. கடம்—பாத்திரம்]

நிலம், நீர், காற்று முதலிய அனைத்தையும் ஒரு பாத்திர
மாக வைத்துப் பாடுகிறார். இந்தப் பாத்திரத்தில்.

நீரினில் பால்போல
நிற்கின்ற நேர்மையை

நீரிலே பால் கலந்தால் அது எப்படி நீர் முழுதும் பரவி
நிற்கிறதோ, அப்படி இறைவன் பிரபஞ்சத்தில் கலந்து நிற்கும்
தன்மையை.

சோராமல் காணும்
சுகம்அறிந் தேனே

அந்தத் தன்மையை இடைவிடாமல் தியானித்து
உணர்ந்து அனுபவிக்கிற ஆனந்தத்தை அடைந்தேன் என்று
களிப்போடு பாடுகிறார்.

ஆரும் அறியாதவ்
அண்டத் திருவுரு

பார்முத லாகப்
பயிலும் கடத்திலே

நீரினில் பால்போல
நிற்கின்ற நேர்மையைக்

சோராமல் காணும்
சுகம்அறிந் தேனே !

திருமந்திரம் திருமூலருடைய அனுபவ ஞானம் நிரம்பிய யோக நூல். முனிவர் தமது யோகப் பயிற்சியினால் அடைந்த பயன்களை இனிய எளிய தமிழிலே ஆனந்தத்தோடு பாடுகிறார். இந்தப் பயன்களை யோக சித்திகள் என்று சொல்வது வழக்கம்.

அழிந்து போகக் கூடிய இந்த உடம்பை உயிர் இருக்கும் வரை ஆரோக்கியத்தோடும் உறுதியோடும் இயங்கும்படி பாதுகாக்கிற பயிற்சிக்குக் காயசித்தி உபாயம் என்று பெயர். உடம்பை இவ்விதம் பாதுகாக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை முனிவர் வற்புறுத்துகிறார்.

இந்த உடம்பைக் கொண்டுதான் ஆன்மாவின் நற்கதிக்குரிய உபாயங்களைச் செய்ய வேண்டும். ஆன்மா கடைத்தேறு வதற்கான உபாயங்களைச் செய்யாமல் இந்த உயிர் நீங்கி விட்டால் அது பெரிய நஷ்டமாகும் அல்லவா?

உடம்பார் அழியில்

உயிரார் அழிவர்

[உடம்பார் அழியில் - உடம்பு அழிந்து போனால். உயிரார் அழிவர் - உயிர் நற்கதியின்றி அழிவு அடைந்து விடுகிறது.]

உடம்பை உயர்வுபடுத்தி, உடம்பார் என்கிறார், கூடவே உயிருக்கும் அதே மரியாதை விசுவையச் சேர்த்துப் பாடுகிறார். இந்த உடம்பு அழிந்து விட்டால் உயிருமே அழிந்து விடுகிறது. அதாவது உடம்பால் ஆக வேண்டிய காரியத்தை நாம் பெருமல் மரணம் அடைந்து விட்டால், ஆன்மாவானது தான் அடைய வேண்டிய பயனை அடையாமல் நஷ்டமடைகிறது.

“உடம்பு அழிவதோடு உயிரும் மடிந்து விடுகிறது. ஒன்றும் எச்சமின்றி இரண்டும் முடிவெய்தி விடுகின்றன” என்று நாஸ்திகப் பொருள் கொள்ளலாகாது. உயிர் அழிவது என்றால், அடைய வேண்டிய பயனை அடையாமல் நஷ்டமடைகிறது என்று பொருள்.

இவ்வாறு உயிருக்கு மிகவும் பயன்படக்கூடிய கருவியான படியால் உடம்புக்கு உயர்வு கொடுத்து உடம்பார் என்று பாடினார்.

உடம்பார் அழியில்

உயிரார் அழிவர்

திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம்

சேரவும் மாட்டார்

[திடம்பட - உறுதியான பயன் ஏற்படும் வண்ணம். மெய்ஞ்ஞானம்—அநுபவபூர்மான ஞான சித்தியை. சேரவும் மாட்டார்—கூடிப் பயன் பெறவும் மாட்டாது ஆன்மா.]

உடம்பில் இருக்கும்போது அந்த உடம்பைக் கொண்டு செய்ய வேண்டியதைச் செய்து மெய்யறிவு பெறாத உயிருக்கு, உடம்பு அழிந்த பிறகு மறுபடி அதே வாய்ப்பு கிடைக்காதே என்று வருந்துகிறார் முனிவர். எனவே உயிரைப் பாதுகாக்கும் வழியைத் தெரிந்து, உடம்பைப் பாதுகாத்தேன் என்று திருமூலர் தமது அநுபவத்தைச் சொல்லுகிறார்.

உடம்பை வளர்க்கும்

உபாயம் அறிந்தேன்

உடம்பை வளர்த்தேன்

உயிர்வளர்த்தேனே

[வளர்த்தல்—பாதுகாத்துப் பேணுதல்.]

உடம்பின் பண்பும் வலிமையும் கெட்டுப் போனால், இதைக் கருவியாகக் கொண்டு கடைத்தேற வேண்டிய ஆன்மா அந்த வாய்ப்பை இழந்து, கெடுகிறது. எனவே இந்த உடம்பை உதாசீனம் செய்வது தவறு. இதைப் பாதுகாப்பது உயிரையே பாதுகாப்பதாகும். உயிரை அழியாமல் காப்பாற்றுவதற்காகவே இந்த உடம்பைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

உடம்பார் அழியில்

உயிரார் அழிவர்

திடம்பட மெய்ஞ்ஞானம்

சேரவும் மாட்டார்

உடம்பை வளர்க்கும்
உபாயம் அறிந்தேன்
உடம்பை வளர்த்தேன்
உலர் வளர்த் தேனே

மேலும் பாடுகிறார் முனிவர் தமது சொந்த அனுபவத்தை.

ஒரு காலத்தில் இந்த உடம்பைத் துச்சமாகக் கருதி உதாசினம் செய்தேன். ஆனால் இந்த உடம்புக்குள் உறுதுணையான பரம் பொருளைக் கண்டு விட்ட பிறகு, அந்த உதாசினத்தை விட்டு இவ்வுடம்பை நன்றாகப் பாதுகாக்க ஆரம்பித்தேன் என்கிறார் திருமூலர்.

உடம்பினை முன்னம்
இழுக்கென்று இருந்தேன்

[முன்னம்-முன் காலத்தில். இழுக்கென்று - குற்றமுடையது, நிலையற்றது.]

உடம்பினுக் குள்ளே
உறுபொருள் கண்டேன்

[உறு பொருள்—பொருந்தி நிற்பதும் உயிருக்குப் பற்றுக் கோடுமான பரம்பொருள்.]

உடம்புளே உத்தமன்
கோயில்கொண் டான் என்று
உடம்பினை யானிருந்து
ஓம்புகின் றேனே

[உத்தமன்—இறைவன். ஓம்புதல்—பாதுகாத்தல்.]

இந்த உடம்பை அலட்சியம் செய்யக் கூடாது என்பதை உணர்ந்தேன். ஏனென்றால், இது உத்தமனாகிய இறைவன் வந்து வீற்றிருக்கும் கோயில். எனவே கோயிலை எத்தனை பரிசுத்தமாகவும் கண்காணிப்போடும் வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமோ அப்படி இந்த உடம்பைப் பாதுகாத்து வருகிறேன் என்கிறார்.

“ யானிருந்து ஒம்புகின்றேனே ”

என்பதில், இருந்து என்ற சொல்லைக் கவனிக்க வேண்டும். உடம்பால் உண்டாகும் பல இன்னல்கலைப் பொறுத்துக் கொண்டு இந்த உடற்கோவிலைப் பாதுகாத்து வருகிறேன் என்ற தொணிப் பொருள் ‘இருந்து’ என்ற சொல்லில் பொதிந்துள்ளது.

உடம்பினை முன்னம்
இழுக்கென் றிருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே
உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன்
கோயில்கொண் டானென்று
உடம்பினை யானிருந்து
ஒம்புகின் றேனே !

29

பராசக்தியைப் பல வடிவங்களிலே பல வழிபாட்டு நிலைகளிலே தரிசனம் கண்டு ஊனும் உள்ளமும் உருகிப் பாடுகிறார் திருமூலர்.

அவளை அறியா
அமரரும் இல்லை
அவளன்றிச் செய்யும்
அருந்தவம் இல்லை.

[அவளன்றி—அவளில்லாமல்.]

பராசக்தியின் அருளாற்றலை அறியாத தேவர்கள் இல்லை. அவளுடைய துணையின்றி எந்தத் தவமும் ஆகாது என்பது முனிவர் வாக்கு.

பராசக்தியின் ஆற்றலைக் கொண்டுதான் படைத்தல் காத்தல் முதலிய ஐந்து தொழில்களும் நடைபெறுகின்றன. பஞ்ச மூர்த்திகள் என்று சாஸ்திரங்களிலே சொல்லப்படுகிற

ஐந்து கடவுளர்களும் இயங்குவது தேவியின் ஆற்றலினாலே
தான்.

அவளன்றி ஐவரால்
ஆவதொன் றில்லை

[ஐவர்—ஐந்து ஆதார மூர்த்திகள்.]

அவளன்றி ஊர்புகும்
ஆறுஅறி யேனே

[ஊர் புகுதல்—உயிருக்கு இலட்சியமாகிய சுவர்க்கபுரியை
அடைதல். அதாவது முக்தி பெறுதல். ஆறு—வழி.]

அவளை அறியா
அமரரும் இல்லை
அவளன்றிச் செய்யும்
அருந்தவம் இல்லை
அவளன்றி ஐவரால்
ஆவதொன் றில்லை
அவளன்றி ஊர்புகும்
ஆறுஅறி யேனே

இப்படிப்பட்ட பராசக்தியின் பல கோலங்களிலே ஒரு
கோலத்தைச் சொல்லோவியமாக முனிவர் சித்திரித்துள்
ளதைப் பார்க்கலாம்.

ஏடங்கை நங்கை
இறைஎங்கள் முக்கண்ணி

[ஏடு அங்கை நங்கை (ஏடங்கை நங்கை)—உள்ளங்
கையிலே அறிவுச் செல்வமான புஸ்தகம் தாங்கிய நங்கை.
ஏடு—புஸ்தகம். அங்கை—உள்ளங்கை. இறை—இன்றவி.
அதாவது தேவி. முக்கண்ணி—மூன்று கண்களையுடைய
தேவி.]

ஏடங்கை நங்கை
இறைஎங்கள் முக்கண்ணி

வேடம் படிகம்
விரும்பும்வெண் தாமரை

[வேடம் - வேஷம், கோலம். படிகம் - ஸ்படிகம்; சுத்த வெண்மை. வேடம் படிகம்-வெள்ளை ஆடை வெண்ணிறத்து அணி அலங்காரங்கள். விரும்பும் வெண் தாமரை-வெள்ளைத் தாமரை மலரை விரும்பி அதை ஆசனமாகக் கொண்டு வீற்றிருக்கிறாள்; ஒரு கையில் வெண் தாமரை மலரை விரும்பி ஏந்தியும் இருக்கிறாள்.]

பாடும் திருமுறை

பார்ப்பனி—

[திருமுறை - வேதங்கள். பார்ப்பனன் - பிரமன். பார்ப்பனி - பிரமனுடைய தேவியாகிய ஸரஸ்வதி.]

எப்பொழுதும் திருமுறையாகிய வேதங்களைப் பாடிக்கொண்டிருக்கிற ஸரஸ்வதி. அவளும் தேவியின் ஒரு நிலையே.

பாடும் திருமுறை

பார்ப்பனி பாதங்கள்

சூடும்என் சென்னி; வாய்

தோத்திரம் சொல்லுமே!

[சென்னி—தலை.]

அந்தத் தேவியின் பாதங்களை என்னுடைய தலை சூடிக்கொள்ளும். என் வாய் தோத்திரங்களைச் சொல்லும்.

ஏடங்கை நங்கை

இறைஎங்கள் முக்கண்ணி

வேடம் படிகம்

விரும்பும்வெண் தாமரை

பாடும் திருமுறை

பார்ப்பனி பாதங்கள்

சூடும்என் சென்னி; வாய்

தோத்திரம் சொல்லுமே !

கலைமகள் என்றும், மலைமகள் என்றும், மலர்மகள் என்றும், இன்னும் பல உருவங்களிலும் காணுகிற தேவியை உள்ளம் குழைந்து தெய்வத் தமிழிலே பாடுகிறார் ஞானத் தவ முனிவர்.

பராசக்தி என்று நம்முடைய பெரியோர்கள் துதிக்கும் மூர்த்தி, ஆண்டவனைக் கருணையின் வடிவமாகக் கருணாமூர்த்தியாகத் தனிப்படுத்திப் பாவிப்பதற்கு ஒரு சாதனமாகும். இறைவன் இந்த உருவத்தில் இறைவியாகி விடுகிறான். நம்முடைய உள்ளங்கள் தாயைக் கண்டு நெகிழும் வண்ணம் நெகிழ்ந்து இறைஞ்சுவதற்காக இறைவனே பெண் வடிவமாகிறான். இறைவனுக்குள்ள எல்லாக் குணங்களையும் தேவிக்குச் சூட்டி இறைஞ்சுவது பெரியோர்களுடைய முறை. பாவனைக்கு மாத்திரம் வேறுபடுத்துவதே தவிர, இறைவன் வேறு இறைவி வேறு என்பதில்லை.

30

ஈசுவராநுபவத்திலே உள்ளம் தோய்ந்து, அந்தத் தெய்வப் பரவசத்திலிருந்து எழுந்த பாடல்களே திருமந்திரப் பாடல்கள். சாதாரண மன மகிழ்ச்சி வேறு; அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட பேரின்பம் வேறு. திருமூலர் இந்தப் பேரின்ப நிலையில் தமது பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார்.

இறைவன் எங்குமாகி நிற்கிறான். மனித உள்ளத்துக்குள்ளும் நிற்கிறான். வெளியேயும் நிற்கிறான். இதைப் பாடுகிறார் முனிவர்.

உள்ளத்தும் உள்ளன்

புறத்துள்ளன் என்பவர்க்கு

உள்ளத்தும் உள்ளன்

புறத்துள்ளன் எம்இறை

மனித உள்ளத்துக்குள்ளும், இதற்கு வெளியேயும் இருக்கிறான் என்று உணர்ந்து இறைஞ்சுகிறவர்களுக்கு, இறைவன் அவ்வண்ணமே உள்ளத்தின் உணர்விலும் உள்ளத்திற்கு வெளியேயுள்ள பொருள்களிலும் தோற்றம் தருகிறான்.

உள்ளத்தும் இல்லை

புறத்தில்லை என்பவர்க்கு

உள்ளத்தும் இல்லை

புறத்தில்லை தானே!

இறைவன் உள்ளத்திலும் இல்லை, வெளியேயும் இல்லை என்று சொல்பவர்களைப் பற்றி நாம் கூற என்ன உண்டு? அவர்களுக்கு இறைவன் மனித உள்ளத்திலும் இல்லை, வெளியேயும் இல்லை. அந்த இன்பம் அவர்களுக்குக் கொடுத்து வைக்கவில்லை.

உள்ளத்தும் உள்ளன்

புறத்துள்ளன் என்பவர்க்கு

உள்ளத்தும் உள்ளன்

புறத்துள்ளன் எம்இறை ;

உள்ளத்தும் இல்லை

புறத்தில்லை என்பவர்க்கு

உள்ளத்தும் இல்லை

புறத்தில்லை தானே !

உளன் என்பவர்க்கு அவன் அருள்கிறான். இலன் என்பவர்கள் அவன் அருளை அடையாமல் வீணே நஷ்டப்படுகிறார்கள். 'உள்ளத்துக்குள்ளும் மற்ற எல்லாப் பொருள்களிலும் இறைவன் பரந்து நிற்கிறான் ; இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டு வெளியேயும் நிற்கிறான்' என்பது உபநிஷத்து. அதையே முனிவரும் பாடுகிறார். உள்ளத்தில் உள்ளான் என்பவர்கள் இறைவனைத் தியானிக்கிறார்கள். புறத்திலும் இறைவன் எங்கும் பரவி நிற்கிறான் என்று உணர்ந்தவர்கள் அவனைப் பல்வேறு முறைகளில் வழிபடுகிறார்கள். தியானமார்க்கத்தில் உள்ளவர்களையும், மூர்த்தி வழிபாடு செய்கிறவர்களையும், இருவகைப் பக்தர்களையும், சேர்த்துப் பாடுகிறார் முனிவர்.

தெய்வப் பேரின்பம் என்பது உள்ளத்தின் உணர்வில், தானே கண்டு அனுபவிக்க வேண்டிய ஓர் அனுபவம். இந்த அனுபவப் பொருளைப் பற்றி இப்படி அப்படி என்று பேசுகிற வெறும் இலக்கண ஆராய்ச்சியினால் பயனில்லை. அது உள்ளம் தோய்ந்து அனுபவிக்க வேண்டிய ஆனந்தம். இந்த ஆனந்த அனுபவத்தைப் பெறுவதற்கு ஏற்பட்டுள்ள வழிகளும், வாழ்க்கை முறைகளும் சமயங்கள். இவற்றைப் பற்றி கூறுகிறார் முனிவர்.

சைவம், பாசபதம், மாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவம் என்று வகுக்கப்பட்ட பழையமையான ஆறு சமயங்கள் உண்டு. இந்த ஆறு சமயங்களும் இறைவனை அடைவதற்கு என்றே ஞானியர்களால் வகுக்கப்பட்ட ஆறுவிதமான அனுபவ மார்க்கங்கள். இந்தக் காலத்தில் இருப்பதுபோலவே திருமுலர் காலத்திலும் சமயவாதிகளிடையே பேதங்களும் வாதங்களும் ஏற்பட்டன. இந்தச் சமயங்களின் இலட்சியமாகிய பரம்பொருளை மறந்துவிட்டு, இந்தச் சமயங்களுக்குள் உயர்வு தாழ்வு சொல்லிச் சச்சரவிடுவது தவறு என்பதைப் பாடுகிறார் முனிவர்.

ஒன்றது பேரூர்
வழிஆறு அதற்குள்
என்றது போல
இருமூச் சமயமும்

[இரு முச்சமயமும்—இரு மூன்று, ஆறு சமயங்களும்]

போய்ச் சேரவேண்டிய பெரிய ஊர் ஒன்று. அந்த நகரத்துக்கு ஆறு பாதைகள் உள்ளன. அது போலத்தான் ஆறு சமயங்களும் என்கிறார் திருமுலர்.

சேரவேண்டிய ஊரை மறந்து விட்டு வழிகளைப் பற்றிச் சச்சரவு வேண்டாம் என்று பொருள்படப் பாடினார். இலட்சியத்தை மறந்து விட்டு வீணாகச் சச்சரவிடுவதை வன்மையாகக் கண்டித்து மேலும் பாடுகிறார்.

நன்றிது தீதிது
என்றுரை யாளர்கள்
குன்று குரைத்தெழு
நாயைஓத் தார்களே

இப்படி வழிகளைப் பற்றித் தாழ்வு உயர்வு என்று சச்சரவிடும் சமயிகளை, உதயமலையிலிருந்து எழுகிற சந்திரனைக் கண்டு குலைக்கும் நாய்க்குச் சமமாக்கிக் கூறுகிறார் முனிவர். பரம்பொருளை மலையாகவும், வாதங்களை ஞானமற்ற நாயின் குரைப்பாகவும் வைத்துப் பாடினார்.

ஒன்றது பேரூர்
வழிஆறு அதற்குள்
என்றது போல
இருமுச் சமயமும்
நன்றிது திதிது
என்றுரை யாளர்கள்
குன்று குரைத்தெழு
நாயைஓத் தார்களே !

பல வகையாகப் பெயர்களிட்டு அந்தப் பெயர்க் குழப் பத்தில் மயங்கி நிற்கும் மடமையைப் பற்றி மேலும் பாடுகிறார் முனிவர்.

இத்தவம் அத்தவம்
என்றிரு பேரிடும்
பித்தரைக் காணில்
நகும்எங்கள் பேர்நந்தி

[இரு பேரிடும்—ஒன்றினின்று ஒன்றை வேறுகப் பிரித்து அவற்றிற்குப் பெயர்கள் இட்டு வருகிற. பித்தரை—அறிவற்ற வர்களே. காணில்—கண்டு. நகும்—சிரிப்பான். பேர்நந்தி—பெருமானாகிய நந்தி.]

தவத்திற்கு வேறு வேறுகப் பெயர்கள் கற்பித்துக் கொண்டு மயங்கும் பித்தர்களைக் கண்டு எம்பெருமான் சிரிப்பான் என்கிறார்.

எத்தவம் ஆகிலென்
எங்குப் பிறக்கிலென்
ஓத்துணர் வார்க்கு, ஒல்லை
ஊர்புக லாமே !

[ஆகிலென்—ஆனால் என்ன? ஓத்துணர்தல்—இறை வனோடு பொருந்தி உணர்வு தோய்ந்து நின்றல். ஒல்லை—சீக்கிரம்.]

எவ்வகையான தவமானால் என்ன, எந்த மார்க்கத்தைக் கடைப் பிடித்தால் என்ன, எந்த ஜாதியில் அல்லது சமயத்தில் பிறப்பு எடுத்திருந்தால் என்ன? தெய்வ உணர்விலே உள்ளம் ஒன்றித்து நிற்பவர்களுக்குச் சீக்கிரமே முத்தி சித்திக்கும். ஊர் புகுதல்—இறைவன் அடி சேர்தல்.

இத்தவம் அத்தவம்
என்றிரு பேரிடும்
பித்தரைக் காணில்
நகும்எங்கள் பேர்நந்தி
எத்தவம் ஆகிலென்
எங்கும் பிறக்கிலென்
ஒத்துணர் வார்க்கு, ஒல்லை
ஊர்புக லாமே!

சமய பேதங்கள் அனைத்தும் ஒருருக்குப் போகும் வழிகள் பல இருப்பது போல் என்று, முற்றறிவு அடைந்த எல்லா ஞானிகளும் வற்புறுத்துகிறார்கள். யாதேனும் ஒரு வழியைப் பிடித்துச் செல்லும்போது வழியில் மற்றப் பாதைகளைப் பற்றி ஒருவன் மனம் செலுத்தலாகாது. எந்த வழியைப் பிடித் தோமோ அந்த வழியில் சிரத்தையோடு செல்ல வேண்டும். அதில் வைத்த நம்பிக்கை குறையலாகாது. இந்த உண்மையை உணர்ந்தோமானால், அவரவர் தத்தம் சமயத்தை உயர்த்திச் சொல்வதன் காரணத்தை அறிவோம். அறிந்து அதைக் குற்றமாகக் கருத மாட்டோம். பல முறைகளைப் போலவே பல்வேறு இஷ்ட தேவதைகளும். வழிபடுகிறவன் தன் தெய்வத்தை உயர்த்திச் சொல்வதனால் பிற தெய்வங்களைக் குறைத்தலாகாது. இதுவே பாரத நாட்டுச் சமயங்களின் சிறப்பான லக்ஷணம். ஒரு மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறவன் பிற மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறவனைக் குற்றத்தைச் சகித்து கொள்வதுபோல் சகித்துக் கொண்டால் மட்டும் போதாது. அவனுக்கு அதுவே சிறந்த வழி என்பதை உணர்ந்து நம் வழியில் நாம் செல்ல வேண்டும். இதுதான் நம் பெரியோர்களின் உபதேசம்.

31

நம்முடைய முயற்சி எத்தனை பெரிதாயினும் எம்பெரு
மானுடைய அருள் ஒன்றே நமக்கு எல்லா நலன்களும் தர
வல்லது என்பதைப் பாடுகிறார் திருமூலர்.

பிரான்அருள் உண்டுஎனில்

உண்டுநற் செல்வம்

[நற்செல்வம்—தீதற்ற முறைகளில் வரும் செல்வம்.]

பிரான்அருள் உண்டுஎனில்

உண்டுநல் ஞானம்

எம்பெருமான் அருள் கிட்டுமானால் பிழை நீங்கிய ஞானம்
உண்டாகும்.

பிரான்அரு ளில்பெரும்

தன்மையும் உண்டு.

எம்பெருமான் அருள் ஏற்படுமானால், நம்முடைய பண்
புகள் உயர் தன்மை யடையும். அதன் பயனாக,

பிரான்அரு ளில்பெரும்

தெய்வமும் ஆமே

மனிதனுக்குத் தெய்வ நிலையும் சித்தித்து விடும் ! மனிதப்
பண்புகள் உயர்ந்து பூரணம் பெற்றுத் தெய்வ நிலையையே
அடைவோம். எம்பெருமானே குருவாகவும் வருவதாகக்
கொண்டு, குருவின் அருளையே தெய்வத் திருவருளாகக்
கொள்ளவேண்டும் என்பது முனிவரின் கருத்து.

பிரானருள் உண்டெனில்

உண்டுநற் செல்வம்

பிரானருள் உண்டெனில்

உண்டுநல் ஞானம்

பிரானரு ளில்பெருந்

தன்மையும் உண்டு

பிரானரு ளில்பெருந்

தெய்வமும் ஆமே !

இத்தகைய அருளாற்றல் நமக்குக் கிட்டும்படி செய்கிற ஒரு குரு நமக்கு வாய்ப்பதும் தெய்வத் திருவருளினுல்தான். அந்தத் திருவருள் கிடைக்காத மனிதர்களின் நிலை என்ன என்பதைப் பாடுகிறார் முனிவர்.

அஞ்ஞானத்தை நீக்கித் தெய்வ ஒளியைக் காட்டுகிற குருமார்களைச் சென்றடையாமல், அறிவிலிகளைச் சார்ந்து நின்று மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்நாளை வீணாக்கித் துன்பத்தில் விழுகிறார்களே என்று அனுதாபத்தோடு பாடுகிறார் திருமூலர்.

குருட்டினை நீக்கும்

குருவினைக் கொள்ளார்

[குருடு—அகக்கண் இல்லாமை அதாவது அஞ்ஞானம்.
குருட்டினை—அஞ்ஞானத்தை.]

அறியாமையை நீக்கியருள்கிற ஆசாரியனை நாடுகிறார் களில்லை.

குருட்டினை நீக்கும்

குருவினைக் கொள்ளார்

குருட்டினை நீக்காக்

குருவினைக் கொள்வர்

அஞ்ஞான இருளைக் களைந்து ஒளியைக் காட்டுகிற குரு வினைக் கொள்ளாமல், அறியாமையை நீக்கத் தெரியாதவர்களை அடைந்து கெடுகிறார்களே என்று வருந்துகிறார் முனிவர். இனி இவர்களுடைய நிலை எப்படி யிருக்கிறது என்பதை ஓர் உவமையின் மூலம் விளக்கிச் சொல்லுகிறார்.

குருடும் குருடும் குருட்

டாட்டம் ஆடி

[குருடும் குருடும்—ஒரு குருடன் இன்னொரு குருட்டினை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு, குருட்டாட்டம் ஆடி—பாதையிலே தடுமாறிச் சென்று.]

குருடும் குருடும்

குழிவீழ மாறே

[குழி வீழுமாறே—குழியில் விழவேண்டியதுதான் ; அது போலவே மக்கள் உண்மை உபதேசிகளைப் பெறாமல் அழி கிறார்கள்.]

குருட்டினை நீக்கும்
குருவினைக் கொள்ளார்
குருட்டினை நீக்காக்
குருவினைக் கொள்வர்
குருடும் குருடும்
குருட்டாட்டம் ஆடிக்
குருடும் குருடும்
குழிவீழு மாறே !

உபநிஷத்தில் இதே பொருள் கொண்ட மந்திரம் உண்டு.

தந்த்ரம்ய மாணாஹ பரியந்த்தி மூடா
அந்தேன இவ ந்யமாண யதா அந்தாஹ.

32

திருமூலர் தம்முடைய ஞானானந்த அனுபவத்தை உலக மாந்தருக்கு வெளியிட்டுச் சொல்லுகிறார். நந்திபெருமா னுகிய இறைவனே குருவாக வந்து தம்மை ஆட்கொண்டு அருளிய அந்த இன்பத்தைப் பாடுகிறார்.

அருளால் அமுதப்
பெருங்கடல் ஆட்டி

குருவாகி வந்த பெருமான் தன் திருவருளாலே ஆனந்தக் கடலாகிய அமுதக் கடலிலே என்னைக் குளித்து மகிழ்ச்செய்து,

அருளால் அடிபுனைந்து

[அடிபுனைந்து - திருவடியைச் சூட்டி.]

அருளோடுதானே தனது திருவடி இரண்டையும் எனது தலையிலேசூட்டி,

அருளால் அடிபுனைந்து
ஆர்வமும் தந்திட்டி

[ஆர்வம்—பக்தி.]

அந்தத் திருப்பாதங்களிலே அன்பு உண்டாக்கி ; அதா
வது நான் பக்தி கொள்ளும்படி செய்து,

அருளான ஆனந்தத்து
ஆரமுது ஊட்டி

அவனுடைய அருளாகிய ஆனந்த அமுதத்தை நான்
உண்ணும்படி எனக்கு ஊட்டி,

அருளால்என் நந்தி
அகம்புகுந் தானே

[என் அகம்—என் உள்ளத்தில்.]

அருளோடுதானே நந்தி பெருமான் என் உள்ளத்தில்
புகுந்து கொண்டான். குருவாகிய இறைவன் உள்ளத்தில்
புகுந்ததனால் ஏற்பட்ட அனுபவங்களை இவ்வாறு பாடு
கிறார் முனிவர். சற்குருவை அடையும்போது உள்ளத்தில்
பக்தி தோன்றுகிறது. இதைத் தடுக்காமல் ஆண்டவனுடைய
அருள் என்றே வரவேற்று அதன் முழுப் பயனையும் அடைய
வேண்டும் என்பது கருத்து. பக்தி வளர்ந்து முதிரும்போது
தான் ஆனந்த நிலை கிட்டுகிறது.

அருளால் அமுதம்
பெருங்கடல் ஆட்டி
அருளால் அடிபுனைந்
தார்வமும் தந்திட்டி
அருளான ஆனந்தத்
தாரமு தூட்டி
அருளால்என் நந்தி
அகம்புகுந் தானே

உடம்பு என்பது ஓர் ஆலயம். உள்ளம் என்பது ஆல
யத்திற்குள் உள்ள கர்ப்பக் கிருகம். அந்தக் கர்ப்பக் கிரு

கத்துக்குள் இறைவன் வந்து வீற்றிருக்கிறான். இதைப் பரவசத்தோடு பாடுகிறார் முனிவர்.

உள்ளம் பெருங்கோயில்

ஊனுடம்பு ஆலயம்

[பெருங்கோயில்—ஆலயத்திலேயுள்ள கர்ப்பக் கிருகம்—கருவறை. ஆலயம்—கோயில்.]

கோயிலிலுள்ள கர்ப்பக் கிருகத்துக்குப் பெருங்கோயில் என்று சொல்வது வழக்கு. சிறிய அறையைப் பெருங் கோயில் என்று சொல்வது அதன் சிறப்பு பற்றி.

வள்ளல் பிரானார்க்கு

வாய்கோ புரவாசல்

[வள்ளல் பிரானார்க்கு—கருணையோடு கோயில் கொண்ட வள்ளலாகிய எம்பெருமானுக்கு.]

இந்த உடம்பாகிய ஆலயத்தில் உள்ளமே கருவறையாகிய கர்ப்பக் கிருகம். வாய்தான் கோபுரவாசல்.

தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச்

சேவன் சிவலிங்கம்

தெள்ளிய அறிவோடு மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றவர்களுக்கு ஆன்மாவே பூஜைக்குரிய சிவலிங்கம்.

கள்ளப் புலன்ஐந்தும்

காளா மணிவிளக்கே

[கள்ளப் புலன்—ஞானமடையாதவர்களைக் கவிழ்த்துகிற புலன்கள். காளா—இருளற்ற அதாவது அணையாத, மணிவிளக்கு—கோவிலில் ஏற்றி வைக்கும் விளக்குகள்.]

இந்த உடம்பாகிய கோவிலுக்கு ஏற்றிய ஐந்து விளக்குகள் பஞ்சேந்திரியங்களே! இந்த ஐந்தும் ஐந்து காளா மணி விளக்குகளே.

ஞானம் பெற்றவனுக்கு ஐந்து புலன்களும் அணையாத ஆலய விளக்குகளாகும். ஞானம் பெறுதவர்களுக்கு அவை

கள்ளப் புலன்களாகும். ஞானம் பெற்றவர்களுக்கோ
அவையே சிவலிங்கத்தைக் காட்டும் விளக்குகளாகும்.

உள்ளம் பெருங்கோயில்

ஊனுடம்பு ஆலயம்

வள்ளல் பிரானார்க்கு

வாய்கோ புரவாசல்

தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச்

சீவன் சிவலிங்கம்

கள்ளப் புலனைந்தும்

காளா மணிவிளக்கே

சித்தர்களுடைய யோக நெறிப்படி இந்தச் சரீரத்தையே
கோவிலாக்கி அதனுள் பூஜைக்குரிய ஸ்தானங்களும் சொல்
லப்படுகின்றன. குருமுகமாகத் தெரிந்து கொண்டு செய்ய
வேண்டிய அந்த ஆன்ம பூஜா ரகசியத்தைக் கவிதை யெழி
லும் உபமான அழகும் பொருந்தும்படி பாடுகிறார் தவ
முனிவர்.

33

தியானமும் பக்தியும் வழிபாட்டு உருவம் எடுக்கும்
பொழுது சில கிரியைகள் சிறிதாயினும் பெரிதாயினும் பூஜை
யில் அங்கமாகச் சேர்கின்றன. இதுவே மனத்தினால் மட்டும்
செய்யும் தியானத்துக்கும் பூஜை வழிபாட்டுக்கும் உள்ள
வேறுபாடு. திருமூலர் இறை வழிபாட்டின் சிறப்பை எடுத்த
துக் கூறுகிறார்.

புண்ணியம் செய்வார்க்கும்

பூஉண்டு நீர்உண்டு

வழிபாடு செய்வது நிலையான புண்ணியம். இதைச்
செய்யும் எண்ணம் தோன்றுவது பெரும் பாக்கியம். அத
னால் 'புண்ணியம் செய்வார்க்கு' என்றார் முனிவர். அந்த
வழிபாட்டுக்கு வேண்டியன பூவும் தண்ணீருமே. அவை
யாருக்கும் எப்போதும் எந்த இடத்திலும் கிடைக்கக் கூடி
யவை.

புண்ணியம் செய்வார்க்குப்

பூவுண்டு நீருண்டு

அண்ணல் அதுகண்டு

அருள்புரியா நிற்கும்

[அண்ணல்—இறைவன். அருள் புரியா நிற்கும்—அருள் புரிந்துகொண்டு நிற்பான். புரியா நின்றல் என்றால் புரிந்து கொண்டு நின்றல் என்று பொருள். இது ஒரு பழைய தமிழ் வழக்கு.]

எண்ணிலி பாவிகள்

எம்இறை ஈசனை

நண்ணறி யாமல்

நழுவுகின் றுளோ

[எண்ணிலி பாவிகள்—எண்ண முடியாத அத்தனை கணக் கற்ற பாவிகள். நண்ணறியாமல்—நண்ணுவதற்கு அறியாமல். நண்ணுதல்—நெருங்குதல்.]

பாவத்தினால் அறியாமையடைந்து, இறைவனை எவ்வாறு எளிதில் நெருங்கலாம் என்பதை அறியாமல் நற்பேறு இன்றிக் கெடுகிறார்களே என்று முனிவர் வருந்துகிறார்.

‘பூவும் தண்ணீரும்’ என்றால் நித்திய வழிபாட்டுக்கு உரிய பொருள்களைச் சொல்ல வந்த மொழிகள். தினந்தோறும் மூர்த்தியை வழிபடுவதற்கு மிக எளிய சாதனங்கள் எங்கும் கிடைக்கின்றன. அப்படி யிருந்தும் மக்கள் இந்த எளிய பூஜை மார்க்கத்தை உணராமல் தெய்வ அருளிலிருந்து நழுவிப் போகிறார்கள் என்பது முனிவரின் அனுதாபம். இதற்குக் காரணம் முன் ஜன்மத்தில் செய்த பாவம் என்பதைக் காட்டப் பாவிகள் என்கிறார். இந்த எளிய மார்க்கத்தை அனுசரிக்காமல் போவதால் பாவத்தில் மீண்டும் சிக்குவார்கள் என்கிற கருத்தும் பாட்டில் பொதிந்திருக்கிறது.

புண்ணியம் செய்வார்க்குப்

பூவுண்டு நீருண்டு

அண்ணல் அதுகண்டு

அருள்புரியா நிற்கும்

எண்ணிலி பாவிகள்
எம்இறை ஈசனை
நண்ணறி யாமல்
நழுவினின் றுரே

இந்த விஷயம் கீதை ஒன்பதாவது அத்தியாயம் 26-வது
சுலோகத்திலும் சொல்லப்படுகிறது.

மூர்த்தியை வைத்து வழிபடுகிற முறை இது. இனி
இன்னொரு வழிபாட்டைச் சொல்லுகிறார். மூர்த்தி வழிபாட்
டுக்குக் குறைந்ததல்ல அந்த வழிபாடு.

படமாடக் கோயில்
பகவற்குஒன்று ஈயில்
நடமாடக் கோயில்
நம்பர்க்குஅங்கு ஆகா

[படமாடக் கோயில்—சிற்ப சித்திரங்கள் அமைந்த
பெரிய கோயில். அங்கேயுள்ள ; பகவற்கு—பகவானுக்கு.
இறைவனுக்கு. ஒன்று ஈயில்—நிவேதனமாக ஒன்று ஈந்தால்,
நடமாடக் கோயில்—நடமாட்டமுள்ள கோயிலான மனிதத்
திருமேனி. நம்பர்க்கு—அடியார்களுக்கு. அங்கு ஆகா—அந்த
நிவேதனம் அப்போது பயன்படாது.]

கோயிலிலே மூர்த்திக்கு ஏதேனும் நிவேதனம் இட்டால்,
அது அப்படியே அடியார்களுக்குப் போய்ச் சேராது. ஆனால்,

நடமாடக் கோயில்
நம்பர்க்குஒன்று ஈயில்
படமாடக் கோயில்
பகவற்குஅது ஆமே

சற்பாத்திரம் பார்த்து ஏதேனும் சமர்ப்பித்தால், அவர்
களுக்குப் பயன்படுவதோடு அது அப்படியே பகவானுக்கும்
போய்ச் சேருகிறது.

முனிவருடைய கருத்து என்னவென்றால் சற்பாத்திரம்
பார்த்துச் செய்யும் ஈகை கடவுள் வழிபாடே ஆகும். இதை

வற்புறுத்துவதற்காக அதை மூர்த்தி பூஜையைவிட ஒரு படி உயர்த்தியே சொல்கிறார். இது ஓர் இலக்கிய உத்தி.

படமாடக் கோயில்

பகவற்கொன் றீயில்

நடமாடக் கோயில்

நம்பர்க்கங்கு ஆகா ;

நடமாடக் கோயில்

நம்பர்க்கொன்று ஈயில்

படமாடக் கோயில்

பகவற்கது ஆமே

34

இறைவனுக்குச் செய்யும் வழிபாடாகவே கருதி விருந்தோம்புகிற புண்ணியத்தைப் பற்றி மேலும் பாடுகிறார் திருமூலர்.

தண்டறு சிந்தை

தபோதனர் தாம்மகிழ்ந்து

உண்டது மூன்று

புவனமும் உண்டது

[தண்டறு சிந்தை—இடையீடு இல்லாது தொடர்ச்சியான தியானம். அத்தகைய தியானம் உடைய. தபோதனர்—முனிவர்கள். தாம் மகிழ்ந்து உண்டது—அந்த முனிவர்கள் உணவை மகிழ்ந்து உண்டால் அது. மூன்று புவனமும் உண்டது—மூன்று உலகமும் உண்டது போலவே ஆகும்.]

கொண்டது மூன்று

புவனமும் கொண்டதுஎன்று

எண்டிசை நந்தி

எடுத்துரைத் தானே

[கொண்டது—ஏற்றுக் கொண்டது. எண்டிசை நந்தி—எட்டுத் திசையும் நிறைந்த, அதாவது எங்கும் நிறைந்த எம்பெருமானாகிய நந்தி தேவன்.]

அந்தத் தபோதனர்கள் நம்மிடமிருந்து ஏதாவது ஏற்றுக் கொண்டால் அது மூன்று புவனத்து மக்களும் ஏகோபித்து நம்மிடமிருந்து ஏற்றுக்கொண்டதுபோல் அத்தனை பெரிய ஈகையாகும். இந்த உண்மையை எங்கும் நிறைந்த பெருமானாகிய நந்தி, குருவடிவிலே நின்று உபதேசமாகக் கூறியருளினை என்கிறார் திருமூலர்.

தண்டறு சிந்தை

தபோதனர் தாம்மகிழ்ந்து

உண்டது மூன்று

புவனமும் உண்டது

கொண்டது மூன்று

புவனமும் கொண்டதென்று

எண்டிசை நந்தி

எடுத்துரைத் தானே

பக்தர்களுடைய பெருமையை இப்படியெல்லாம் பாடுகிற திருமூலர், சிவபெருமானுக்குத் தாம் ஆட்பட்ட தொன்மையையும் பாடியுள்ளார்.

என்தாயோடு என்அப்பன்

ஏழேழ் பிறவியும்

அன்றே சிவனுக்கு

எழுதிய ஆவணம்

[ஏழ் ஏழ்—ஏழாக விரிந்த ஜன்மங்கள். அதாவது பல பிறப்புக்களும். அன்றே—அனாதி காலமாகவே. ஆவணம்—பதிவு செய்த பத்திரம்.]

என் பிறப்புக்கள் அனைத்திலும் எனக்குத் தாயானவரும் தந்தையானவரும் சிவபெருமானுக்கு அடிமை என்று கொடுத்து விட்டார்கள். அந்த அடிமைப் பத்திரம் பிறக்கும் பொழுதே எழுதப்பட்ட சாசனமாகும் என்கிறார் முனிவர். இனி இந்த அடிமைப் பத்திரத்தை எழுதியது யார், அதில் சாட்சிக்கையெழுத்திட்டது யார் என்று பாடுகிறார்.

ஒன்றாய் உலகம்

படைத்தான் எழுதினான்

[ஒன்றாய்—ஒருசேர. உலகம் படைத்தான்—உலகங்கள் அனைத்தையும் படைத்த பிரமன்.]

உலகங்களையும் உயிர்களையும் படைத்த பிரம்மாதான் நான் சிவனுக்கு அடிமை என்பதைச் சாசனமாக எழுதினான்.

நின்றான் முகில்வண்ணன்

நேரெழுத் தாயே

[நேர் எழுத்து—நேரிலே அறிந்தவன் என்று கையெழுத் திடுகிற சாட்சி. முகில் வண்ணன்—மேகவர்ணனாகிய திருமால்.]

இந்த உலகங்களையும் உயிர்களையும் படைத்த பிரமன், தொடக்கத்திலேயே நான் சிவனுக்கு அடிமை என்று ஆவணம் எழுதினான். இந்த உலகங்களைப் பரிபாலித்து வருகிற காப்புக் கடவுளான திருமால் சாட்சிக் கையெழுத்திட்டான்.

என்தாயோ டென்னப்பன்

ஏழேழ் பிறவியும்

அன்றே சிவனுக்

கெழுதிய ஆவணம்

ஒன்றாய் உலகம்

படைத்தான் எழுதினான்

நின்றான் முகில்வண்ணன்

நேரெழுத் தாயே.

பிறவிகள்தோறும் நான் சிவபெருமானுக்கு ஜன்ம அடிமை என்று ஆவணம் எழுதியவன் படைப்புக் கடவுள் என்று சொல்லி, அந்தச் சாசனத்தின் தொன்மையையும் நிரந்தரத் தன்மையையும் கூறுகிறார். சாட்சிக் கையெழுத் திட்டவன், இந்த உலக வியவகாரங்களை நிர்வகிக்கிற திருமால் என்று சொல்லி, சாசனம் மாறுபாடில்லாமல் நடைபெற்று வருகிற ஒழுங்கைக் கூறுகிறார். இங்ஙனம் அடிமைப் பட்டதில்

முனிவருக்குள்ள மகிழ்ச்சியைப் பாட்டிலேயுள்ள 'ஏ' கார ஒலி உணர்த்துகிறது.

என் பிறப்பின் பயன் இறைவனுக்கு அடிமை செய்வதே என்பதைச் சொல்லி அனைவருக்கும் அதுவே பொருந்தும் என்பதை உபதேசிக்கிறார் முனிவர்.

35

இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறுதற்குரிய வழி எது என்று மயங்கி நிற்கிற மக்களைப் பார்த்து உண்மையை விளக்கி உபதேசம் செய்கிறார் திருமூலர்.

ஒன்றே குலமும்

ஒருவனே தேவனும்

மனிதர்கள் எல்லாரும் ஒரே குலம். குல பேதங்களினால் வழிபடும் தேவன் வேறுபடமாட்டான். எல்லாக் குலங்களுக்கும் இறைவன் ஒருவனே. இந்த அடிப்படை உண்மையை மறவாதீர்கள் என்று உபதேசிக்கிறார் முனிவர்.

ஒன்றே குலமும்

ஒருவனே தேவனும்

நன்றே நினைமின்

நமனில்லை நாளுமே

[நாளுமே—எந்நாளுமே.]

எப்பொழுதும் பிறருக்கு நன்மையையே எண்ணுங்கள். அப்படி நற்குணத்தோடு உள்ளமும் செயலும் ஒன்றுபடுத்தி வாழ்ந்தால் எந்நாளும் யம பயம் என்பது கிடையாது. அதாவது மரணத்தைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டியதில்லை.

சென்றே புகும்கதி

இல்லை ;

[சென்ற—இதை விட்டு விட்டு வேறு வழியில் சென்றால் புகும் கதி இல்லை—மீளும் வழி இல்லை.]

நன்றே நினைமின்

நமனில்லை நாளுமே

சென்றே புகும்கதி

இல்லை ; நும் சித்தத்து

நின்றே நிலைபெற

நீர்நினைந்து உய்மினே

[உய்தல்—நற்பதவி அடைதல். உய்மினே—நற்பதவி அடையுங்கள்.]

நம் சித்தத்துக்குள்ளேதான் நமக்குரிய நற்கதி இருக்கிறது. அந்தச் சித்தத்தை நன்றாக நிலைபெறும்படி நிறுத்தித் தியானித்தால், உய்யும் மார்க்கம் அதுவே. நம் சித்தத்தைச் சலனமின்றி நிறுத்தினோமானால் அதுவே நற்கதிக்கு வழி.

நற்கதி என்பது எங்கோ வெளியே சென்று தேடிப்பிடிக்க வேண்டிய ஒரு தனியுலகம் இல்லை. அது நம் சித்தத்துக்குள்ளேயே யுள்ளது. அதாவது மனம் ஆசைகளிலும் அதர்மங்களிலும் செல்லாமல் தெய்வ சிந்தனையில் நிலை நின்றால், நற்கதி பெறுவதற்கு அது வழியாகும்.

ஒன்றே குலமும்

ஒருவனே தேவனும்

நன்றே நினைமின்

நமனில்லை நாளுமே

சென்றே புகுங்கதி

யில்லைநும் சித்தத்து

நின்றே நிலைபெற

நீர்நினைந்து உய்மினே

உய்ய வேண்டும் என்று ஆசைப் படுகிறவர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய மூன்றை முனிவர் விளக்குகிறார்.

மேற்கொள்ள லாவதோர்

மெய்த்தவம் ஒன்றுண்டு

மேற்கொள்ள லாவதோர்

மெய்த்தாளும் ஒன்றுண்டு

[மேற்கொள்ளலாவது—மேற்கொள்ளத் தக்கது. ஓர்—
ஒப்பற்ற. தாள்—திருவடி.]

மக்கள் மேற்கொள்வதற்குரிய ஒப்பற்ற தவம் உண்டு.
தலையிலே சூட்டிக் கொள்வதற்குரிய இறைவன் திருவடியும்
இருக்கிறது.

மேற்கொள்ள லாவதோர்

மெய்ந்நெறி ஒன்றுண்டு

கடைப்பிடிக்க வேண்டிய மெய்யான பாதையும் இருக்
கிறது. ஆனால் இதெல்லாம் யாருக்குப் பயன்படும்?

மேற்கொள்ள லாம்வண்ணம்

வேண்டினின் ரோர்க்கு

தீவிர விருப்பம் செலுத்தி இந்த நன்னிலையை நாடி நிற்ப
வர்களுக்குத் தான் இத்தனையும்! மற்றவர்களுக்கு இவற்றால்
பயனில்லை. அனைத்துக்கும் அடிப்படையும், சித்திக்கு வேண்
டிய உபாயமும் மனத்தில் மேற்கொள்ளும் தீவிர ஆசை.

மேற்கொள்ள லாவதோர்

மெய்த்தவம் ஒன்றுண்டு

மேற்கொள்ள லாவதோர்

மெய்த்தாளும் ஒன்றுண்டு

மேற்கொள்ள லாவதோர்

மெய்ந்நெறி ஒன்றுண்டு

மேற்கொள்ள லாம்வண்ணம்

வேண்டினின் ரோர்க்கே

உய்ய வேண்டும் என்று ஆசைப் படுவோர்கள் மேற்
கொள்ள வேண்டியவை மெய்த்தவம், மெய்த்தாள், மெய்ந்
நெறி ஆகிய மூன்றும்!

தெய்வ சிந்தனை உண்டாவதற்கும், பக்தி மேலிடுவதற்கும் தெய்வ அருளே காரணம். 'அவன் அருளால் அவன் தாள் வணங்குதல்' என்பது நம்முடைய சாஸ்திரம். நாமே தீர்மானித்து ஆண்டவனை வணங்குகிறோம், வேண்டுகிறோம் என்றெல்லாம் நினைக்கிறோம். ஆனால் அதுவும் அவன் அருளன்றி வேறில்லை. அவன் அருளைக் கேட்பதற்கே அவன் அருள் வேண்டும். வேறு வழியில் மனம் போகாமல் அவன் அருளைக் கோருவதே பெரிய பாக்கியம். இந்த ஆனந்த அனுபவத்தைத் திருமூலர் பாடுகிறார்.

சிந்தையின் உள்ளே

எந்தை திருவடி

[சிந்தை—உள்ளம். எந்தை திருவடி—அப்பனாகிய இறைவனுடைய திருப்பாதங்கள். திருப்பாதம் என்பது இறைவனிடம் பக்தன் பெறும் அருள்.]

என்னுடைய உள்ளத்தில் எப்போதும் இறைவனுடைய திருப்பாதங்கள் நிற்கின்றன.

சிந்தையும் எந்தை

திருவடிக் கீழது

இறைவன் வந்து என் உள்ளத்தில் திருவடியைப் பதித்து நின்ற காரணத்தினாலேதான் அல்லவா, என் உள்ளம் எப்போதும் அவன் திருவடிக்குக் கீழே நிற்கிறது! அதாவது அவன் அருளால் என் சிந்தை அவன் அருளை நாடுகிறது.

எந்தையும் என்னை

அறிய கிலனாகில்

[அறியகிலன் ஆகில்—அறிய மாட்டான் என்றால். என்னை அறியகிலனாகில்—என்னை ஒரு பொருட்டாக நினைக்கவில்லையென்றால். அதாவது என்னிடம் என் அப்பன் தனது கருணையைச் செலுத்தவில்லை என்றால்.]

எந்தையை யானும்

அறியகி லேனே

நானும் என் அப்பனை அறியாமல் வீணாவேன்.

என் தந்தை என்னை மகன் என்று கருதி ஆட்கொண்டா
லன்றி, நான் என் தந்தையை அறியாமல் தவிக்க வேண்டியது
தான். அதாவது இறைவன் ஆன்மாவுக்குக் கருணை செய்து
பற்றுக் கொடுத்தாலன்றி, ஆன்மா பக்தியின் அருமையை
அறியாமல், இறைவனுடைய அருளை நாடாமல் கெட வேண்
டியதுதான்.

சிந்தையி னுள்ளே
எந்தை திருவடி
சிந்தையும் எந்தை
திருவடிக் கீழது
எந்தையும் என்னை
அறிய கிலனாகில்
எந்தையை யானும்
அறியகி லேனே

பாட்டின் கருத்து, இறைவனிடம் பக்தி செலுத்துகிறவர்
கள் அந்தப் பக்தியைக் குறித்து அகம்பாவம் அடையாமல்,
அது ஆண்டவனுடைய அருள் என்றே தெரிந்து அடக்கத்
துடன் பக்தி செலுத்த வேண்டும். நாம் செலுத்தும் பக்தி
நாம் கடவுளுக்குக் கொடுக்கும் ஒரு பொருளில்லை. அவன்
நமக்குத் தந்த பொருள் அது ! அவன் அருள் இருந்தால் பக்தி
தானாகவே தோன்றும். அதைத்தான் உண்மைப் பக்தர்கள்
செலுத்துகிறார்கள்.

ஆன்ம தரிசனம் பெற்றுப் பேரின்பம் அடைந்த அனுபவத்
தைப் பாடுகிறார் திருமூலர். இந்த உடம்புக்குள்ளே புகுந்து
நிற்கின்ற இறைவனை அகப்பார்வையினால் கண்டு ஆனந்தித்த
தன்மையை எடுத்து மொழிகிறார்.

நேடிக்கொண்டு என்னுள்ளே

நேர்தரு நந்தியை

[நேடிக் கொண்டு—தேடிப் பிடித்துக் கொண்டு. என்
உள்ளே—என் உள்ளத்திற்குள். நேர்தரு—தரிசனம் தருகிற.
நந்தியை—இறைவனை.

நான் அவனைத் தேடுவது என்பதில்லை, அவனே என்னைத் தேடிக் கொண்டு வந்து என் உள்ளத்தில் எழுந்தருளித் தரிசனம் தருகிறான். அப்படிப்பட்ட நந்தியாகிய இறைவனை.

ஊடுபுக்கு ஆரும்

உணர்ந்தறிவார் இல்லை

[ஊடுபுக்கு—உள்ளே புகுந்து. யாரும்—மக்களில் யாரும். உணர்ந்தறிவாரில்லை—உணர்வினால் அறிந்து கொள்கிறார்கள் இல்லையே. அறிவது என்றால் உணர்ந்து பக்தி செலுத்துவது.]

இறைவன் இந்த உடம்புக்குள்ளேயே நம்மைத் தேடிவந்து புகுந்து நின்ற போதிலும், உடம்பினுள் பார்வையைச் செலுத்தி, உள்ளுணர்வினால் அவனை மக்கள் அறிகிறார்களில்லையே என்று இரக்கப்படுகிறார் முனிவர். இனி, தம்முடைய அனுபவத்தைச் சொல்லுகிறார்.

கூடுபுக்கு ஏறலுற்

றேன் ;

[கூடு—உடம்பு. புக்கு—புகுந்து. ஏறலுற்றேன்—உள்ளே செல்லத் தொடங்கினேன்.]

கூடுபுக்கு ஏறலுற்

றேன் ; அவன் கோலங்கள்

மூடிக்கண் டேன் ;

[கோலங்கள்—தோற்றத்தின் அழகுகள். மூடிக்கண்டேன்—கண்களை மூடிய நிலையில் உள்ளே கண்டேன்.]

கண் இமைகளை மூடித் தியானத்தில் ஒருமித்தேன். அன்னுடைய கோலங்களைக் கண்டேன். பிறகு என்ன நேர்ந்தது?

கூடுபுக் கேறலுற்றேன் ;

அவன் கோலங்கள்

மூடிக் கண்டேன் ; உலகு

ஏழும்கண் டேனே !

கண்களை மூடித் தியானித்ததும் அந்த அகப்பார்வையிலே இறைவனைக் கண்டேன். ஏழு உலகங்களும் இறைவனுக்குள் அடங்கி நிற்பதைக் கண்டேன் !

நேடிக்கொண் டென்னுள்ளே

நேர்தரு நந்தியை

ஊடுபுக் காரும்

உணர்ந்தறி வாரில்லை

கூடுபுக் கேறலுந்

றேனவன் கோலங்கள்

மூடிக்கண் டேனால

கேழுங்கண் டேனே !

37

பிறப்பிலேயே கலந்து உயிரை ஆட்டி வருகிற கர்ம பலனை நமது பெரியோர்கள் சஞ்சிதம், பிராரப்தம், ஆகாம்யம் என்று மூன்றாகப் பிரித்துச் சொல்வார்கள். சஞ்சிதம் என்பது முற்பிறவிகளில் செய்த வினைகளின் பயன்கள் சேர்ந்து தங்கியுள்ள குவியல். பிராரப்தம் என்பது சஞ்சிதக் குவியலிலிருந்து இப் பிறவியில் அனுவிப்பதற்கு என்று முனைந்து நிற்கும் வினைப்பகுதி. ஆகாம்யம் என்பது நிகழ்காலத்திலே செய்கிற வினை. அதாவது பிராரப்த வினையை நுகரும்போது நமக்கு ஏற்படுகிற விருப்பு வெறுப்புக்களால் புதிதாக நாம் செய்கிற “நிகழ்வினை”! ஞானிகள் இந்த மூன்று வித வினைகளின் விளைவுகளிலிருந்தும் விடுபட்டு ஜீவன் முக்தர்கள் ஆவதைத் திருமலர் பாடுகிறார்.

தன்னை அறிந்திடும்

தத்துவ ஞானிகள்

[தன்னை - தனது ஆன்ம சொரூபத்தை. அறிந்திடும் - ஞானத்தால் உணர்ந்து தெளிகிற. தத்துவ ஞானிகள் - மெய்யை அறிந்த பேரறிவாளர்கள்.]

முன்னை வினையின்

முடிச்சை அவிழ்ப்பார்கள்

[முன்னை வினையின் முடிச்சை - அனாதி காலமாகத் தங்களைத் தொடர்ந்து பிணித்து வந்துள்ள சஞ்சித மூட்டையை. அவிழ்ப்பார்கள் - அவிழ்த்து விடுவார்கள். அதாவது அந்த மூட்டையிலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்கிறார்கள்.]

பின்னை வினையைப்

பிடித்துப் பிசைவர்கள்

[பின்னை வினையை - இனித் தாம் செய்ய நேரிடும் கர்மங்களாகிய ஆகாம்ய வினையை. பிடித்துப் பிசைவர்கள் - அவை சேர்ந்து உயிருக்குப் புதிய பாரமாகாமல் தேய்த்து அழித்து விடுவார்கள்.]

சஞ்சித வினையின் முடிச்சை அவிழ்ப்பதோடு, ஆகாம்ய வினையையும் அழித்து விடுகிறார்கள், ஆன்ம சொரூபம் கண்ட ஞானிகள். இது எப்படி அவர்களுக்குச் சாத்தியமாகிறது என்றால்,

சென்னியில் வைத்த

சிவன்அரு ளாலே

[சென்னியில் வைத்த - தலையிலே சூடிக் கொண்ட. சிவனருளாலே - மங்களமூர்த்தியின் திருவருளாலே.]

முனிவருடைய உபதேசம் என்னவென்றால், இறைவனுடைய திருவருளை நாடிப் பெற்று, ஆன்ம ஞானத்தைத் தேடிக் கண்டால் முன்னைவினை பின்னை வினை எல்லா வினைகளும் நீங்கிவிடும் என்பதே. அனைத்துக்கும் வழி ஆன்ம ஞானம். அதற்கு வழி இறைவன் அருளை நாடுதல்.

தன்னை அறிந்திடும்

தத்துவ ஞானிகள்

முன்னை வினையின்

முடிச்சை அவிழ்ப்பார்கள்

பின்னை வினையைப்

பிடித்துப் பிசைவர்கள்

சென்னியில் வைத்த

சிவனரு ளாலே

தத்துவ ஞானிகள் யோகப் பயிற்சியினால் மனம், வாக்கு காயம் மூன்றையும் அடக்கியாண்டு கர்மத்தின் பிடிப்பிலிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்கிற ஞான மார்க்கத்தைச் சொன்னார். இனிச் சாமானிய மக்களைப் பார்த்து வினையிலிருந்து மீள்வதற்குரிய கர்ம மார்க்கத்தை உபதேசிக்கிறார்.

ஆசை அறுமின்கள்

ஆசை அறுமின்கள்

[அறுமின்கள் - மனத்திலிருந்து தகர்த்தெறியுங்கள்.]

ஆசைதான் வினைக்கு வித்து. அதனால் ஆசையைக் களையுங்கள் என்கிறார் முனிவர். இதுவே வழி என்பதற்காக இருமுறை சொல்லுகிறார்.

ஆசை அறுமின்கள்

ஆசை அறுமின்கள்

ஈசனோ டாயினும்

ஆசை அறுமின்கள்

[ஈசனோடாயினும் - ஈசனிடத்திலுங் கூட. ஆசை - பலனை நாடிச் செய்கிற பிரார்த்தனைகளை. அறுமின்கள் - விட்டு விடுங்கள்.]

ஆசைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேறு வழிகளை நாடாமல், ஈசனையே பிரார்த்தித்துப் பெறலாம் என்று முயல்வதுங்கூட ஆசைகளைப் பெருக்கும். ஆனபடியால் அதுவும் வேண்டாம் என்கிறார் முனிவர். ஈசனைத் தியானிக்கும்போது அதனுடன் ஆசைகளைப் பிணைத்துப் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டாம் என்கிறார். இதற்காகத்தான் 'ஈசனோடாயினும் ஆசை அறுமின்கள்' என்கிறார்.

ஆசை படப்பட

ஆய்வரும் துன்பங்கள்

[ஆய் வரும் - முனைத்துத் தோன்றும்.]

ஆசைகளைத் தியானிக்கத் தியானிக்கத் துன்பங்கள் வளர்ந்து பெருகும்.

ஆசை விடவிட

ஆனந்தம் ஆமே

ஆசைகளை ஒவ்வொன்றாக விட்டோமானால், அப்படி அப்படியே ஆனந்தம் தோன்றி வளரும்.

ஆசையே துன்பமாக மாறுகிறது. இதை விட்டொழிக்க வேண்டும். கடவுளிடத்திலும் 'எல்லாம் அவன் செயல்' என்று ஒப்படைத்து விடாமல், அங்கும் ஆசையின் வசத்தில் அழுந்தி அது வேண்டும் இதுவேண்டும் என்று கேட்பதும் தவறு என்கிறார் முனிவர். ஆசையை ஒவ்வொன்றாக விடும் போது ஆனந்தம் படிப்படியாக உண்டாவதைப் பாட்டின் கடைசி இரண்டு வரிகளிலும் உள்ள சொல்லடுக்குகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வாறே வள்ளுவரும்.

யாதனின் யாதனின்

நீங்கியான் நோதல்

அதனின் அதனின்

இலன்.

என்று அடுக்குத் தொடர் வைத்துச் சொல்லுகிறார்.

ஆசை அறுமின்கள்

ஆசை அறுமின்கள்

ஈசனோ டாயினும்

ஆசை அறுமின்கள்

ஆசை படப்பட

ஆய்வரும் துன்பங்கள்

ஆசை விடவிட

ஆனந்தம் ஆமே !

38

நடராஜ மூர்த்தியின் ஆனந்தக் கூத்திலேதான் உலகின் தோற்றமும், இயக்கமும், மறைவும் எல்லாம் நடைபெறுகின்றன என்று உருவகித்தார்கள் நம் நாட்டு ஞானிகள். அந்தக் கூத்தை அறிவதுதான் ஞானம். அது இறைவன் அருளிலிருந்துதான் வரவேண்டும்.

எல்லாமே தெய்வ லீலை, எல்லாம் ஆனந்த மயம் என்பது நமது சமயக் கொள்கை. அதைத் திருமூலர் பாடுகிறார்.

ஆனந்தம் ஆடரங்கம்

ஆனந்தம் பாடல்கள்

[ஆடரங்கம் - நடன அரங்கம். பாடல்கள் - நடனத்துக் குரிய பாட்டுக்கள்.]

இறைவனுடைய ஆனந்தமே நடன அரங்கம். ஆனந்தமே நடனமும்! அந்த நடனத்துக்கான பாடல்களும் ஆனந்த மயமே.

ஆனந்தம் பல்லியம்

ஆனந்தம் வாச்சியம்

[பல்லியம் - வாத்திய கோஷ்டி. வாச்சியம் - அபிநயம்.]

ஆனந்த மாக

அகில சராசரம்

ஆனந்தம் ஆனந்தக்

கூத்துகந் தானுக்கே

[அகில சராசரம் - உலகனைத்திலும் உள்ள அசையும் பொருள் அசையாப் பொருள், அதாவது சேதனம் அசேதனம் அனைத்தும். அகில சராசரம் ஆனந்தம் ஆக—இறைவனுடைய ஆனந்தத்தை உணர்ந்து அதோடு ஒன்றி இசைந்தார்களானால் அதனால் இறைவனுக்கும் சம்பூர்ண ஆனந்தம் உண்டாகும். அவன் லீலை பூரணமாகும். கூத்து உகந்தானுக்கே—நடனத்தை மகிழ்ந்து ஆடுகிற நடராஜ மூர்த்திக்கு.]

இறைவனுடைய ஆனந்தக் கூத்தின் பயனே உலகங்களின் தோற்றமும் இயக்கமும் மறைவும். அவற்றின் நன்மை தீமைகளை நாம் ஆராய்ந்து குழப்பிக் கொள்ளலாகாது. அவனுடைய ஆனந்தத்துக்காகவே அனைத்தும் நடைபெறுகிறது. இதைப் பாட்டின் இறுதி இரண்டு அடிகளில் முனிவர் சொல்லுகிறார்.

ஆனந்தம் ஆடரங்கம்
 ஆனந்தம் பாடல்கள்
 ஆனந்தம் பல்லியம்
 ஆனந்தம் வாச்சியம்
 ஆனந்தம் ஆக
 அகில சராசரம்
 ஆனந்தம் ஆனந்தக்
 கூத்துகந் தானுக்கே !

நடராஜனுடைய கூத்தின் பெருமையையும் அதன் சம்பூரண வியாபகத்தையும் பாடுகிறார்.

வேதங்கள் ஆட
 மிகும் ஆ கமம் ஆட

[வேதங்கள் ஆட - மறை நூல்கள் தத்தம் விதிக்கு உரிய முறையில் தொழில் செய்து இயங்கும்படியாக. மிகும் ஆகமம் ஆட - பல பலவாக விளங்குகின்ற ஆகமங்களின் நெறி செயற்படவும்.]

கீதங்கள் ஆடக்
 கிளர் அண்டம் ஏழாட

[கீதங்கள் ஆட - பண்ணோடு இசைந்த தோத்திரப் பாடல்கள் எழுந்து ஒலிக்க. கிளர் அண்டம் ஏழாட - பரவி நிற்கின்ற ஏழு அண்டங்களும் சுற்றிச் சுழல.]

பூதங்கள் ஆட
 புவனம் முழுதாட

[பூதங்கள் ஆட - நீர், நெருப்பு, காற்று, நிலம், வானம் ஆகிய ஐந்து பூதங்களும் அசைந்தாட. புவனம் முழுதாட - உலகங்கள் அனைத்தும் ஆட.]

நாதம்கொண்டு ஆடினான்
 ஞானானந்தக்கூத்தே

[நாதம் கொண்டு—நாதத்தோடு. ஞானானந்தக் கூத்து— ஞானமயமான இறைவனுடைய கூத்து.]

வேதங்கள் ஆட

மிகு ஆ கமம் ஆட

கீதங்கள் ஆடக்

கிளர் அண்டம் ஏழாட

பூதங்கள் ஆட

புவன முழுதாட

நாதங்கொண் டாடினான்

ஞானந் தக்கூத்தே

ஞானிகள் கண்ட முடிபு என்ன வென்றால், இந்த உலகத்தின் தோற்றமும், நடையும், எல்லாம் இறைவனுடைய லீலை. அதை உணராமல் இது அது என்று ஆராய்ச்சிகள் செய்வதில் பயனேதும் இல்லை. ஆராய்ந்து அறிய முடியாத இறைவனுடைய இரகசியத்தை வடமொழியில் “லீலை” என்றும் தென் மொழியில் இறைவனுடைய ‘கூத்து’ என்றும் சொல்லுவது மரபு. இறைவனை நடராஜ மூர்த்தியாக வழிபடுவதும் இந்த உண்மையை மனத்தில் பதிய வைக்கவே! வடமொழியில் ‘லீலை’ என்று சொல்லி நிறுத்தினார்கள். தென்னாட்டுக் கலைஞர்கள் அந்தத் தத்துவத்துக்கு இசைய இறைவனுக்கு நடராஜனை ஒரு வழிபாட்டு—உருவம் தந்தார்கள். இது தென்னாட்டின் பெருமை.

தத்துவங்களை மக்களின் உணர்வில் நிறுத்துவதற்காக, வழிபாட்டுச் சடங்குகளும் அவற்றிற்கு ஏற்ப வழிபாட்டு மூர்த்திகளும் அமைத்துக் கொள்வது, உலகச் சமயங்கள் அனைத்துக்கும் பொது மரபு. சடங்குகள் வேண்டியதில்லை, மூர்த்தி வேண்டியதில்லை என்றெல்லாம் சிலர் பேசுவார்கள். சடங்குகளையும் மூர்த்திகளையும் நீக்கி விட்டோமானால் தத்துவ உணர்வும் வரவர நைந்து போகும். இதை உணர்ந்து தான் நம் முன்னோர் பலவேறு சடங்குகளையும் பலவேறு மூர்த்திகளையும் நமக்கு அமைத்துத் தந்திருக்கிறார்கள்!

அடங்காத என்னை அடக்கி

அடிவைத்து

[அடங்காத என்னை அடக்கி—உள்ளத்தின் வேட்கைகளும், ஐம்புலன்களின் சேஷ்டைகளும் அடங்காமல் அலைகிற என்னை அடங்கி நிற்குமாறு செய்து. அடிவைத்து—குருவாக எழுந்தருளித் தனது திருவடியை என் தலையிலே வைத்து ஆட்கொண்டு.]

இடம்காண் பரானந்தத்

தேஎன்னை இட்டு

[இடம்காண்—எங்கே ஆட்கொள்ளலாம் என்று எப்போதும் மனித உள்ளத்திலே இடம் தேடிக் கொண்டே நிற்கும். பரானந்தத்தே—இறைவனுடைய பரவசப் பேரின் பத்திலே. என்னை இட்டு—என்னைத் திளைக்க வைத்து.]

நடந்தான் செய்யுநந்தி

நன்னூனக் கூத்தன்

[நடம்தான் செய்யு—நடனமாடுகிற. நந்தி நன்னூனக் கூத்தன்—நந்தி பெருமானாகிய ஞான நடராஜமூர்த்தி, பரிபூரண ஞானத்தை நடன உருவத்தில் காட்டும் மூர்த்தி.]

படந்தான்செய்து உள்ளுட்

படிந்திருந் தானே

[படம்தான் செய்து—சித்திரம் போலச் சித்தமானது அசைவற்று நிற்கும் வண்ணம், நிஷ்டை சித்திக்கும்படி செய்து. உள்ளுட் படிந்திருந்தானே—என் உள்ளத்தில் வந்து அமர்ந்தான்.]

புலன்கள் அடங்கும் வண்ணம் என் சிரசின்மேல் திருவடி வைத்து ஆடி அருளிணன். அதாவது ஆசைகள் எல்லாம் அடங்கும்படியாகத் தனது கருணையை ஐம்புலன்களிலும் வியாபிக்கச் செய்து, அவற்றிலே நின்று பேரின்ப நடனம் புரிந்து, உள்ளக் கோயிலிலே நிறைந்தமர்ந்தான்.

அடங்காத என்னை
 அடக்கி அடிவைத்து
 இடங்காண் பரானந்தத்
 தேஎன்னை இட்டு
 நடந்தான் செய்யுநந்தி
 நன்னூனக் கூத்தன்
 படந்தான் செய்துள்ளுட்
 படிந்திருந் தானே

மேலும் பாடுகிறார் திருமூலர், தாம் இறைவனுக்கு ஆட்
 பட்ட அனுபவத்தை.

கரியட்ட கையன்
 கபாலம்கை ஏந்தி;
 எரியும் இளம்பிறை
 சூடும்எம் மானை

[கரி—யானை. அட்ட—வீழ்த்திய. கரியட்ட கையன்—
 யானைத் தோலை உரித்த கைகளையுடைய சிவபெருமான்.
 கபாலம் கை ஏந்தி—மண்டையோட்டைக் கையிலே தாங்கிய
 வன். ஏந்தி—ஏந்தியவன். எரியும் இளம்பிறை—சுடர் விடு
 கின்ற இளம்பிறைச் சந்திரனை. சூடும் எம்மானை—தலையிலே
 சூடிய எம்பெருமானை.]

எரியும் இளம்பிறை
 சூடும்எம் மானை
 அரியன் பெரியன்என்று
 ஆட்பட்டது அல்லால்
 கரியன்கொல் சேயன்கொல்
 காண்கின்றி லேனே

[அரியன் பெரியன் என்று—அருமையானவன், பெருமை
 நிரம்பியவன் என்று. ஆட்பட்டதல்லால்—அவனுக்கு அடி
 மைப் பட்டேனே அல்லாமல். கரியன் கொல்—அவன் கரிய
 நிறத்தவனோ. சேயன் கொல்—சிவப்பானவனோ. காண்கின்
 றிலேனே—நான் கண்டதில்லை.]

மதம் கொண்ட யானையை வதைத்துத் தோல் உரித்தவன், அதாவது நம் ஆசைகளை முற்றும் சிதைத்தவன், மண்டையோடு கையில் ஏந்தியவன், அதாவது தாழ்ந்த நிலைக்குள் மிகுந்த தாழ்ந்த நிலையைத் தனக்கு என்று எடுத்துக் கொண்டு கருணை காட்டுகிறவன் ; இளம்பிறை சூடியவன் ஆகிய எம்பெருமானை, அரியவன் என்றும் பெரியவன் என்றும் உள்ளத்தில் பற்றிக் கொண்டதே யல்லாமல், அவன் சுறுப்பா சிவப்பா என்று கண்டதில்லை என்கிறார் முனிவர். இறைவன் நிறமும் வடிவமும் கடந்தவன் என்பதையும், காட்சிப் பொருளாக நிற்காமல் உள்ளத்தின் உணர்வு நிலையிலே பற்றி நிற்பவன் என்பதையும் இங்ஙனம் பாடுகிறார். வழிபடுகிறவர்கள் சிவபெருமானுக்கு ஒரு நிறம் தருகிறார்கள். அப்படியே திருமாலுக்கும் அவனை வழிபடுகிறவர்கள் அவனுக்கென்று ஒரு நிறம் தருகிறார்கள். இதையெல்லாம் கடந்து, நிறமும் வடிவமும் ஒழித்த பரிபூரண வழிபாட்டில் உள்ளத்தை நிறுத்தி, எம்பெருமானை நினைவு ஒழிந்த பரவசத்தில் அனுபவித்துப் பாடுகிறார் ! முற்றனுபவத்துக்கு இவ்விதப் பரவசம் ஓர் அங்கமாகும்.

கரியட்ட கையன் ;

கபாலங்கை ஏந்தி ;

எரியும் இளம்பிறை

சூடும்எம் மாளை

அரியன் பெரியன்னன்று

ஆட்பட்ட தல்லால்

கரியன்கொல் சேயன்கொல்

காண்கின்றி லேனே

பின்னர் தோன்றிய அப்பர் சுவாமிகள் “ இப்படியன், இந்நிறத்தன், இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன் என்று எழுதிக் காட்டொணாதே ” என்று பாடிய கருத்தும் இதுவே. காரைக்கால் அம்மையாரும் தமது அற்புதத் திருவந்தாதியில்,

“ அன்றுந் திருவுருவம்

காணாதே ஆட்பட்டேன்

இன்றுந் திருவுருவம்
காண்கிலேன் ”

என்று பாடியதும் இதுவே.

கருணையை அனுபவிக்கும் போது உருவம் மறந்து
போவதே முற்றனுபவத்தின் பண்பு !

40

இறைவனுடைய அனுக்கிரகப் பேரின்பத்தை அனுபவிப்
பதற்கு ஒரே வழி தெய்வ சிந்தனையிலே இதயம் தோய்ந்து
இரண்டற்ற பாவனையில் மூழ்குவதேயாகும். இதைப் பாடு
கிறார் திருமுலர்.

“ நானென்றும் தானென்றும்
நாடினேன்—

நான் வேறு, இறைவன் வேறு என்று எண்ணி என்னி
லிருந்து அவன் வேறுபட்டு நிற்கிறான் என்பதாக நினைத்து,
அவனைத் தேடத் தொடங்கினேன்.

நானென்றும் தானென்றும்
நாடினேன் ; நாடலும்
நானென்று தானென்று
இரண்டில்லை என்பது

அப்படி நான் இறைவனைத் தேடத் தொடங்கியதும்
நான் என்றும் இறைவன் என்றும் தனித் தனியாக இரண்டு
பொருள் இல்லை என்ற உண்மையை

நானென்ற ஞான
முதல்வனே நல்கினான்

[ஞான முதல்வன்—ஞான மயமாகிய இறைவன். நான்
என்ற ஞான முதல்வனே—என்னுள்ளே நானாகத் தோற்றம்
காட்டி நிற்கிற ஞான முதல்வனாகிய இறைவனே. நல்கினான்—
உணர்த்தித் தந்தான்.]

இந்த உணர்வு ஏற்பட்டதும் என்ன நேர்ந்தது ?

நானென்று நானும்
நினைப்புஒழிந் தேனே !

[நானும் நானென்று நினைப்பதை விட்டொழிந்தேன் என்று பொருள். நானென்று நினைப்பொழிந்தேனே—நான் என்று என்னைத் தனியாகப் பிரித்துக் கொண்டு நினைக்கிற ஆணவ நினைப்பை விட்டு நீங்கினேன். நீங்கி என் தனித் தோற்றம் ஒழிந்து எல்லாம் அவனே என்பதை உணர்ந்தேன்.]

நானென்றும் தானென்றும்
நாடினேன் ! நாடலும்
நானென்று தானென்று
இரண்டில்லை என்பது
நானென்ற ஞான
முதல்வனே நல்கினான்
நானென்று நானும்
நினைப்பொழிந் தேனே

இறைவன் ஆன்மாக்களிலே கலந்து உணர்விலே சுடர் விடுகிறான் என்பதைச் சொல்லி, குருவின் உபதேசம் இன்றி இந்த மெய்யுணர்வு அடைவது முடியாத காரியம் என்று பாடுகிறார்.

உருவன்றி யேநின்று
உருவம் புணர்க்கும்

[உருவன்றியே நின்று—பரம் பொருளானது தனக்கென்று ஓர் உருவம் இல்லாமலே நின்று. உருவம் புணர்க்கும்—உயிர்களுக்குப் பல உடல்களைத் தரும்.]

கருவன்றி யேநின்று
தான்கரு வாகும்

[கரு—பிறப்புக்கு வித்து. கருவன்றியே நின்று—மூல காரணமாகிய தனக்கு ஒருவித வித்தும் இன்றியே சுயம்புவாக நின்று. தான் கருவாகும்—உலகிலுள்ள உயிர்களின் தோற்றங்களுக்கெல்லாம் அவன் கருவாகிறான்.]

மருவன்றி யேநின்ற
மாயப் பிராணை

[மரு—பிணைப்பு. மருவன்றியே—ஒன்றோடும் பிணைப்பில்
லாமேலே. நின்ற மாயப்பிராணை — நின்று இயக்குகிற மாய
னான எம்பெருமானை. மாயன்—லீலைகளைக் காட்டி மயக்கு
கிறவன்.]

குருவன்றி யாவர்க்கும்
கூட ஒண்ணாதே

அப்படிப்பட்ட மாயனை ஆசாரியனுடைய அருளில்லாமல்
அடைய முடியாது.

உருவன்றி யேநின்று
உருவம் புணர்க்கும்
கருவன்றி யேநின்று
தான்கரு வாகும்
மருவன்றி யேநின்ற
மாயப் பிராணைக்
குருவன்றி யாவர்க்கும்
கூட ஒண்ணாதே !

ஞானத்துக்குக் குருவின் உபதேசம் அவசியம் !

41

தவம் செய்து ஞானம் பெற்ற பெரியோர்கள் தங்களுக்கு
யாராலும் எவ்வித இடையூறு நேர்ந்தால், அதனால் தங்க
ளுடைய பண்புகளில் எவ்வித மாற்றமும் உண்டாகாமல் நிற்
பார்கள். அதுபோலவே பிறருடைய புகழ்ச்சி உபசாரங்களில்
மயங்கி நிலை கெட மாட்டார்கள். இதைப் பாடுகிறார்
திருமூலர்.

செற்றில்என் ? சீவில்என் ?

செஞ்சாந்து அணியில்என் ?

[செற்றில் என்—பிறர் தங்களைத் தாக்கினால் என்ன சீவில் என் - தங்கள் உடம்பை அறுத்துச் சீவினாலும் என்ன. செஞ்சாந்து அணியில் என்—செஞ்சாந்தாகிய சந்தனக் கலவையைக் கொண்டு வந்து தங்கள் மேனியிலே பூசி உபசரித்தாலும் என்ன.]

துன்புறுத்தினாலும், அல்லது உபசாரங்கள் செய்தாலும் தமக்குரிய நிலையிலிருந்து மாற மாட்டார்கள். இகழ்ச்சியையும், புகழ்ச்சியையும், துன்பத்தையும் உபசாரத்தையும் சமமாகப் பாவிப்பார்கள். ஒன்றினால் மயக்கமும், மற்றொன்றினால் மனத் தளர்ச்சியும் அடைய மாட்டார்கள் மெய்யான ஞானிகள். தங்கள் தவத்தின் பெருமையை அறியாத மூர்க்கர்களால் தங்களுக்கு எத்தகைய துன்பம் நேர்ந்தாலும் கலங்க மாட்டார்கள் என்பதை மேலும் சொல்கிறார்.

மத்தகக் தேஉளி

நாட்டி மறிக்கில்ன் ?

[மத்தகம்—தலையுச்சி. மத்தகத்தே—தலையுச்சியில். உளி நாட்டி—உளியைச் செருகி. மறிக்கில் என்—திருகினாலும் என்ன? இதெல்லாம் ஒரு பொருட்டு இல்லை, பூரண ஞானம் அடைந்தவர்களுக்கு]

வித்தகன் நந்தி

விதிவழி யல்லது

தத்துவ ஞானிகள்

தன்மைகுன் ருரே

[வித்தகம்—ஞானம். வித்தகன் நந்தி—ஞான குருவாகிய நந்தி பெருமானுடைய. விதிவழி யல்லது—விதித்த பாதையில் செல்வதல்லாமல். தன்மை குன்றாரே - தங்கள் பண்புகளில் குறைய மாட்டார்கள்.]

முனிவருடைய கருத்து என்ன வென்றால், ஞான குருவின் உபதேச வழியிலே செல்கிற சான்றோர்கள், இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் கண்டு நிலைகுலையார்கள். தங்கள் வழியிலேயே செல்வார்கள்.

செற்றிலென் சீவிலென்
செஞ்சாந் தணியிலென்
மத்தகத் தேயுளி
நாட்டி மறிக்கிலென்
வித்தகன் நந்தி
விதிவழி யல்லது
தத்துவ ஞானிகள்
தன்மைகுன் றுரே!

தவம் செய்து திடம் பெற்ற ஞானிகள், மத பேதங்களைக்
கொண்டு அரசர்கள் நிகழ்த்தும் கொடுமைகளுக்கு இணங்கி
அவர்களுக்கு அடி பணிய மாட்டார்கள்.

தத்துவ ஞானிகளின் ஞான வைராக்கியத்தை மேலும்
விளக்குகிறார்.

வானின்று இடிக்கிலென்
மாகடல் பொங்கிலென்

[வானின்று—வானத்திலிருந்து. இடிக்கிலென் - இடி இடித்
தால் என்ன. மாகடல் பொங்கிலென்—பெரிய சமுத்திரம்
பொங்கி வந்தாலுமே என்ன.]

கானின்ற செந்தி
கலந்துடன் வேகிலென்

[கானின்ற செந்தி—காட்டுத் தீயானது. கலந்துடன்
வேகிலென்—நாட்டில் ப்ரவி எல்லாம் ஒருமிக்க வெந்து
விட்டாலும் என்ன.]

தானொன்றி மாருதம்
சண்டம் அடிக்கிலென்

[தானொன்றி மாருதம்—ஒரே படியாகச் சூழ்ந்து வீசும்
காற்றானது. சண்டம் அடிக்கிலென்—வலிமையோடு புயலாக
அடித்தாலும் என்ன.]

நானொன்றி நாதனை
நாடுவன் நானே

[நான் ஒன்றி—நான் என்ற தன்மை இறைவனோடு ஒன்றிய நிலையிலே. நாதனை நாடுவன் நானே—தலைவனாகிய இறைவனை நான் நாடுவேன்.]

இயற்கையின் உற்பாதங்களைப் போல் பெரிய கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டாலும், நான் இறைவனை ஒரே நிலையில் மாறாமல் நாடுவேன், இது உறுதி என்று தமது நெஞ்சின் உறுதியை எடுத்துச் சொல்லி, உபதேசம் செய்கிறார் முனிவர்.

வானின் நிடிக்கிலென்

மாகடல் பொங்கிலென்

கானின்ற செந்தி

கலந்துடன் வெகிலென்

தானொன்றி மாருதம்

சண்டம் அடிக்கிலென்

நானொன்றி நாதனை

நாடுவன் நானே.

இந்த உறுதியை மேலும் பாடுகிறார் முனிவர்.

ஆனை துரக்கிலென்

அம்பூடு அறுக்கிலென்

[ஆனை துரக்கிலென் - மதம் கொண்ட யானை என்னைத் துரத்தினால் என்ன. அம்பு ஊடு அறுக்கிலென்—அம்பு உடம்பின் ஊடாகப் பாய்ந்து வேதனை செய்தால் என்ன.]

கானத்து உழுவை

கலந்து வளைக்கிலென்

[கானத்து உழுவை—காட்டிலே யுள்ள புலி. உழுவை—புலி. கலந்து வளைக்கிலென்—பாய்ந்து வளைத்தாலும் என்ன.]

ஏனைப் பதியினில்

எம்பெரு மான்வைத்து

ஞானத்து உழுவை

நான்உழு வேனே.

[ஏனைப்பதி—கேவல நிலை; அதாவது புறப்பொருள் களினின்று தனிப்பட்டஞானமாகிய வயல். ஏனைப்பதியினில்—ஞான வயலிலே. எம்பெரு மான் வைத்த—இறைவன் எனக் கென்று வைத்துக் கொடுத்த. ஞானத்து உழவை—ஞான உழவாகிய வழிபாட்டு விவசாயத்தை. நான் உழுவேனே—நான் மாறாமல் பிசகாமல் உழுது கொண்டிருப்பேன்.]

உள்ளமாகிய வயலில் ஞானமாகிய உழவு நடக்கிறது. அந்த உழவைச் செய்யும்போது யானை துரத்தினாலும் சரி, அம்பு வந்து உடம்பிலே பாய்ந்தாலும் சரி, புலி வளைத்துக் கொண்டாலும் சரி, இந்த உழவுக்கு ஊறு ஏற்படாமல் ஒரே வைராக் கியத்தோடு இதைச் செய்கிறேன் என்கிறார் முனிவர். அதாவது எந்தச் சோதனைகள், ஆசாபாசங்கள் எப்படி வந்து மனத்தை இழுத்தாலும் அவற்றிலே சிக்கிக் கொள்ளாமல், இந்த உழவு நடைபெற வேண்டும் என்பதைத் தமக்குச் சொல்லிக் கொள் வார்போலே நமக்கு உபதேசிக்கிறார் திருமூலர்.

ஆனை துரக்கிலென்

அம்பூடு அறுக்கிலென்

கானத் துழுவை

கலந்து வளைக்கிலென்

ஏனைப் பதியினில்

எம்பெரு மான்வைத்த

ஞானத் துழவினை

நானுழு வேனே !

இந்தப் பாட்டுக்களில் சொல்லி யிருப்பதைக் கீதை இரண்டாம் அத்தியாயம் 55, 56, 57 சுலோகங்களிலும் காணலாம்.

42

உலக பந்தங்களிலிருந்து விடுபட்டு, இறைவனையே பற்றி நின்று தியானிக்கும் பெரியோர்களின் உணர்வைப் பற்றிப் பேசுகிறார் திருமூலர்.

பற்றற் றவர்பற்றி

நின்ற பரம்பொருள்

[பற்று அற்றவர்—புலன்களுக்கு விஷயமான பொருள் களில் பற்று நீங்கிய ஞானிகள். பற்றி நின்ற பரம்பொருள்— பக்தி செலுத்திப் பற்றிக் கொள்கிற அந்தப்பரம் பொருளாகிய இறைவனை.]

**கற்றுஅற் றவர்கற்றுக்
கருதிய கண்ணுதல்**

[கற்று—ஞானம் அடைந்து. அற்றவர்—துறவிகள். கற்றுக் கருதிய—ஞானத்தோடு தியானிக்கிற. கண்ணுதல்— நெற்றிக்கண் இறைவனை.]

**சுற்றுஅற் றவர்கற்றி
நின்றஎன் சோதியை**

[சுற்று—சுற்றங்கள், உலக உறவுகள். அற்றவர்—களைந்த சந்நியாசிகள். சுற்றி நின்ற—மனத்தினால் அணைத்துக் கொண்ட. என் சோதியை—ஞான ஒளியாகிய என் இறைவனை.]

“என் சோதியை” என்று பக்தி அன்புப் பரவசத்தினால் தம் சொத்தாக இறைவனைச் சொல்லுகிறார்.

**பெற்றுஉற் றவர்கள்
பிதற்றுஒழிந் தார்களே**

[பெற்று உற்றவர்கள் — இறைவனுடைய அருளைப் பெற்றுக் கொண்டவர்கள். பிதற்று ஒழிந்தார்களே—இது அது என்று வாதாடுகிற பிதற்றலைவிட்டு, மோன தியானத் திலே இறைவனோடு ஒன்றிணைக்கிறார்கள்.]

உலக உறவுகளைக் களைந்து, ஞானத்தில் தேர்ந்து, நெற்றிக் கண்ணாகிய இறைவனையே கருத்தில் கொண்டு, இறை வனையே சுற்றுகிற மனத்தினரான ஞான யோகிகள், வாதப் பிரதி வாதங்களாகிய பிதற்றலை விட்டொழித்து மோன சமாதியிலே கூடுகிறார்கள்.

பற்றற் றவர்பற்றி
நின்ற பரம்பொருள்
கற்றற்றவர் கற்றுக்
கருதிய கண்ணுதல்
சுற்றற் றவர்குற்றி
நின்றஎன் சோதியை
பெற்றுற் றவர்கள்
பிதற்றொழிந் தார்களே.

*

*

*

இந்த உடம்பினுள் நின்று மனத்தைத் தீய வழிகளிலே இழுத்துச் செல்லுகிற ஐம்புலன்களை அடக்கி ஆண்டோமானால், தெய்வ இன்பம் பாலாகச் சொரியும் என்கிறார் முனிவர். இந்தக் கருத்தை அழகிய உபமானம் சொல்லி ஒரு கதை போலப் பாடுகிறார்.

பார்ப்பான் அகத்திலே
பாற்பசு ஐந்துண்டு

[பார்ப்பான்—பிரமன். பார்ப்பான் அகம் — பிரமன் கட்டிய வீடாகிய இந்தச் சரீரம், இதனுள். பாற் பசு ஐந்துண்டு—பால் கறக்கக் கூடிய பசுக்கள் ஐந்துண்டு; ஐம்புலன்கள்.]

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஐந்தும் ஐந்து பசுக்கள். இவை,

மேய்ப்பாரும் இன்றி
வெறித்துத் திரிவன

[மேய்ப்பார்—மேய்ப்பதற் குரிய இடையன். இன்றி—இல்லாமல். வெறித்துத் திரிவன—வெறி கொண்டு திரிகின்றன.]

இந்த ஐம்புலன்களைக் கட்டிக் காவாது போனால், மேய்ப்பதற்கு இடையன் இல்லாத பசுக்களைப் போல இவை வெறி கொண்டு திரியும்.

மேய்ப்பாரும் உண்டாய்

வெறியும் அடங்கினால்

[மேய்ப்பாரும் உண்டாய்—ஐம்புலப் பசுக்களை மேய்ப் பதற்குரிய ஞானம் கிடைத்து. வெறியும் அடங்கினால்— இந்தப் பசுக்களின் வெறி அடங்கி விட்டால்.]

அதாவது ஞானத்தால் புலன்களை அடக்கிக் காத்தோ மானால் இந்தப் பசுக்களுக்கு வெறி அடங்கிவிடும். அப்போது,

பார்ப்பான் பசுஐந்தும்

பாலாச் சொரியுமே

[பார்ப்பான் பசு ஐந்தும்—பிரமன் படைப்பான இந்தப் பசுக்கள் ஐந்தும். பாலாச் சொரியும்—பேரின்பமாகிய ஞானப் பாலைப் பொழியும். சொரியும்—பொழியும்.]

பசுக்கள் அதே பசுக்களே. அடங்காத நிலையில் அவை ஆன்மாவுக்குக் கேடு தரும் விதத்தில் வெறியோடு விஷய இச்சைகளிலே திரிகின்றன. இதே பசுக்களுக்குக் காவல் ஏற்பட்டு விட்டால், இந்தப் பசுக்களே ஞானப்பாலைச் சொரிகின்றன.

பார்ப்பான் அகத்திலே

பாற்பசு ஐந்துண்டு

மேய்ப்பாரும் இன்றி

வெறித்துத் திரிவன

மேய்ப்பாரும் உண்டாய்

வெறியும் அடங்கினால்

பார்ப்பான் பசுஐந்தும்

பாலாச் சொரியுமே !

புலன்களாகிய பசுக்களை அடக்கி ஆளவேண்டும். அப்படி அடக்கினால் அதே புலன்கள் பேரின்பம் தரும்.

இறைவனுடைய திருவருள் வெறும் புஸ்தகப் படிப்பினால் சித்தித்து விடாது. இறைவனுடைய தன்மைகள்,

ஏட்டிலே எழுதி வைத்திருப்பதைப் படிப்பதனால் மட்டும் என்ன பயன்? ஆசாரியன் நேரிலே வந்து கூட்டுவிக்கவேண்டிய அனுபவம் அது. இந்த உண்மையைத் திருமூலர் பாடுகிறார்.

காட்டும் குறியும்

கடந்தவர் காரணம்

[காட்டு—எடுத்துக் காட்டு, உதாரணம். குறி—அடையாளம். கடந்தவர்—இந்த இரண்டுக்கும் அப்பாற்பட்ட வராகிய இறைவன். காரணம்—மூலப் பரம் பொருள்.]

இறைவனுக்கு உபமானமாகச் சொல்லக்கூடிய எடுத்துக் காட்டான பொருள் கிடையாது. அடையாளம் சொல்லவும் இயலாது. உதாரணமும் குறியீடும் கடந்தவர் கடவுள் !

காட்டும் குறியும்

கடந்தவர் காரணம்

ஏட்டின் புறத்தில்

எழுதிவைத்து என்பயன் ?

[ஏட்டின் புறத்தில்—ஏட்டின்மீது அதாவது புத்தகத்தில். என் பயன்—என்ன பயன், பயன் ஏதுமில்லை.]

தெய்வத்தைப் பற்றியும், கடவுளை அடையும் வழி வகைகளையும் ஏட்டிலே எழுதி வைப்பதால் மட்டும் நமக்குப் பயனில்லை.

கூட்டும் குருநந்தி

கூட்டி டின் அல்லது

[கூட்டும் குருநந்தி—தெய்வ அருளைக் கூட்டுவிக்கிற குருவாகிய நந்தி பெருமான். கூட்டி டின் அல்லது—அவனே ஆசாரியனாக எழுந்தருளி வந்து அந்தத் திருவருளைக் கூட்டு வித்தால் அல்லாமல்.]

இறைவனே குரு உருவத்தில் வந்து, ஞானத்தை உபதேசித்து, அவனுடைய அருளை நமக்குக் கூட்டுவித்தாலன்றி, புத்தகத்தில் எழுதி வைத்துள்ள அறிவானது,

ஆட்டின் கழுத்தில்
அதர்கிடந் தற்றே

[ஆட்டின் கழுத்தில்—ஆட்டினுடைய கழுத்திலே. அதர்—அதர் என்று அழைக்கப்படுகிற தொங்கு சதை; பால்தரும் மடியைப் போல் தோற்றம் காட்டுகிற பயனற்ற சதை. கிடந் தற்றே—தொங்கிக் கொண்டிருப்பது போலத்தான். அற்றே—போலத்தான்.]

புத்தகங்களின் மூலம் நாம் கடவுளைப் பற்றி அடைகிற அறிவு, ஆட்டின் கழுத்திலே தொங்கும் சதை போலத்தான்! அதைக் கொண்டு ஞானமாகிய பாலைக் கறக்க முடியாது. மடியில் பால் சுரக்கும்படி செய்யக் கூடியவன் ஆசாரியன் ஒருவனே. வெறும் புத்தகப் படிப்பு என்பது பயனற்ற அதரைப் போலத்தான்.

காட்டும் குறியும்
கடந்தவர் காரணம்
ஏட்டின் புறத்தில்
எழுதிவைத் தென்பயன்
கூட்டும் குருநந்தி
கூட்டின் அல்லது
ஆட்டின் கழுத்தில்
அதர்கிடந் தற்றே!

இந்தச் சாரத்தைக் கொண்டு தெய்வப் பேரின்பத்தை அடைகிற ஒரே வழி ஞான நோக்கோடு உள் முகமாக ஆன்ம உணர்விலே தியானம் லயித்து யோகத்திலே அமர்வதுதான். இந்த ஆன்ம யோகத்தின் சுகத்தைப் பூரணமாக அனுபவித்த திருமூலர் அதை எப்படி வெளியிட்டுச் சொல்வேன் என்று பரவசத்தோடு ஓர் உபமானம் காட்டுகிறார்.

முகத்தில் கண்கொண்டு
காண்கின்ற மூடர்காள்
அகத்தில் கண்கொண்டு
காண்பதே ஆனந்தம்

[முகத்தில் கண்கொண்டு—புறக் கண்ணகிய இந்த வெளிப் பார்வையைக் கொண்டு இதனால். காண்கின்ற மூடர்காள்—புறக்காட்சிகளைப் பார்க்கிற அறிவிலிகளே. அகத்தில் கண் கொண்டு—உள்முகமாகப் பார்வையைச் செலுத்தி. காண்பதே ஆனந்தம்—உணர்வு நிலையிலே தரிசனம் செய்வதுதான் ஞானானந்தம்.]

இனி, இந்தச் சுகத்தை எப்படி வெளியிட்டுச் சொல்வது ! தானே அனுபவித்துப் பார்க்கவேண்டிய ஓர் அநுபூதி அல்லவா அது !

மகட்குத் தாய்,தன்

மனாளனோடு ஆடிய

சுகத்தைச் சொல்லென்றால்

சொல்லுமாறு எங்ஙனே

ஒரு பெண்ணானவள் கணவனோடு அனுபவித்த இன்பத்தை, திருமணப் பருவத்தை அணுகி நிற்கும் சிறுமிக்கு எடுத்துச் சொல்வது அசாத்தியம். அதுபோல இந்தக் கடவுளின்பத்தையும், அந்தந்தப் பக்குவ நிலையில் அவரவர் ஞானமுதிர்விலே தாமாக சுவானுபவமாக அனுபவிக்க வேண்டும்.

முகத்தில் கண்கொண்டு

காண்கின்ற மூடர்காள்

அகத்தில் கண்கொண்டு

காண்பதே ஆனந்தம்

மகட்குத் தாய்தன்

மனாளனோடு டாடிய

சுகத்தைச் சொல்லென்றால்

சொல்லுமா ரெங்ஙனே !

இறைவனுடைய பேரின்பத்தை நாடி அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டால் படிப்படியாக “நான்” என்னும் நினைப்பு நீங்கி, எல்லாம் அவனே என்ற தெளிவு உண்டாகிறது. இந்த

உணர்வு வலுவடையும் போது, உடம்பு என்ற தசை உணர்ச்சியும், தனிப்பட்ட உயிர் என்ற அகங்கார உணர்ச்சியும், நினைப்பு மறப்பு என்ற மன உணர்ச்சியும், அனைத்தும் அகன்று தெய்வ ஆனந்த நிலையிலே எல்லாம் ஒன்றுபட்டு விடுகின்றன. இதுவே அநுபூதி நிலை என்பது. இதைச் சொல்லுகிறது திருமூலரின் பாடல்.

தானும் அழிந்து,

தனமும் அழிந்து, நீடு

ஊனும் அழிந்துஎன்

உயிரும் அழிந்து—

[தானும் அழிந்து—தான் என்கிற ஆணவம் அழிந்து. தனமும் அழிந்து—தன்னுடையது என்கிற பொருளைப் பற்றி நிற்கிற உணர்ச்சியும் நீங்கி. நீடு—பிறவியோடு வந்த. ஊனும் அழிந்து—உடலைத் தான் என்று எண்ணுகிற மாயை நீங்கி. உயிரும் அழிந்து—ஆன்மாவைப் பிணைத்துள்ள, தான் வேறு பிறர் வேறு பரமான்மா வேறு என்ற பேத நிலை, அகன்று.]

ஊனும் அழிந்து

உயிரும் அழிந்து, உடன்

வானும் அழிந்துஎன்

மனமும் அழிந்து—

[உடன்—இவைகளுடன். வானும் அழிந்து—வானும் முதலிய பஞ்சபூதத் தோற்றங்கள் அழிந்து; அதாவது, சிருஷ்டியும் இறைவனும் வேறு என்கிற குழப்பம் கழிந்து. மனம் அழிந்து—இந்திரியங்களை நடத்தும் அக இந்திரியமான மனம் (அதனில் தோன்றும் சங்கற்பங்கள்) நீங்கி.]

வானும் அழிந்து

மனமும் அழிந்து, பின்

நானும் அழிந்தமை

நான்அறி யேனே!

[நானும் அழிந்தமை—இந்தச் சங்கற்பங்களுடன், அகம் என்பது முற்றிலும் அழிந்து தீர்ந்துபோன நிலையை. நான்

அறியேனே—எனது பிரக்ஞை இன்றியே இத்தனையும்
நிகழ்ந்து விட்டன.]

இவை எல்லாம் நீங்கிய பின், ‘நான்’ என்கிற தனி நிலை
தானாகவே அழிந்து போகும். ஆகவே இந்த நிகழ்ச்சியை
அனுபவிப்பதற்குரிய ஆளாகிய “நானு”ம் கரைந்து ஒழிந்து
போனபடியால், ‘பயனிலை’ மட்டும் நிற்கிறது; அதற்கு
‘எழுவாய்’ இல்லை! ஆனந்தம் மட்டும் நிற்கிறது. ஆனந்திப்
பவன் ஈசனைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை! இதுவே பிரம்மம்
மானந்த நிலை என்பது. இதைத்தான்,

“ ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு

உணர்வுகெட்டுள்ள

உள்ளமும் போய்

நான்கெட்ட வாபாடித்

தெள்ளேணம் கொட்டாமோ!”

என்று துள்ளிப் பாடுகிறார் மாணிக்கவாசகரும் .

தானும் அழிந்து

தனமும் அழிந்துநீடு

ஊனும் அழிந்தென்

உயிரும் அழிந்துடன்

வானும் அழிந்து

மனமும் அழிந்துபின்

நானும் அழிந்தமை

நானறி யேனே !

பரம்பொருளோடு ஆன்மா கலந்துபோய், அந்த இரண்
டற்ற ஆனந்தத்திலே திளைக்கும் நிலையை, எப்படி வார்த்தை
களால் வெளியிட்டுச் சொல்லுவது ?

தான்வரைவு அற்றபின்

ஆரை வரைவது

[வரைவு—விருப்பம், வேட்கை. தான் வரைவு அற்ற
பின்—உள்ளமானது வேட்கை என்பதை ஒழித்த பின்பு.
ஆரை வரைவது—யாரை விரும்புவது.]

தான் அவன் ஆனபின்

ஆரை நினைவது

உள்ளம் கடவுள் மயமாக ஆனபிறகு, நினைப்பது என்பது யாரை ?

காமனை வென்றகண்

ஆரை உகப்பது

[காமனை வென்ற கண்—ஆசைகளைக் கடந்து வெற்றி கொண்ட கண்கள். ஆரை உகப்பது—யாரைப் பார்த்து மோகிப்பது.]

தூமொழி வாசகம்

சொல்லுமின் நீரே

[தூமொழி வாசகம்—தெளிவான விடையை. சொல்லுமின் நீரே—நீங்களே சொல்லுங்கள்.]

இறைவனை வரித்துக் கொண்டேன், இறைவனையே நினைக்கிறேன், இறைவனையே உகந்து மோகிக்கிறேன் என்றெல்லாம் சொல்லலாம். ஆனால் 'நான்' என்பது அற்றபின் இப்படிச் சொல்வதில் அர்த்தமில்லை. ஐம்புலனும் மனமும் இறைவனோடு ஒன்றிவிட்ட பிறகு, வரைதல், நினைத்தல், உகத்தல் என்றெல்லாம் சொல்வதில் பொருளில்லை என்கிறார் முனிவர். அதாவது பேதமற்ற நிலையிலே ஒன்றிவிட்ட அந்த ஆனந்த லயமே பாட்டின் கருத்து !

தான்வரை வற்றபின்

ஆரை வரைவது

தானவன் ஆனபின்

ஆரை நினைவது

காமனை வென்றகண்

ஆரை உகப்பது

தூமொழி வாசகம்

சொல்லுமின் நீரே !

இறைவனுடைய இலக்கணங்களை அப்படி இப்படி என்று எடுத்துச் சொல்லுகிற பண்டிதர்களை நோக்கிக் கேட்கிறார் முனிவர் :

உரையற்றது ஒன்றை

உரைசெய்யும் ஊமர்காள் !

[உரையற்ற தொன்றை—வர்ணனைக்கு அப்பாற்பட்ட பரம்பொருளை. உரை செய்யும்—வர்ணிக்கிற. ஊமர்காள்—ஊமை மனிதர்களே !]

இலக்கணம் கூற முடியாத பொருள், பரம்பொருள். அந்த உரையற்ற பரம்பொருளுக்கே உரை செய்கிறவர்களை ஊமையர்கள் என்கிறார் முனிவர். பயனற்ற தொழிலில் ஈடுபடுகிறவர்களை அப்படிச் செய்யவேண்டாம் என்கிறார். பேசாமல் இருப்பதே நலம் என்கிறார். இதுவே ஊமையர்கள் என்பதன் கருத்து.

உரையற்ற தொன்றை

உரைசெய்யும் ஊமர்காள் !

கரையற்ற தொன்றைக்

கரைகாணல் ஆகுமோ !

கரையற்று நிற்கிற பெரும் வெள்ளத்துக்குக் கரை போட முடியுமா? முடியாது. பரசிவ வெள்ளம் அப்படிப்பட்டது. எனவே நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன?

திரையற்ற நீர்போல்

சிந்தை தெளிவார்க்குப்

புரையற் றிருந்தான்

புரிசடை யோனே

[திரையற்ற நீர்போல்—அலைகள் இல்லாத தண்ணீர் போல். சிந்தை தெளிவார்க்கு—உள்ளம் தெளிவடைந்தவர்களுக்கு. புரையற்றிருந்தான்—குறைவில்லாமல் நிறைந்து அமர்ந்து கொள்ளுகிறான். புரிசடையோன்—சுருண்ட சடைகளை யுடைய சிவபெருமான்.]

ஆராய்ச்சிகளை விட்டொழித்து, தெய்வ சிந்தனையிலே மனம் ஒன்றியவாறு சலனமற்று இருந்தால், அந்தச் சித்தத்துக்குள்ளே பூரணமாக வந்து அமர்ந்து கொள்ளுகிறான் எம்பெருமான் ! எனவே நாம் செய்ய வேண்டியது என்ன? உள்ள

மானது ஆசாபாசங்களில் அலையாமல், திரையற்ற தண்ணீர் போலத் தெளிய வேண்டும் என்பது முனிவரின் உபதேசம்.

உரையற்ற தொன்றை
உரைசெய்யும் ஊமர்காள்
கரையற்ற தொன்றைக்
கரைகாணல் ஆகுமோ
திரையற்ற நீர்போல்
சிந்தை தெளிவார்க்குப்
புரையற் றிருந்தான்
புரிசடை யோனே !

45

தெய்வத்தோடு ஐம்புலன்களும் மருவி நின்று, பேரின்பம் அனுபவிக்கிற பெரியோர்களை “ அணைந்தோர் ” என்று சொல்வதுண்டு. திருமூலருடைய திருமந்திர நூலில் ‘ அணைந்தோர் தன்மை ’ என்ற பகுதியில் உள்ள பாடல்கள், ஜீவன் முக்தி நிலையை விளக்கும் அற்புதப் பாடல்கள்.

ஒழிந்தேன் பிறவி ;
உறவென்னும் பாசம்
கழிந்தேன்—

[ஒழிந்தேன் பிறவி — இறைவனுடைய திருவருள் கிடைத்த பாக்கியத்தினால், இனி இந்த உலகில் பிறந்து இன்ப துன்பம் அனுபவிக்க வேண்டிய அவசியமின்றிப் பிறவி ஒழிந்தது. உறவென்னும் பாசம் கழிந்தேன்—மகன், மனைவி, சுற்றத்தார் என்று கருதும் பாசங்களை நீக்கிக்கொண்டு விட்டேன்.]

ஒழிந்தேன் பிறவி ;
உறவென்னும் பாசம்
கழிந்தேன் ; கடவுளும்
நானும்ஒன் றுனேன்.

[கடவுளும் நானும் ஒன்றானேன்—இறைவனோடு ஒன்றி விட்டேன்.]

அவன் வேறு, நான் வேறு என்ற பேதமில்லாமல் கடவுளும் நானும் ஒன்றாகி விட்டோம் என்கிறார் முனிவர். 'இறைவனும் நானும்' என்ற எழுவாய்க்கு, ஆனேம் என்று பன்மையில் சொல்லாமல், 'ஒன்றானேன்' என்று தன்மை ஒருமையில் சொல்கிறார்! இது அந்த ஐக்கிய பாவத்தை அழுத்தமாகக் காட்டுவதோடு, ஈசன் மாற வேண்டியதில்லை, மாற வேண்டியது என்னுடைய மயக்கந்தான், ஆனபடியால் ஒன்றானேன் என்று தன்மை ஒருமையில் சொல்லுகிறார்!

அழிந்தாங்கு இனிவரும்
ஆக்கமும் வேண்டேன்

[அழிந்து—மரணம் அடைந்து. ஆங்கு—அதன்பிறகு. இனிவரும் ஆக்கமும்—மீண்டும் உலகிற்கு வந்து பிறக்கும் ஜன்மம் மிகச் சிறந்த பிறப்பானாலும் அதை. வேண்டேன்—நான் விரும்பவில்லை.]

செழுஞ்சார்பு உடைய
சிவனைக்கண் டேனே

[சார்பு — அணைதல். செழுஞ்சார்பு — இன்பமயமான சார்பு, செழுஞ்சார்புடைய—இன்பத்தோடு வந்து நம்மை அணைந்து கொண்டு, நமக்கும் இன்பம் தருகிற. சிவனைக்கண்டேனே—சிவபெருமானைப் பிடித்துக் கொண்டேன். கண்டேனே என்பதில் உள்ள 'ஏ' காரம் ஆனந்த வியப்பு.]

ஒழிந்தேன் பிறவி;
உறவென்னும் பாசம்
கழிந்தேன்; கடவுளும்
நானும்ஒன் றானேன்
அழிந்தாங்கு இனிவரும்
ஆக்கமும் வேண்டேன்
செழுஞ்சார் புடைய
சிவனைக்கண் டேனே!

உலகுக்கு உறுதுணையாக நிற்பது இறைவனே. உலகிலிருக்கும் ஒவ்வொரு உயிருக்கும், உலகம் முழுதிற்கும் அவனே உயிர். இதைச் சொல்லித் தமது 'அனுபவத்தை எடுத்துக் காட்டி, அந்த அனுபவத்தை நீங்களும் அடையுங்கள் என்று உபதேசிக்கிறார் திருமூலர்.

ஒன்றுகண் டர்உல

குக்குஒரு தெய்வமும் ;

ஒன்றுகண் டர்உல

குக்குஉயிர் ஆவதும் ;

'பல சமயங்கள் பலவிதமாகக் கூறிய போதிலும் அவையனைத்தும் ஒரே தெய்வம் என்பதை அழுத்தமாய்ப் பாடுகிறார்.

நன்றுகண் டர்நல்

நமச்சிவா யப்பழம்

தின்றுகண் டேற்குஇது

தித்தித்த வாறே !

[நமச்சிவாயப் பழம்—'நமச்சிவாய' என்ற மூல மந்திரத்திற்கு உரிய மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானை, 'நமச்சிவாயப் பழம்' என்கிறார். நல் நமச்சிவாயப் பழம்—தீங்கனியாகிய இந்த நமச்சிவாய மூர்த்தி. நன்று—உயிருக்கு நன்மை தரக் கூடிய கனியாகும். கண்டிர்—என்பதை உணருங்கள். தின்று கண்டேற்கு—அந்தப் பழத்தைத் தின்று சுவை கண்டுள்ள எனக்கு. கண்டேற்கு—கண்ட எனக்கு. இது தித்தித்த வாறே—நான் அனுபவித்த ஆனந்தத்தை நீங்களும் அடைந்து மகிழுங்கள். எனக்கு அது தித்தித்தவாறு போல் உங்களுக்கும் அது நல்ல பழம் ஆகும் கண்டிர்.]

ஒன்றுகண் டர்உல

குக்கொரு தெய்வமும்

ஒன்றுகண் டர்உல

குக்குயிர் ஆவதும்

நன்றுகண் டர்நல்
நமச்சிவா யப்பழம்
தின்னுகண் டேற்கிது
தித்தித்த வாறே !

இனி, சிவபெருமானுடைய கோலங்களை வர்ணித்து
உருக்கத்தோடு பாடுகிறார் :

சந்திரன் பாம்பொடும்
சூடும் சடாதரன்

சந்திரனையும் பாம்பையும் சூடிய சடையைத் தரித்த
எம்பெருமான்.

வந்துஎன்னை ஆண்ட
மணிவிளக்கு ஆனவன்

[வந்து என்னை ஆண்ட—அவனே வலிய வந்து என்னை
ஆட்கொண்ட. மணிவிளக்கானவன்—ஜோதிமயமான
இறைவன்.]

அந்தமும் ஆதியும்
இல்லா அரும்பொருள்

[அந்தம்—முடிவு. ஆதி—பிறப்பு. இல்லா அரும்
பொருள்—முடிவும் தோற்றமும் இல்லாத கடவுள்.]

சிந்தையின் மேவித்
தியக்குஅறுத் தானே

[சிந்தையின் மேவி—என் சித்தத்திலே வந்து இருந்து.
தியக்கு—மும்மல மயக்கம். அறுத்தானே—களைந்தான்.]

ஆணவம், கன்மம், மாயை என்ற மும்மல இருளிலே
அலைகிற என்னை, அந்தப் பரஞ்சோதி வலிய வந்து ஆண்டு
கொண்டு, சிந்தையிலே வீற்றிருந்து, அந்தச் சிந்தையைப்
பற்றிக் கொண்டிருக்கும் மும்மலங்களை அறுத்துக் களைந்து
அருளினை என்கிறார். இப்படியே மாணிக்கவாசகரும் தமது
திருவாசகத்தில் பல பல பாடல்களிலே பாடித் துதிக்கிறார்.

சந்திரன் பாம்பொடும்
 சூடும் சடாதரன்
 தந்தென்னை ஆண்ட
 மணிவிளக் கானவன்
 அந்தமும் ஆதியும்
 இல்லா அரும்பொருள்
 சிந்தையின் மேவித்
 தியக்கறுத் தானே !

47

எங்கும் நிறைந்து, எல்லாமும் ஆகி நின்ற பரம்பொருள்
 தம் உள்ளத்திற்குள் நின்றது என்ற அனுபவத்தை எடுத்துச்
 சொல்கிறார். உலகெல்லாம் பரந்து நின்ற இறைவன் என்
 உள்ளத்துக்குள்ளே அகப்பட்டுக் கொண்டான் என்று ஆனந்
 தம் பொங்கிப் பாடுகிறார்.

சிவன் வந்து தேவர்
 குழாமுடன் கூடப்
 பவம்வந் திடநின்ற
 பாசம் அறுத்திட்டு

[குழாம்—பரிவாரம். தேவர் பரிவாரங்கள் சூழ்ந்து வந்து.
 பவம்—பிறப்பு. பவம் வந்திட நின்ற பாசம்—பிறப்பு உண்
 டாகி வருவதற்குக் காரணமாக நிற்கிற பாச வினையை.
 அறுத்திட்டு—களைந்தெறிந்து.]

அவன்எந்தை ஆண்டுஅருள்
 ஆதிப் பெருமான்

[அவன் எந்தை—என்னப்பனாகிய இறைவன். ஆண்டு
 அருள் ஆதிப் பெருமான்—கருணையோடு அருள் செய்து ஆட்
 கொள்ளுகிற ஆதி முதல்வனாகிய கடவுள்.]

அவன் வந்துஎன் உள்ளே
 அகப்பட்ட வாறே

[அவன்—இப்படிப்பட்ட பெருமையும் வியாபகமும் கொண்ட சர்வேசுவரன். வந்து என் உள்ளே—கீழே இறங்கி வந்து அடியேனுடைய உள்ளமாகிய சிற்றில்லத்தில். அகப்பட்டவாறே—சிக்கிக் கொண்டான் அல்லவா !]

‘அகப்பட்டவாறே’ என்பதிலுள்ள ‘ஆறே’ என்ற சொல், ‘என்ன அதிசயம் இது’ என்ற களிப்பைக் காட்டுகிறது.

சிவன்வந்து தேவர்
குழாமுடன் கூடப்
பவம்வந் திடநின்ற
பாசம் அறுத்திட்டு
அவன்எந்தை அண்டருள்
ஆதிப் பெருமான்
அவன்வந்தென் உள்ளே
அகப்பட்ட வாறே !

பாட்டில் ‘அவன்’ என்ற சொல் இரண்டுமுறை வந்திருக்கிறது. அவன், அப்படிப்பட்டவன் என்ற எக்களிப்பினால் இப்படி இருமுறை ‘அவன்’ ‘அவன்’ என்று பாடுகிறார் !

இறைவனோடு கூடி அனுபவித்த இன்பத்திலே, அந்தப் பக்திப் பரவசத்திலே, முனிவர் உறவு மேலிட்டு நாயக நாயகி நிலையில் பாடுகிறார் !

அன்புள் உருகி அழுவன் ;
அரற்றுவன் ;

இறைவனுக்காக இதயம் அன்பினால் உருகுவதும், கண்கள் கண்ணீர் சொரிவதும், அரற்றிப் புலம்புவதும், ஒரு காதல் அனுபவம் ! அதை அப்படிச் சொல்கிறார்.

அன்புள் உருகி
அழுவன் ; அரற்றுவன்
என்பும் உருக
இராப்பகல் ஏத்துவன்

[என்பு—எலும்பு. ஏத்துவன்—துதித்துப் பாடுவேன்.]

என்பொன் மணியை,
இறைவனை, ஈசனைத்
திற்பன், கடிப்பன்,
திருத்துவன் தானே !

[என் பொன்மணியை—என்னுடைய உடைமையான ஈசனும் பொன்மணியை. திருத்துதல்—மேவி அணைதல்.]

சிவமாகிய பேரின்பக் காதலனை எண்ணிப் பக்தி பரவசத்
திலே பாடுகிறார் திருமுலர். மாணிக்கவாசகரும் தமது
திருவாசகத்தில்,

“ நெக்குநெக்குள் உருகிஉருகி
நின்றும்இருந்தும் கிடந்தும்
எழுந்தும்.
நக்கும்அழுதும் தொழுதும்
வாழ்த்தி
நானாவிதத்தால் கூத்து
நவிறிற்சி
செக்கர்போலும் திருமேனி
திகழநோக்கிச் சிலிர்
சிலிர்த்துப்
புக்குநிற்பது என்றுகொல்லோ
என்
பொல்லா மணியைப்
புணர்ந்தே !”

என்று பேரின்ப நாட்டத்தோடு பாடுவதும், இதே பக்தி அனு
பவந்தான் ! இப்படியே ஆழ்வார்களும் பாடியிருக்கிறார்கள்.

யோகியும், ஞானியும், சித்தருமாகிய திருமுலர், பக்தி
நிலையிலே நின்று, சிவக் காதலோடு பாடிய திருமந்திரம் இது !

அன்புள் உருகி
அழுவன் அரற்றுவன்
என்பும் உருக
இராப்பகல் ஏத்துவன்

என்பொன் மணியை

இறைவனை ஈசனைத்

தன்பன் கடிப்பன்

திருத்துவன் தானே !

48

இறைவன் இந்த மனித உடம்பிலேயே நம் உள்ளத்தில் மறைந்து நிற்கிறான். இந்த உண்மையை உணர்ந்து, உள்ளத்தில் நிற்கும் இறைவனைத் தரிசிப்பதே சித்தி என்று நம் முடைய சித்தர்கள் கண்டார்கள். இந்தச் சித்தியையே மகத்தான இலட்சியமாக மக்களுக்கு உபதேசித்தார்கள்.

திருமூலர் சித்தர்களில் எல்லாம் பெரிய சித்தர். அவர் பாடுகிறார் :

மாயனை நாடி

மனநெடுந் தேர் ஏறி

[மாயனை - பாலுக்குள் மறைந்து நிற்கும் நெய்போலக் காணாமல் நம்முள் நிற்கும் இறைவனை. நாடி - காண வேண்டும் என்று எண்ணி. மனநெடுந் தேர் ஏறி - மனமாகிய விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு. நெடுந்தேர் - நெடுந்தூரம் செல்லுகிற விமானம்.]

போயின நாடு அறி

யாதே புலம்புவர்

[போயின நாடு - செல்லும் வழி. அறியாதே - தெரியாமல். புலம்புவர் - காணவேண்டியதைக் காணவில்லையே என்று கதறுவார்கள்.]

இறைவன் எங்கோ தூரத்தில் இருக்கிறான் என்று நினைத்து, அவனைக் கண்டுபிடிக்கச் சென்று, திசை தெரியாமல் அங்கும் இங்கும் எண்ணங்களைச் செலுத்தித் தேடுவார்கள் என்று மக்களின் அறியாமையையும் பயனற்ற முயற்சியையும் சொல்லுகிறார். இனித் தமது நல்லனுபவத்தைக் கூறுகிறார்.

தேயமும் நாடும்

திரிந்துஎங்கள் செல்வனைக்

காயம்இந் நாட்டிடைக்

கண்டுகொண் டேனே

[எங்கள் செல்வனை - பெறுவதற்கு அரிய செல்வமாகிய இறைவனை. தேயமும் நாடும் திரிந்து - புற உலகிலே எங்கெங்கோ பகிர்முகமாக எண்ணங்களைச் செலுத்தித் தேடித் திரிந்துவிட்டு. காயம் இந் நாட்டிடை - இந்தக் காயமாகிய நாட்டில், அதாவது, இந்த உடம்பினுள்ளே. கண்டு கொண் டேனே - உள்நோக்கிப் பார்த்துக் கண்டுகொண்டேன்.]

எப்பெருமான் எங்கோ இருக்கிறான் என நினைத்து, எண்ணங்களை அவனைத் தேடும்படி எங்கெங்கோ செலுத்தி னேன். கடைசியில் இந்த உடம்புக்குள்ளேயே அவன் ஒளிந் திருப்பதைக் கண்டு கொண்டு விட்டேன் என்கிறார் முனிவர்.

மாயனை நாடி

மனநெடுந் தேரேறிப்

போயின நாடறி

யாதே புலம்புவர்

தேயமும் நாடும்

திரிந்தெங்கள் செல்வனைக்

காயமிந் நாட்டிடைக்

கண்டுகொண் டேனே !

இறைவன் பக்தர்களுடைய உள்ளத்துக்குள்ளே புகுந்து நிற்கிறான் என்ற உண்மையை மேலும் பாடுகிறார் முனிவர்.

புகுந்துநின் ருன்எங்கள்

புண்ணிய மூர்த்தி

புகுந்துநின் ருன்எங்கள்

போதறி வாளன்

[எங்கள் புண்ணியமூர்த்தி - புண்ணியத்தின் பயனும் புண்ணியத்தின் சொரூபமாகிய எம்பெருமான். புகுந்து

நின்றான் - ஒளிந்து கொண்டு நிற்கிறான். போதம் - ஞானம், ஞானமாகிய முற்றறிவு. போதறிவாளன் - முற்றறிவாளனாகிய ஞானமூர்த்தி.]

புகுந்துநின் ருன்அடி
யார்தங்கள் நெஞ்சம்

[அடியார் தங்கள் நெஞ்சம் - தன்னிடத்தில் பக்தி செலுத்துகிற அடியார்களுடைய உள்ளத்தில். புகுந்து நின்றான் - நுழைந்து நிற்கிறான்.]

அதாவது அவன் நிற்பதைக் காணத் தகுந்த பக்தி தோன்றியவுடன் அவன் நிற்பதைக் காண்கிறார்கள். முன்பு காண முடியாமல் நின்றதையே, இப்பொழுது பக்தி மேலிட்டவுடன் காண்பதால், 'புகுந்து நின்றான்' என்றார்.

புகுந்துநின் ருனையே
போற்றுகின் றேனே

[போற்றுகின்றேன் - துதி பாடுகிறேன்.]

அப்படிப் புகுந்து கொண்டு நிற்கிற அந்த இறைவனையே நான் ஆனந்த பரவசமாகித் துதிக்கிறேன்.

புகுந்துநின் ருன்எங்கள்
புண்ணிய மூர்த்தி
புகுந்துநின் ருன்எங்கள்
போதறி வாளன்
புகுந்துநின் ருன்அடி
யார்தங்கள் நெஞ்சம்
புகுந்துநின் ருனையே
போற்றுகின் றேனே !

இறைவனை நாடிக் கண்டுகொண்ட பின்பு, வேறு எவ்வித ஆசாபாசங்களும் இல்லாமல், 'மோன சமாதியிலே இருந்த அந்த அனுபவத்தைப் பாடுகிறார் திருமலர்.

மெய்த்தவத் தானே

மெய்யான தவத்திற்கு இலட்சியமும் பயனுமாக விளங்குகிற இறைவனே.

மெய்த்தவத் தானே

விரும்பும் ஒருவர்க்குக்

கைத்தலம் சேர்தரு

நெல்லிக் கனிஒக்கும்

சுத்தனை—

[விரும்பும் ஒருவர்க்கு - நாடுகிற பக்தர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவருக்கு. கைத்தலம் சேர்தரு - உள்ளங் கையிலே வைத்திருக்கும், நெல்லிக் கனிஒக்கும் - நெல்லிக் கனி போன்ற. சுத்தனை - மாறுபாடில்லாத உறுதிப் பொருளாகிய இறைவனே.]

சுத்தனைத் தூய்நெறி

யாய்நின்ற தேவர்கள்

அத்தனை—

[தூய் நெறியாய் நின்ற - தூய மார்க்கத்திலே நிற்கிற. தேவர்கள் அத்தனை - தேவர்களுக்கு அப்பனாகிய முழுமுதற் கடவுளை. அத்தன் - அப்பன்.]

அத்தனை நாடி

அமைந்தொழிந் தேனே

[நாடி - உள்ளத்தால் விரும்பி. அமைந்தொழிந்தேனே - வேறு எவ்விதச் சலனமும் இல்லாமல், மனத்தின் வாதனைகள் அறவே ஒழிந்து அமர்ந்து விட்டேன்.]

மெய்த்தவத் தானே

விரும்பும் ஒருவர்க்குக்

கைத்தலம் சேர்தரு

நெல்லிக் கனியொக்கும்

சுத்தனைத் தூய்நெறி

யாய்நின்ற தேவர்கள்

அத்தனை நாடி

அமைந்தொழிந் தேனே.

இனி, இப்படி இறைவனை நாடி வேறு எவ்விதமான எண்ணங்களும் இல்லாமல், யோகத்தில் அமர்ந்திருப்பது எல்லாருக்கும் கைகூடுகிற காரியமா? எனவே, பக்தர்களுக்கு ஒரு வழியை உபதேசிக்கிறார் முனிவர்.

விரும்பில் அவன் அடி

வீர சுவர்க்கம்

[விரும்பில் - உண்மையான பக்தி செலுத்தினால். அவன் அடி - இறைவனுடைய திருவடியே. வீரசுவர்க்கம் - மாட்சி பொருந்திய வீரர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற பெரும் பதவியாகும்.]

பொருந்தில் அவன் அடி

புண்ணிய லோகம்

[பொருந்தில் - உள்ளம் பொருந்தி நின்று விட்டால் போதும். அவன் அடி - இறைவனுடைய திருவடியே. புண்ணிய லோகம் - புண்ணியம் செய்த பெரியோர்களுக்குக் கிட்டுகிற பேரின்ப உலகமும் ஆகும்.]

திருந்தில் அவன் அடி

தீர்த்தமும் ஆகும்

[திருந்தில் - மனம் கள்ளமின்றி மெய்யான நிலையிலே நின்றால். அவன் அடி - இறைவன் திருவடியே. தீர்த்தமும் ஆகும் - பாவங்களைக் கழுவுகிற புண்ணிய நதிகள் ஆகும்.]

வீரர்கள் தங்கள் உயிரைக் கொடுத்துப் பெறுகிற வீரசுவர்க்கமும், தவம் செய்வோர் பெறுகிற புண்ணிய உலகமும், புனித நதிகளிலும் மற்றத் தீர்த்தங்களிலும் குளித்துப் பெறும் பாப விமோசனமும், எல்லாம், ஈசன் திருவடிகளில் மனம் செலுத்துவதனால் பெற முடியும்.

திருந்தில் அவன் அடி

தீர்த்தமும் ஆகும்

இக்கனை பயன்களும் யாருக்குக் கிடைக்கும்?

வருந்தி அவன்அடி

வாழ்த்தவல் லார்க்கே

உண்மையான உருக்கத்தோடு எம்பெருமானுடைய திருவடியை எண்ணித் துதிக்கிற பக்தர்களுக்கு, எல்லாப் பயனும் அவனுடைய திருவடியே தரவல்லது என்கிறார் முனிவர். அதாவது இறைவன் திருவருளே எல்லா நலமும் வழங்கக் கூடியது. அந்தத் திருவருளுக்காக நாம் செய்ய வேண்டிய பக்தியோகம் என்ன? இறைவனிடத்தில் மெய்யான விருப்பம் செலுத்துவது, திருவடியிலே மனம் நன்கு பொருந்தி நிற்பது, தீய எண்ணங்களிலிருந்து மனம் திருந்துவது, இவையே திருவடியின் திருவருளே நாடுவார்க்குரிய கடமைகள் என்பது முனிவர் உபதேசம்.

விரும்பில் அவனடி

விர சுவர்க்கம்

பொருந்தில் அவனடி

புண்ணிய லோகம்

திருந்தில் அவனடி

தீர்த்தமும் ஆகும்

வருந்தி அவனடி

வாழ்த்தவல் லார்க்கே.

வேறு வேறு நிலைகளிலே, வேறு வேறு முறையாக வழிபாடு செய்து பயனை அனுபவிக்கிறார்கள், அடியார்கள். ஆனால் எல்லாருக்கும் எக்காலத்தும், எல்லாம் தரவல்லது இறைவனுடைய திருவடியே!

50

பரம்பொருளின் தன்மையைப் பாடுகிறார் திருமூலர். நாஸ்திகர்களுக்கு ஈசுவரன் இலன், ஆஸ்திகர்களுக்கு அவன் உளன். வழிபடுகிறவனுடைய நெஞ்சம் உருகினால் அவனைக் காண முடியும்.

இல்லனும் அல்லன்

உளன் அல்லன் எம்இறை

[எம் இறை—எம்பெருமான். இல்லனும் அல்லன்—நாம் காணாவிடினும், அல்லது இல்லை என்று மறுத்துச் சொன்னாலும், அவன் இல்லாதவன் ஆக மாட்டான். உளன் அல்லன்—பக்தியும் ஞானமும் இல்லாதவர்களுக்கு அவன் இல்லாதவனே ஆவான்.]

‘உளன்’ என்று நாம் சொல்லும் படியான தரிசனம் பெறவில்லை. ஆனபடியால் ‘உளன்’ அல்லன். ஆனால், நாம் காணாவிடினும் அவன் இல்லாதவன் ஆகமாட்டான்; பரம்பொருளின் உண்மை மாறாது. ஆனபடியால் ‘இலன்’ அல்லன் !

அடுத்தபடி, தரிசனம் பெறும் மார்க்கம் சொல்லுகிறார் :

கல்லது நெஞ்சம்

பிளந்திடும் காட்சியன்

[கல்லது நெஞ்சம்—கல்லால் ஆனது ‘போன்ற நம் நெஞ்சத்தை. பிளந்திடும் காட்சியன்—பிளந்திட்டால் அங்கே தோன்றக் கூடியவன்.]

அவன் அருள் இருந்தால் மறைக்கின்ற நம் கல் நெஞ்சத்தைப் பிளந்து தரிசனம் தருவான். அவன் அருளே காட்சிக்குக் காரணம். எது காரணம், எது பயன் என்பதை அழுத்தமாக விளக்குவதற்காகப் ‘பிளந்திடும்’ காட்சியன் என்கிறார்.

தொல்லையன் தூயன்

துளக்கிலன் தூய்மணி

[தொல்லையன்—ஆதிமூலப் பரம்பொருள். தூயன்—பாசமலங்கள் இல்லாதவன். துளக்கிலன்—மாறுபாடு இல்லாமல் எப்போதும் நிலையாக நிற்கும் தன்மையன்; அச்சுதன். தூய்மணி—மாசில்லாத இரத்தின மணி.]

சொல்லரும் சோதி

தொடர்ந்துநின் ருனே

[சொல்லரும் சோதி—வாணித்துச் சொல்ல முடியாத ஜோதி வடிவானவன். தொடர்ந்து நின்றானே—அருள் தருவ தற்காகவே உயிர்களை விடாமல் தொடர்ந்து நிற்கிறான்.]

இல்லனும் அல்லன்

உளன்அல்லன் எம்இறை

கல்லது நெஞ்சம்

பிளந்திடும் காட்சியன்

தொல்லையன் தூயன்

துளக்கிலன் தூய்மணி.

சொல்லரும் சோதி

தொடர்ந்துநின் றானே!

அளவில்லாத ஆற்றலும், குறைவில்லாத நிறைவும் கொண்ட எம்பெருமான் யாவர்க்கும் மேம்பட்ட பெருமையை உடையவன் என்றாலும், இந்த அற்பமான மனித சரீரத்துக்குள்ளே கலந்து நிற்கிறான் என்பதைப் பாடுகிறார் சித்தர்.

ஏனோர் பெருமையன்

ஆகிலும் எம்இறை

[ஏனோர் பெருமையன் ஆகிலும்—எப்படிப்பட்ட பெரிய வர்களுக்கும் பெரியவனாக நிற்கிறவன் என்றாலும்.]

ஊனே சிறுமையுள்

உட்கலந்து அங்குளன்

[ஊனே சிறுமையுள்—சிறுமையாகிய ஊனுக்குள், அதாவது இந்த அற்ப உடம்பிலும். உட்கலந்து—உள் புகுந்து கொண்டு. அங்குளன்—உள்ளத்திற்குள் நிற்கிறான்.]

வானோர் அறியும்

அளவல்லன் மாதேவன்

[மாதேவன்—மகாதேவன் ; தனிப்பெருங் கடவுள். வானோர்—தேவர்கள். அறியும் அளவல்லன்—அறிவினால் அறிந்து அறுதியிட்டுவிடக் கூடியவனில்லை.]

தானே அறியும்

தவத்தின் அளவே

[தானே—அவரவர் தமது முயற்சினாலேயே.]

அவரவர் தங்கள் தங்கள் தவத்தின் அளவுக்குத் தக்க
வாறு அவனை அறியலாகும். தவத்தின் அளவே அவனுடைய
தரிசனமும்.

ஏனோர் பெருமையன்

ஆகிலும் எம்இறை

ஊனே சிறுமையுள்

உட்கலந் தங்குலன்

வானோர் அறியும்

அளவல்லன் மாதேவன்

தானே அறியும்

தவத்தின் அளவே !

51

இறைவனைப் பிரும்மா, விஷ்ணு, சிவன் என்று மூன்று
வடிவங்களாகப் பகுத்துப் பாடுகின்றன நம்முடைய சமய
நூல்கள். இந்த மூன்று நிலைகளிலும் நிற்கிற ஈசன் ஒருவனே
என்பதைப் பரடுகிறார் திருமூலர்.

நின்றனன் மாலொடு

நான்முகன் தானாகி

[மால்—திருமால், விஷ்ணு. நான் முகன்—பிரும்மா.]

தான் ஒருவனே திருமாலாகவும் பிரும்மாவாகவும் நிற்
கிறான் எம்பெருமான்.

நின்றனன் தான், நிலம்

கீழோடு மேலென

நிலத்திலும், நிலத்துக்குக் கீழும், மேலே வானத்திலும்
மூன்று உலகத்திலும் அவனே வியாபித்து நிற்கிறான்.

நின்றனன் தான் நெடு

மால்வரை ஏழ்கடல்

[நெடுமால்வரை—நெடிய மேரு மலை. ஏழ்கடல்—ஏழு கடல்கள் என்று சொல்கிற நீர்ப்பரப்பு முழுதும்.]

எங்குமாய், எல்லாமாய்ப் பரந்து நிற்கிறான் இறைவன் என்பதை, நிலத்திலும், மேலுலகிலும், கீழுலகிலும், உலகப் பரப்பு அவ்வளவிலும் வியாபித்து நிற்கிறான் என்று பாடுகிறார். இப்படிப்பட்ட சர்வவியாபியான பரம்பொருள் பக்தர்களுக்கு எப்படி இருக்கிறான்?

நின்றனன் தானே

வளங்கனி யாயே

[வளங்கனி—வளமான நல்லதீங்கனி.]

எங்குமாய் நிற்கிற அந்தப் பரம்பொருள் பக்தர்களுக்கு அருட்கனியாக வந்து கிட்டுகிறான்.

நின்றனன் மாலொடு

நான்முகன் தானாக

நின்றனன் தான், நிலம்

, கீழோடு மேலென

நின்றனன் தான், நெடு

மால்வரை ஏழ்கடல்

நின்றனன் தானே

வளங்கனி யாயே !

இறைவனுடைய சர்வ வியாபகத்தை மேலும் பாடுகிறார்.

உண்ணின்று ஒளிரும்

உலவாப் பிராணனும்

[உண்ணின்று—இந்த உடம்பினுள் இருந்து. ஒளிரும்—ஒளி வீசுகிற. உலவாப் பிராணனும். அழிவற்ற உயிரும்.]

இந்த மனித உடம்புக்குள் அழிவற்ற நித்தியப் பொருளாக நிற்கிற ஆன்மாவும்.

விண்ணின்று இயங்கும்

விரிகதிர்ச் செல்வனும்

[விண்ணின்று—வானத்தில் நின்று. இயங்கும்—ஒளி வீசுகிற. விரிகதிர்ச் செல்வனும்—விரிந்து பாயும் கதிர்களையுடைய சூரியனும்.]

வானில் நின்று கதிர் வீசுகிற சூரியனும்.

மண்ணின்று இயங்கும்
வாயுவு மாய்நிற்கும்

[மண்ணின்று இயங்கும்—மண்ணுலகில் பரந்து வீசுகிற. வாயுவுமாய் நிற்கும்—காற்றாகவும் நிற்கிறான் ஈசன்.]

இந்த உடம்பினுள் நிற்கிற ஆன்மாவும், விண்ணிலே கதிர் வீசுகிற சூரியனும், மண்ணுலகம் முழுதும் பரந்து வீசுகிற காற்றும், எல்லாம் இறைவனே என்று பாடுகிற முனிவர், பாடலை முடிக்கும்போது நுட்பமான உண்மையைக் காட்டுகிறார்.

கண்ணின்று இயங்கும்
கருத்தவன் தானே

[கண்ணின்று—புலன்களில் நின்று. கண் என்பதில் எல்லாப் புலன்களும் அடங்கும். இயங்கும் கருத்து—புலன்கள் வழி நாம் அடையும் உணர்வு.]

புலன்களில் வழியே நாம் அடையும் உணர்வு இறைவனுடைய சக்தியே. கண்ணுக்குக் கண்ணாகவும், காதுக்குக் காதாகவும் அப்படியே எல்லாப் புலன்களுக்கும் உள் நின்ற புலனாகவும் இருப்பது பரம்பொருளே. இதுவே உபநிஷத்திலும் சொல்லப்படுகிறது.

உண்ணின்று ஒளிரும்
உலவாப் பிராணனும்
விண்ணின்று இயங்கும்
விரிகதிர்ச் செல்வனும்
மண்ணின்று இயங்கும்
வாயுவு மாய்நிற்கும்
கண்ணின்று இயங்கும்
கருத்தவன் தானே!



இறைவனை நம்முடைய கண்களுக்குப் புலப்படுகிற ஒரு சாதாரணமான பொருளைப் போல, வெளியே பார்க்க முடியுமா? உள்ளத்தினுள்ளே உணர்வு மயமான அனுபவத்தில் கண்டு இன்புற வேண்டிய பொருள் என்பதைப் பாடுகிறார் திருமூலர்.

வானுக்குள் ஈசனைத்

தேடும் மருளர்காள்

[வானுக்குள்—ஆகாசத்தில். மருளர்காள் — அறிவடையாத மக்களே.]

வானத்தில் இறைவன் இருக்கிறான் என்று எண்ணும் அறியாமையை இப்படிச் சொல்லுகிறார்.

தேனுக்குள் இன்பம்

சிவப்போ கறுப்போ

தேனுக்குள் தித்திப்பு சிவப்பாக இருக்குமா அல்லது கறுப்பாக இருக்குமா என்று கண்ணினால் பார்க்க முடியுமா? அந்தத் தேனின் இனிப்புக்கு நிறம் ஏது?

தேனுக்குள் இன்பம்

சிறந்திருந் தாற்போல்

ஊனுக்குள் ஈசன்

ஒளிந்திருந் தானே

தேனுக்குள் பரந்து நிற்கிற இனிப்பு என்ற சுவையைப் போல, இந்த ஊனுக்குள் ஒளிந்து நிற்கிறான் இறைவன்!

வானுக்குள் ஈசனைத்

தேடும் மருளர்காள்

தேனுக்குள் இன்பம்

சிவப்போ கறுப்போ

தேனுக்குள் இன்பம்

சிறந்திருந் தாற்போல்

ஊனுக்குள் ஈசன்

ஒளிந்திருந் தானே!

இந்த அழகான பாடலுடன் திருமூலர் தவமொழியை முடிப்போம்.

*

*

*

முனிவர் நூல் முடிவில் குருநாதனாகிய நந்தி பெருமானை வணங்குகிறார். பாடலின் ஒவ்வொரு அடியிலும் குருவின் திருவடியை வாழ்த்துகிறார்.

வாழ்கவே வாழ்களன்

நந்தி திருவடி

வாழ்கவே வாழ்க

மலம்அறுத் தான்பதம்

[மலம் அறுத்தான்—ஆணவம், கன்மம், மாயை என்கிற மாசுகளை அறுத்தவனாகிய குருவினுடைய. பதம்—திருவடி.]

வாழ்கவே வாழ்கமெய்ஞ்

ஞானத் தவன்தான்

[மெய்ஞ்ஞானத்தவன்—மெய்யான ஞானமே சொருப மாசு உள்ள திருமூர்த்தி. தான்—திருவடி.]

வாழ்கவே வாழ்க

மலம்இலான் பாதமே

[மலம் இலான்—மாசு மறுவில்லாத மண்ணியமூர்த்தி.]

வாழ்கவே வாழ்களன்

நந்தி திருவடி

வாழ்கவே வாழ்க

மலம்அறுத் தான்பதம்

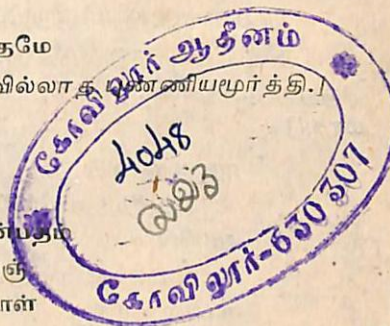
வாழ்கவே வாழ்கமெய்ஞ்

ஞானத் தவன்தான்

வாழ்கவே வாழ்க

மலமிலான் பாதமே!

தம்முடைய குருவின் திருவடியைச் சிந்தித்து வாழ்த்திய திருமூலரை, நாமும் சிந்தித்து இந்தத் தொடரை முடிப்போமாக! திருமூலரின் தவப்பாடல்களைப் பற்றிய ஒரு பழைய துதிப்பாடல் :



ஐய மாக்கடல்

ஆழ்ந்த உயிர்க்கெலாம்

[ஐய மாக்கடல்—சந்தேகம் என்னும் பெருங்கடலுக்குள், ஆழ்ந்த உயிர்க்கெலாம்—மூழ்கித் துயர்ப்படுகிற மனிதருக்கெல்லாம்.]

கையில் ஆமல

கம்எனக் காட்டுவான்

[கையில் ஆமலகம் என-உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல. அத்தனை தெளிவோடு, காட்டுவான்—உண்மையை விளக்கிக் காட்டுவதற்காக, காட்டுவான்—காட்டுவதற்காக.]

மையல் தீர்திரு

மந்திரம் செப்பிய

[மையல்—மயக்கம். தீர் தீர்த்து வைக்கிற. திருமந்திரம். திருமந்திரப் பாடல்களை. செப்பிய—மொழிந்த.]

செய்ய பொற்திரு

மூலனைச் சிந்திப்பாம்

[செய்ய பொற்திருமூலனை-செம்மை நிரம்பிய பொன்னான திருமூல முனிவனை. சிந்திப்பாம்—தியானித்து வணங்குவோமாக!]

ஐய மாக்கடல்

ஆழ்ந்த உயிர்க்கெலாம்

கையில் ஆமல

கம்எனக் காட்டுவான்

மையல் தீர்திரு

மந்திரம் செப்பிய

செய்ய பொற்திரு

மூலனைச் சிந்திப்பாம்!

—முற்றும்—

